

#122

ĐỒI BƠI TỎÁN

Wason
DS 531
D642 +

ĐÔI

SỐ 122 — NĂM THỨ BA — GIÁ 70đ

TUẦN LỄ TỪ 9-3-72 ĐẾN 16-3-72

ĐẶC BIỆT : BÓI TOÁN

• BÓI MỘT QUÊ CHÍNH TRỊ :
trầnvânliê • THẦY BÓI GIAO
CHỈ : ngũtửtr • NHÌN THẤY
TUÔNG LAI : tườnghuân
• TƯƠNG SỐ PHONG TRẢO
ĐANG ĐẠI PHÁT : cunghy
• SINH VIÊN : NHỮNG BỐC SƯ
TÀI TỬ : phạmnga • BÓI TOÁN
Ở CHỢ LỚN : liêuguôc • NHỮNG
TỔ SƯ BÓI TOÁN ĐẤT SAIGON :
tiêuba

CHÁNH TRỊ :

• NHỮNG BÍ ẨN DẦY ĐẶC
SAU CHUYẾN HOA DU
CỦA NIXON : lýđạinguyên
• NGÀY CHIẾN TRANH VIỆT
PHÁP BÙNG NỔ : HỒ CHÍ MINH
VỚI KẾ HOẠCH NAVARRE

VĂN NGHỆ :

• NHỮNG LỜI NHẮC LẠI :
cacsỹ • LUẬN VỀ TIÊU
THUYẾT : đoãnguôcsỹ • GIỮA
NHỮNG NGƯỜI ĐÃ CHẾT :
hoànghảithủy • NỖI LÒNG
NGƯỜI PHƯƠNG ĐÔNG :
cunglichhiên • KẼ BÁN MÁU :
nguyễnthuylong

CÁC MỤC THƯỜNG XUYỀN :

• NÓI VỚI ĐẦU GỐI • THƠ
ĐÔI • SINH TỬ PHỦ • TRANG
THƠ • ĐỜI MUÔN MẬT • ĐỒ
BUỒN TINH HOA • THỜI SỰ
THẾ GIỚI • THỜI SỰ TRÔNG
NƯỚC • ĐIỆN ẢNH • NHIẾP
ẢNH • S. HOẠT NGHỆ THUẬT

Chủ nhiệm :

Bà TRAN THỊ ANH MINH

Chủ trương biên tập

CHU TỬ

Tòa soạn 143—145 Cống Quỳnh S.G.

Đ.T. 22.323

(Phát hành mỗi sáng thứ năm)

Tương lai nước Tàu của Mao

Trong nhật ký của một nhà báo Mỹ, ghi trong những ngày ở Bắc Kinh, ta đọc :

Thứ sáu 25-2-72

«Tuyết đang rơi, trông Bắc Kinh kém đậm thắm. Từ cửa sổ khách sạn, tôi trông xuống sân, thấy hàng chục người đang quét dọn, xúc tuyết. Khắp Bắc Kinh, một đạo quân dân chúng tự nguyện đi quét dọn tuyết. Vì vậy thành phố này không cần có sở vệ sinh và máy hút tuyết. Có lẽ John Lindsay phải bắt đầu học tập Mao (John Lindsay là thị trưởng New Uớc). Nhớ lại những ngày ở Bắc Kinh, tôi nhận thấy có đêm đi qua các phố tối tăm nhất mà không sợ hãi, đề cửa phòng khách sạn không khóa mà không sợ mất đồ. Tôi không phải cho bồi phòng tiền thưởng, không thấy một người ăn mày, một người say rượu nào ngoài phố. Nhưng tôi cũng không thấy một người nào mặc một bộ áo hắp dẫn, không thấy một con chó, hay nghe được một cuộc truyện trò vui vẻ».

Sau chuyến đi Tàu của Nixon, người Mỹ bắt đầu sợ nhau đi tìm hiểu về nước Tàu đỏ. Từ thái độ cực đoan này, họ chạy sang thái độ cực đoan khác. Trước kia, họ coi bất cứ chuyện chi ở nước Tàu cũng là xấu, nay thì họ định bắt đầu coi chuyện chi ở nước Tàu cũng có thể là tốt. Cảnh dân Tàu ăn mặc đồng loạt, mở miệng ra là nói tới Mao, làm việc hừng hực suốt ngày, tối về nhà lại học tập Mao. Cảnh đó trước được coi là biểu tượng của một chế độ độc tài bóp nghẹt mọi tự do cá nhân. Nay thì được coi là biểu tượng của một xã hội có kỷ luật, không hỗn loạn, xô bồ như xã hội Mỹ.

Nhưng dân Tàu có thể sống theo chủ tịch Mao mãi, như sống trong một trại lính không lơ được không ?

Cũng nhà báo trên, lại ghi tiếp nhật ký :

Thứ bảy 26-2-72.

«Tại Hàng Châu, tôi đã thấy khung cảnh đặc biệt của miền Nam Trung Hoa : ruộng lúa, cảnh vật có trật tự đẹp đẽ và biệt thự tráng lệ của Mao chủ tịch. Nhớ lại các hình ảnh, tôi tự hỏi sau khi Mao chết, tư tưởng Mao còn tồn tại chăng ? Tôi nghĩ là không. Một dân tộc có óc tư tưởng tượng phong phú như dân Tàu không thể sống thường trực mãi trong một trại lính màu nâu xám được. Hôm dự buổi ca vũ nhạc kịch ở Bắc Kinh, khi một nữ phóng viên Tây phương đi vào, mặc áo dài bằng lụa thêu các hình theo kiểu Trung Hoa xưa ; tôi trông thấy các phụ nữ Tàu mặc đồng phục kiểu Mao chằm chú ngắm ngía người nữ phóng viên, cho tới khi sân khấu mở màn. Hình ảnh đó cho tôi biết về Trung Hoa hiện đại hơn bất cứ chuyện nào khác».

Nền văn hóa truyền thống của Trung Hoa có đặc điểm rất cận nhân tình, rất hợp với tâm hồn, tình cảm con người.

Chủ nghĩa và chế độ Mao trạch Đông có thể hủy diệt truyền thống đó không ?

Chắc chắn là không. Khi kỹ thuật Mỹ xâm nhập nước Tàu, cả nền kinh tế sẽ biến đổi, nếp sống xã hội sẽ thay đổi và, lập luận theo lối của Mao, thượng tầng kiến trúc cũng sẽ thay đổi.

KHA TRẦN ÁC

Lập đạo

Tình thế đã đi tới giai đoạn quyết định cuối cùng. Lúc này chính là thời cơ duy nhất cho những người yêu nước thực sự xuất đầu lộ diện. Đầu Gối rất tiếc với những năm tháng chổng chất nặng trĩu trên đầu, trên cổ, thể xác suy nhược, nghị lực tan rã, tâm hồn tuyệt vọng, Đầu Gối tự liệu mình không còn lòng dạ, hơi sức nào để chọc trời khuấy nước một phen cho đỡ buồn, trước khi chết. Chứ lúc này mà những người quốc gia vẫn còn ngủ mê, vẫn tiếp tục chia rẽ, ăn mảnh, tiêu diệt lẫn nhau thì quả là chuyện chó đẻ.

Nhưng làm thế nào để lôi cuốn nhân tâm thành lập một thực lực nhân dân khả dĩ đương đầu với tình thế? Một người bạn đưa ra ý kiến thành lập một «đạo». Mời nghe tướng là chuyện đùa, nhưng nghĩ kỹ thì ở đất nước này, chỉ có cách thành lập «đạo» mới thu hút được quần chúng đồng đạo.

Bào Đới trong số tân xuân có một bài của Đạo Cấy thuật lại lời tiên tri thời cuộc của một thầy bói đường Minh Mạng, căn cứ vào hai câu sấm của Trạng Trình:

Trực đãi ưng lai sư tử thượng
Thế gian cộng hưởng thái bình phong.

Lập tức hai câu sấm này được truyền tụng khắp miền Nam, khiến thượng tọa Thích thiện Hoa viện tưởng viện Hóa Đạo, từ Trà Ôn về Saigon, cũng phải nhắc lại hai câu sấm này và cho báo chí biết hai câu sấm được hầu hết mọi người nuốc nhớ tới. tin tưởng rằng hòa bình sắp đến đấy rồi.

Vậy phải lập một đạo. Đạo này

sẽ tuyên truyền lời cuốn, thu hút quần chúng bằng sấm, sấm thì không thiếu, chỉ «thuê tiền» các thi sĩ Tú Kếu. Trần Tuấn Kiệt v.v. Viết cho một số bài thơ bí hiểm hợp với thời cuộc mà chúng ta muốn tạo ra, rồi gán cho những bài thơ đó là sấm Trạng Trình.

Đây không phải một đề nghị để đùa rởn, mà là một đề nghị đứng đắn, đáng cho những người làm chính trị suy nghĩ. Một người vô học như ông Tư Sự, mang trên đầu, nhiều án thương phạm, cũng lập đạo (Hòa Đồng tôn giáo) làm mưa, làm gió, làm điên đảo chính quyền với làng cô nhi Long Thành khiến chính quyền muốn sờ mó tới ông từ lâu mà phải bỏ thì thật vất vả, khổ sở mới tóm được ông. Vậy nếu chúng ta thành lập một đạo thật đứng đắn, sâu sắc, hành động thật quang minh chính đại thì nhất định là ăn to.

Trong những ngày dài lữ thê sống không chủ hướng. Đầu Gối đã nghĩ ra được một cái đạo không những «ăn tiền» mà còn cứu được nước, tế độ được nhân dân, Dĩ nhiên không phải đạo Đờ Bướn. Nhưng Đầu Gối tự xét mình không đủ sức, đủ nghị lực, đủ đạo đức, uy tín đứng ra mở đạo. Vậy Đầu Gối muốn bán cái «sáng kiến» lập Đạo này với đầy đủ chi tiết về nội dung kế hoạch truyền bá đạo cho những ai có tâm huyết, sẵn sàng ra tay cứu nước, an dân.

Hạt nhân

Đời số Xuân cũng như số Tân Xuân đều bị tịch thu. Bất buộc Đới phải thực hiện khổ nhục kế «Hàn Tín lòn chôn» để tồn tại. Cách khen tất cả mọi người

bắt đầu bằng Tổng Thống. Khen thực chứ không phải khen sô là. Lên tiếng tại Hội chợ Đồng Tâm, Tổng Thống Thiệu đã cảnh giác đồng bào rằng rất có thể đối phương sẽ xài khổ nhục kế, «Hàn Tín lòn chôn», chấp nhận một giải pháp hòa bình tạm bợ, một giải pháp mà Tổng Thống Thiệu gọi là giải pháp «hạt nhân». Nghĩa là Cộng Sản sẽ không giải bỏ hoàn toàn lập trường «không» của ông, mà chỉ cần tiếm ăn một «có» trong toàn bộ giải pháp, để rồi một vài năm lại khởi phát chiến tranh, nhận định kẻ trên chừng đó ông Thiệu là người xa thấy rộng, làm Tổng Thống là xứng đáng đứt đuôi, con nòng nọc rồi. Vì không những Đầu Gối hoàn toàn cùng một nhận định với Tổng Thống Thiệu, Đầu Gối cho rằng, Cộng Sản có thể vô chấp nhận cả toàn bộ lập trường «không» của T. Thiệu mà vẫn soi tái được chúng ta. Vì sau hàng chục năm, đây người Việt Nam chém giết lẫn nhau để quốc tư bản cũng như vô sản đã bước sang giai đoạn thỏa thuận với nhau, phải tay để mặc các tiểu nhược quốc, «tự quyết định vận mạng mình.» (sic) với giai đoạn mới trước một miền Nam phân hóa, thối nát, lục đục, từ một viên đạn, đến một giọt máu, đều phải trông chờ vào Mỹ, Cộng Sản chỉ cần áp dụng khổ nhục kế lòn chôn, để được hoạt động tại miền Nam, thì chỉ trong vài năm, chúng sẽ thôn tính miền Nam như lấy món đồ trong tủ, nếu những người quốc gia vẫn tiếp tục tình trạng chia rẽ, cắn xé lẫn nhau. Mà chia rẽ, cắn xé lẫn nhau là cái chắc, vì người

quốc gia là gì nếu không phải là những người thù ghét còn hơn đoàn kết cho nên Đầu Gối sẽ không ngạc nhiên nếu một mai, đột nhiên Việt Cộng đổi thái độ, xuống nước chấp nhận tuốt luốt mọi điều kiện theo đúng nhan đề một bản kịch Anh «She stoops to conquer».

Lại khen Tổng Thống

Trên đây đã khen Tổng Thống một phát. Khen thêm Tổng Thống một phát nữa: Ông Trần văn Đỗ đã gặp Lê đức Thọ trong một cuộc tiếp xúc mệnh danh là «thần hữu và riêng tư». Theo lời ông Đỗ thì cuộc tiếp xúc này là do sáng kiến của ông Đỗ hơn là do sáng kiến của TT Thiệu. Tuyên bố nước đôi như thế là khôn lắm: tiếp xúc mà thất bại thì là do sáng kiến của ông Đỗ. Tiếp xúc mà thành công thì là do sáng kiến của TT Thiệu. Vì người ta phải khen ông Thiệu là khôn ngoan, tinh trước tinh sau, dù cả, thực ra, sức mảy mà ông Đỗ dám tiếp xúc riêng với Lê đức Thọ thì ông Thiệu để ông Đỗ đóng vai Kissinger Việt Nam. bán công khai. Nếu người VN nào cũng được quyền có sáng kiến riêng tiếp xúc với đối phương, thì Đầu Gối cũng đã làm như ông Đỗ rồi: Tét vừa rồi một đặc công cao cấp của Việt cộng tự nhận là học trò cũ của Đầu Gối tìm đến chúc tết Đầu Gối, tiết lộ tình hình thế đã chín mười để những người lãnh đạo Nam Bắc được tiếp gặp nhau, thảo luận với nhau, và hân hoan sẵn sàng làm công việc mồi nôi để hai bên gặp nhau. Đầu Gối vài đại ông đặc công, trả lời rằng: «Tôi van ông, tôi không muốn chuốc cái vạ vạ vào người. Ông đến bất thành linh thì tôi tiếp ông là vì không biết ông là ai, ông đến đến lần thứ hai thì tôi bắt buộc phải tố giác ông để khỏi bị đi nằm áp vì tội liên lạc với đối phương.» Cho nên nghĩ cho kỹ thì ông Thiệu không phải chỉ là một võ tướng «như dưng vô mưu». Ông nhiều mưu lắm, và còn đi xa hơn nữa, hơn là chúng ta tưởng. Không biết khen như trên có phải là giải pháp cổ ngựa của ông Thiệu không. Hay là giải pháp đúng chỗ ngựa, báo nội bị tịch thu thì chán quá đời.

Bói một quẻ chính trị

TRẦN VĂN LÊ

Vào khoảng tháng sáu, tháng bảy năm 1967, một ông thầy bói nổi tiếng ở Đà Lạt đã được tiếp một loạt những khuôn mặt lớn!

Hình như người đã được ông sụp xuống lạy đầu tiên là cụ Phan khắc Sửu với một câu ngắn ngủi «Quả ngài là chân mạng đế vương». Ít hôm sau, ông Nguyễn cao Kỳ lên, bước vào cửa, ông thầy bói đó cũng sụp xuống mừng rỡ vì «đây là một vị có đế vương chi mạng». Rồi ông Hà thúc Kỳ, ông Nguyễn văn Thiệu, tất cả đều được «đánh lễ» vì có số làm vua.

Kết quả là có đến 11 vị chân mạng đế vương ra tranh chức T.T năm đó.

Bói toán là một trong những hiện tượng trong giới làm chính trị ở xứ này và có lẽ không giới nào tin ở tử vi, xem tướng bằng những người làm chính trị. Mỗi chính khách có một thầy bói ruột.

Mỗi khi quyết định một việc quan trọng, người được hỏi ý kiến đầu tiên là ông thầy bói dù việc đó là việc tối mật như «đạo chánh» chẳng hạn. Một vài người làm chuyện đã nói tại quán Givral rằng đáng lẽ cuộc cách mạng 63 được phát động ngày 26-10 nhưng đã phải hoãn vì đó là ngày Ngọ sát. Trong một số tài liệu bí mật được công bố thì việc dời ngày nổ súng vì những lý do có tính cách tổ chức về khi cạnh quân sự. Nhưng chưa rõ ai đúng, tài liệu của Ngũ giác đài hay mấy tay bói dịch ở An Nam.

Bình thường thì mấy ông thầy bói chỉ đưa ra những lời khuyên

Bộ râu của tướng Khánh là một trong những thí dụ. Khuôn mặt ông Khánh giống như một trái lê nằm ngang vì lưỡng quyền của ông cao quá nhô hẳn ra. Một ông thầy tướng đã luận rằng phúc đức của tướng Khánh từ lưỡng quyền trời xuống dưới nên dù có cực phát thì ông cũng không bền. Vì thầy tướng này hiển kể là tướng Khánh nên đề râu cằm để khuôn mặt dài ra và có cái bộ râu chặn phúc đức lại. Kết quả là VN có một vị thủ tướng có chòm râu dê bất hủ. Một tay báo Mỹ đã gọi đùa ông là «goatee—Prime Minister». Chỉ đáng tiếc dù râu râu sự nghiệp của vị thủ tướng đó cũng không bền, có lẽ râu ngắn quá. Bình thường thì một người lấy số tử vi sẽ không đồng ý về cách «chứa chày» của những ông chiêm tinh gia, thay tướng... Một câu chuyện về cựu Phó Tổng Thống Kỳ cho thấy điều đó.

Theo một tay coi tướng thì về phương diện tướng số, ông Nguyễn cao Kỳ có nhiều tướng xấu. Mát lộ, trán vẹt, vế mặt không nhuận, tiếng nói không phát ra một cách bình thường. Nhưng ông đã làm lớn nhờ một tướng đại quý đó là da. Da ông Kỳ thuộc loại da dầy, lỗ chân lông lớn, loại da cóc và đen mun. Chỉ những người làm nên nghiệp vương nghiệp bá mới có nước da như vậy Chính tướng quý đó át đi những tướng xấu khác theo kiểu «Nhất quý phá cửu tiện».

Xem tiếp trang 50

Thầy bói Giao Chi

● NGŨ TỬ TƯ

Thầy Diên

Chắc không ai có thể tự hào là biết hết tất cả các nhà thầy bói chuyên nghiệp ở Giao Chi. Người ta chỉ có thể biết một số nào đó mà thôi. Kể viết bài này cũng vậy. Lấy cái tên «thầy bói Giao Chi» là hơi bậy, nhưng người viết nghĩ rằng may ra những ông bà thầy bói mù sáng, coi quẻ Dịch, bài Tây, bài Tarot vv.. được nhắc tới trong bài này có thể đại diện được cho thời thầy bói nhà nghề ở Việt Nam thời đại này.

Thật ra, đề tài bói toán rộng mênh mông. Chỉ một bài về bói toán nhất định không nói được đầy đủ mọi khía cạnh mặt mũi của nó. Coi tướng cũng là bói toán, Tử vi cũng vậy. Lại còn có những người như cụ Diên ở đường Hiền Vương, Saigon, người tự nhiên xuất thần nói được những lời tiên tri ghê gớm về tương lai những người ở gần cụ — Tây gọi loại thầy bói này là Medium — khách muốn nhờ cụ Diên coi bói cho phải đón rước cụ trọng thể, vì cụ thầy bói đặc biệt này coi bói không lấy tiền. Người cho rằng coi bói cho thiên hạ mà lấy tiền công là bậy. Hoặc ít nhất trong trường hợp của Người, Người không được lấy tiền của thiên hạ. Nếu lấy tiền công tài nhìn thấu cuộc đời người khác của Người sẽ tiêu tan đi. Nhưng thân chủ muốn được Người chỉ dạy phải đưa xe hơi tới đón Người đi ăn đi chơi đủ mực, rước Người về nhà cung phụng có khi cả năm bảy ngày. Thành ra sự tốn kém gấp bội, một châu coi bói thông thường. Và do đó chỉ có giới giàu tiền mới có thể nhờ được Thầy Bói Diên. Thầy nguyên là công chức đã về hưu, nhà riêng của Thầy ở đường Hiền Vương gần đất Thánh Tây nhưng khách tới nhà ít khi được Thầy tiếp nếu không có người quen thân với Thầy giới thiệu. Người nhà thường nói Thầy đi vắng. Và bây giờ về hưu rồi, Thầy thường có khách bạn mời đi ngao du sơn thủy cả tháng có khi không về nhà.

Ngoài tài xuất thần nhìn thấy kẻ khác sắp tù tội, sắp tăng gia bại sản hoặc sắp đi xe Đức... Bão, Thầy Diên còn có tài địa lý, nhìn hướng nhà có

thể biết nhà đó có hợp với gia chủ hay không, sửa lại thế nào cho ăn nên làm ra, tương nhà này mưu gì cho hợp. Nghe nói trước đây thầy người khuyên nhà Kiên Trúc Sư kiêm Văn nghệ sĩ Võ Đức Diên phải luôn luôn bận áo sơ mi đen để có thể sống được đến 50 tuổi và ông Võ Đức Diên từng chăm chỉ bận sơ mi đen, từng sống qua cơn dịch.

Dưới đây là một chuyện nhỏ về tài ba của Thầy Diên: Thầy có 1 ông bạn luật sư nổi tiếng. Ông này vào những năm lộn xộn sau ngày lật đổ anh Diệm Nhu, bỗng dưng nổi máu chính khách, làm Bộ trưởng Chánh Phủ. Trước đó luật sư này được Thầy Diên khuyên nên để tóc bạc, đừng nhuộm. nhuộm tóc là đời khổ nạn. Và luật sư để tóc bạc. Kịp đến thời đó thấy rằng mình có thể được mời làm Bộ Trưởng, nếu mình để tóc bạc anh em có họ thể nghĩ làm mình đã quá già, quá yếu, không còn cách mạng được nữa mà quên mình đi chẳng, nên luật sư này bèn làm một phát nhuộm tóc đen nháy. Luật sư bèn trở lại và bèn được mời vào chánh phủ. Nhưng làm quan chưa được mấy tháng lại có đảo chính, luật sư bị phe mới lên nắm chính quyền bắt giết nửa năm mới thả. Ta có thể cho chuyện này là một trùng hợp ngẫu nhiên, nhưng kể ra cũng bói.

Hiện nay nhiều ông nhà giàu ở Saigon trước đây mua nhà vẫn chịu khó đem xe đến rước thầy Diên đến coi nhà dùm cho, thầy bảo mua được là mua may cũng mua, thầy bảo đừng mua là cho khôn cũng không ở. Trái lời thầy là khôn nạn. Ở Giao Chi ít Medium kiểu Tây như Thầy Diên. Nhân ta coi bói như thầy Diên thật là đặc biệt.

Maitre Khánh Sơn

Ông thầy bói chuyên nghiệp lão thành nhất ở Saigon này phải là Maitre Khánh Sơn. Từ thời viết bài này còn là anh bé con mười mấy tuổi, nghe nói đến Mết Khánh Sơn, đã đọc thấy nhiều cái quảng cáo của Mết đăng trên những tờ báo. Thuyết Thư Bầy: Mết đeo kính trắng, chỉ tay

trái chia khóa, Mết là người Bắc kỳ, vào mần ăn ở Saigon từ trước đại chiến 40-45. Mết người cao ráo, mặt bao trông rất có vẻ trí thức. Mết đầu được người Pháp và từng có thời vàng son hiển hách ở Sài này. Đặc biệt Mết ăn chơi ra rít, Saigon ngày xưa cũng có xóm chị em ta, tức có đầu. Nhưng nhà Mết ở Saigon trước 1954 tập trung ở Phú Nhuận và ở Xóm Ba Quàn Tỷ tức đường Huỳnh Tịnh Của nói dài bây giờ. Có đầu Saigon tuy ít ỏi không thiếu gì với kỹ nghệ có đầu ở Khâm Thiên, Vạn Thái Hà Nội nhưng không phải là không có những em tài. Mết Khánh Sơn thời đó được nhiều em mê mết. Mết đã có tiền, lại biết cả hát, đánh trống có duyên, đến hát mê ly. Thờ đó Mết được coi là Ông Hoàng của giới có đầu Saigon.

Vào khoảng 50, 51, người Pháp còn ở xứ này, Thủ Tướng Chánh phủ là ông Nguyễn Văn Tâm và Tổng Giám Đốc công An là ông Mai Hữu Xuân. Bỗng một ngày kia có sự thay đổi, ông Mai Hữu Xuân mất chức Tổng Giám Đốc. Ông này đi phi cơ, tình cờ ngồi cạnh Mết Khánh Sơn và buồn tình nhờ Mết cho một quẻ. Mết coi và quả quyết rằng ông Mai Hữu Xuân không thể nào mất chức được.

«Tôi quả quyết với ông là người ta sẽ phải nản lòng trở lại chức Tổng Giám Đốc trong thời gian một hai tháng tới đây...» Ông Xuân có vẻ không tin, cười mà rằng: «Vu như ghen. Nếu đúng như lời ông nói tôi sẽ cho mời Vu tới hậu thưởng, nhưng ông không đúng, Vu cũng coi chừng tôi ạ...». Các quan Đại Pháp không bằng lòng vị Tân Tổng Giám Đốc CA mà họ cho là làm không được việc, không tin, họ áp lực chánh phủ phải mời ông Mai Hữu Xuân làm Tổng Giám Đốc, Ông Mai Hữu Xuân bèn được khoản tiền mới trở về nhiệm chức. Ông bỗng trở thành nhân vật quan trọng không có không được của ngành công an thời đó. Nhờ lại lời tiên đoán trúng của Mết Khánh Sơn, ông bèn mời Mết tới hậu tạ. Từ đó Mết trở thành bạn của ông Tổng Giám Đốc. Có người bạn thân của Mết hỏi Mết vì sao Mết lại nói bậy như thế, Mết trả lời: «Có thấy cái mặt ông ta? Lúc ấy như có cái gì nó nhập vào mình, nhiều mình nói phăng phăng ra như thế. Chính mình cũng chẳng biết vì sao...»

Danh tiếng và uy tín của Mết Khánh Sơn bây giờ là một di sản kể từ sau ngày Mết bị đi ở ấp Chí Hòa mấy năm vì tội làm tiền thế chân của năm bảy chục người cần việc làm. Chuyện này xảy ra hồi năm 57, 58 gì đó, Mết đang báo cần thư ký thân ngân một người muốn làm chức này phải đóng khoản tiền thế chân mấy chục ngàn để được làm và lãnh lương mỗi tháng mấy ngàn. Thời ấy việc làm đang thiếu, người cần việc quá thừa, thiên hạ đổ xô tới đóng tiền thế chân cho Mết. Mết cứ lấy tiền đó chỉ tiêu cho đến ngày vỡ nợ. Mời đây Mết Khánh Sơn có được mời lên TVi cũng với hai ông thầy bói khác là Huỳnh Liên và Minh Nguyệt để bói về tình hình đất nước trong năm con Chuột này. Mết nhiều lần nói sai vì sửa bộ quá nhiều và không nói được gì gần và nhất là vì Mết khen ông Tổng Ngạc,

một người bị nhân dân cả nước có ác cảm, là trấn ông Tổng Ngạc có nhiều nếp rạn, chắc là đương sự phải suy nghĩ nhiều. Tài nghệ của Mết, nếu Mết có, chắc chẳng môn đầu nhưng có thể là Mết đã già. Mết đã hết lộc, Thánh đã chán cho Mết ăn lộc rồi vậy.

Nữ thầy bói Madame Claire, Nguyệt Hồ Anna Phan

Phụ nữ giữ một vai trò quan trọng có thể nói là tương đương với nam giới trong ngành bói toán. Trước đây ở Hà Nội, người ta thấy có bà Anna Phan từng nổi tiếng một thời. Bà này cũng có di cư vào Nam nhưng có lẽ vì quá già, đã hết xuân nên Thánh không còn cho ăn lộc nữa.

Ngoài việc bói toán, công việc thứ hai của các bà thầy bói là «giới thiệu tình duyên». Khách đàn bà thất vọng về đường tình hay cần ái tình có thể tâm sự với các bà thầy để hơn là với các ông thầy. Bà nào bị chồng bỏ hay đang cần chồng, cần tình nhân cho cuộc đời đỡ tẻ sẽ được các bà thầy bói giúp cho có cơ hội.

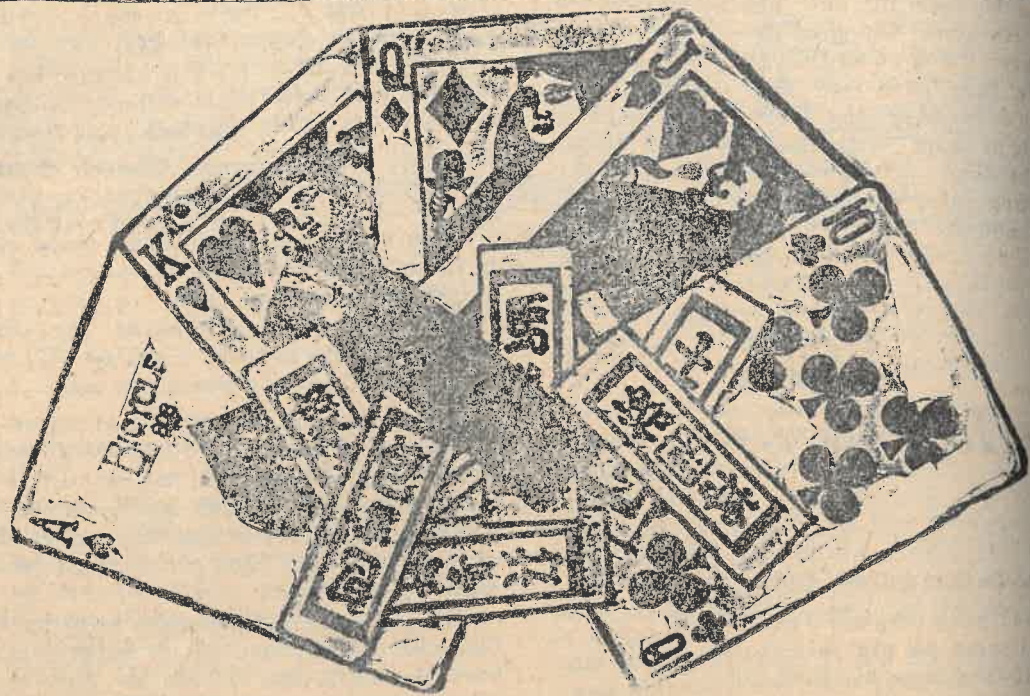
Sài Gòn có cả bà thầy Phú Lãng Sa: Madame Claire. Bà này lấy đất nên tất nhiên chỉ có giới thừa tiền mới là thân chủ của bà. Nghe nói quý vị Tổng Thống của ta từng mời Madame Claire vào dinh để hỏi chuyện. Cũng nghe nói bà này rất «mondaine» hơi «sexy» nữa. Rất tiếc Ngũ Tử Tư chưa từng chi tiền cho đương sự nên không biết gì hơn về Nàng để tiết lộ với bạn đọc.

Một nữ thầy bói hành nghề đều từ 10 năm nay ở Saigon là Nguyệt Hồ, đương Đỉnh Công Tráng. Tân Đỉnh.NH chuyên coi bài Tây với lời quảng cáo là trúng 90 phần 100. Nam nay Nữ Thầy bói chừng 40 cái xuân và trước đây mười lăm, hai mươi niên, từng được kể là một hoa khôi ở Saigon. Vào những năm 50, 51 gì đó ở Saigon có tờ tuần báo ĐỜI MỚI do ông Trần Văn Ân làm chủ nhiệm, đại khái tờ ĐM ngày đó cũng hao hao như tờ Đời mà bạn đang cầm trên tay. Một năm tờ ĐM tổ chức thi Hoa Hậu và em Nguyệt Hồ, ngày ấy đang xuân, được chọn là Hoa Hậu Đời Mới. Sau đó có thời em làm nữ trợ tá QĐ rồi lấy chồng và sang Pháp sống ít lâu. Khi bỏ chồng trở về nước, Nàng trở thành thầy bói và sống được đang hoàng với nghề này.

Nữ Thầy Nguyệt Hồ có thể không đoán biết Ngũ Tử Tư là ai mà lại biết rành về cuộc đời ái tình và sự nghiệp của nàng đến thế. Chi tiết sau đây có thể giúp nàng đoán ra: Ngũ Tử Tư chính là tên vào một ngày đẹp trời cách đây chưa lâu bị vợ bỏ có đến nhờ «Cô» coi dùm cho một quẻ để biết bao giờ chị vợ trở về. NTT từng nhắc lại với Cô kỷ niệm 20 năm trước và có vẻ làm cô xúc động. Cô gọi cô em trong nhà ra để khoe: «Này...Mày thấy không...Anh ấy khen tao ngày xưa có đôi mắt tuyệt đẹp...»

Nữ bói gia NH cũng là người từng có hình ảnh xuất hiện trong một tiểu thuyết của Chu Tử.

(Xem tiếp trang 54)

TƯỚNG SỐ : PHONG TRÀO ĐANG ĐẠI PHÁT !

CUNG HY — PHẠM NGÀ — LIEU QUỐC

Lật một trang quảng cáo của báo hàng ngày xuất bản ở cái đất Sài Gòn này — Chúng ta sẽ bắt gặp một cách hết sức dễ dàng những dòng chữ kể thom các vị bói sư, từ những «giáo sư thần học», «thần đồng tương số» đến các «chiêm tinh gia» quốc nội cùng các «Cổ Hài» «Linh Sơn»; Huyền linh, thầy Mã-Đá... hoặc các «quốc ngoại» cũng có như thầy Ấn, thầy Tàu, bà Đám, thầy Chiêm... và nội dung đều muốn lôi kéo khách đến với bảo đảm 100% chính xác, đều được khen tặng.

Làm một vòng điếm mặt những vị bói sư từ các gốc cây đa, đến những villa «tùng vĩ tráng lệ» mới hay ranh nghề này chẳng dành riêng cho một hạng người nào.

Đàn ông có, đàn bà có, già có, trẻ có, trông thấy được, hoặc đi mù cũng có nhưng cần gì vấn đề này phải không. Khi tiếp khách họ có thể ăn mặc như một đồ nhô, hoặc mới mẻ hơn với bộ đồ lơn thạt cà vạt. Cũng trịnh trọng với đôi mực kính trễ xuống sống mũi.

Và đã là một nghề hái ra bạc, khác ra tiền, họ cũng có những hình thức cá biệt khi làm trận — như có vị bói sư chỉ xem khách là đàn bà, có vị chỉ xem những khách được chọn lựa, có vị lại thẳng thừng xua đuổi khách mà chẳng sợ chút mếch lòng — nhưng oái oăm thay, lắm khi những hình thức bất thường như thế lại câu được khách một cách hữu hiệu.

Tôi có những cô bạn đã lặn lội đến mấy trăm cây số ngàn lên tận Đà Lạt tìm cho được ông thầy tướng số rất khéo chọn khách và chỉ chuyên có một việc là chỉ mặt khách để đoán vận mạng y như tạt nước vào người — Ấy thế, khi về nhà, khách nằm tay gác trán vẫn còn chép miệng cho là hay.

Có đến một nhà bói toán trong giờ làm việc qui vị mới thấy rõ trước mặt sự thịnh vượng của nghề này. Khách có thể ngồi trên các băng ghế đợi đến phiên mình hoặc có tổ chức hơn như một nhà bói toán nào đó ở đường Phan

Thanh Giản, chỉ xem khách qua ánh mắt, theo một thứ tư duy sẵn như khám bệnh tại một phòng mạch nổi tiếng, có khách lại phải đợi ba lần vác xác đến, mới được kiến được tấm dung nhan của thầy.

Các người đi coi bói thường đều có mối lo âu, sợ hãi, tuyệt vọng. Vì vậy các đấng bói sư đã coi thế ngồi của những vị bói sư, thì khuyên lơn, khi thì vỗ về, thì chỉ bảo, chẳng mấy chốc trạng sư đều được giải bày tường tận, vào túi thầy ngọt ngào, và khách cũng ra về tho thối hẳn hoàn hảo hàng trăm quý hơn vậy quá phải trợ.

Có đạo, trên một nhật báo (Cộng Luận). 1 vị Tổng trưởng của nước đã không ngọt lời cảm ơn và ngồi tại của một chiêm tinh gia nào đó đã tiên đoán được ông ta ở lại trong nội các mới sau thay đổi.

Báo hại, chiêm tinh gia họ phải hời hợt mở rộng thêm nơi làm việc để khách thập phương đến chiêm

co. Yếu tố chính trong vấn đề bói toán cần đến niềm tin của khách như cá cần nước. Không có sự tin tưởng, cá sẽ ngộp, không có sự tin tưởng vào thầy. Thầy cũng teo luôn — phải tin ở các đấng bói sư hơn tin cả chỉ mình — có thể mời khách khứa được — điều kiện này, thiết tưởng chẳng khó khăn gì — chỉ cần một vài thêu dệt huyền hoặc nào đó — như việc bói sư

mở đầu bằng một màn ảo thuật thần sầu : ví dụ vừa thấy mặt bói sư đã nói rõ tên họ, tuổi tác, số vợ và số con của khách. khi khách đã bắt đầu rung rung mồ hôi trán, ấy là đã đến lúc thầy đem mọi chuyện ra «trả bài» — Một bói sư được cho là hay khi đã làm cho khách thay đổi nét mặt từng giây, từng phút theo lời nói của mình — Bảo đảm rằng khách sẽ mê.

Sinh viên : những bói sư tài tử

● PHẠM NGÀ

Chuyện đứng đắn : bói

Một buổi sáng trong quán trường QT... Vị sĩ quan bắt gặp bốn năm ông SVHĐ lang chum đầu vào nhau giữa phòng. Lại bình xập xám, xỉ phé, hay đang «nghiên cứu» một cuốn Playboy ? Thừa không, những tiếng thì thào : xung chiến, cư thân cư mệnh, tuần triệt... Chẳng họ hàng gì với con tây con xỉ cả. Vị sĩ quan bước đến gần. Thì ra một anh bạn SV mang kính cận ngồi giữa đám đang giải là tử vi cho một người bạn. Nét mặt ông bói sư rất nghiêm trang, đạo mạo. Cứ tập cũng rất đậm chiêu.

Vậy là đến bây giờ mới biết là trong các sinh hoạt của giới SV có thêm một «mục» rất đứng đắn : bói toán.

Bói toán nói chung theo ngữ thuật Tây Phương là Khoa học huyền bí (Sciences Occultes). Chia ra : Coi chỉ tay (chiromancie), coi chữ ký (chiromancie), bói bài (cartomancie — tarsts), chiêm tinh tử vi (horoscope) v.v... Trong thực tế giới SV ngày nay thích nghiên cứu những môn bói của Đông phương hơn, như : tử vi đẩu số coi tướng, bói Dịch, v.v...

Tại sao thích nghiên cứu bói toán ?

Người viết được tiếp xúc với anh V sinh viên cao học Văn Khoa đang làm của thầy cũng khá được đốn đũa. Anh đang làm một tiểu

luận về chữ Mệnh trong đạo học Đông phương và để cho biết chuyện nghiên cứu bói toán có liên hệ nhiều đến ngành nghiên cứu của anh :

— Tôi say mê những vấn đề siêu hình, nhất là vấn đề định mệnh con người. Hồi tôi mới 13 tuổi ở quê nhà ngoài tỉnh Bình Định tôi đã thọ giáo một ông đạo trên núi tạm gọi là ông đạo vậy chứ thật ra ông thầy của tôi tu theo tinh thần một thiền giả đạo Phật. Ông đã truyền miệng cho tôi thuật coi chỉ tay. Rồi vào đây ăn học, tôi có dịp nghiên cứu thêm ở nhiều sách vở và càng ngày càng say mê.

Một anh bạn khác tên là L. học báo chí ở Vạn hạnh thì cho biết những lý do có vẻ dí dỏm và «tâm lý người đời» hơn :

— Dĩ nhiên ai lại chẳng khoái người khác nói cho nghe về vận mạng của mình. Rồi tôi nghe thầy này nói một đàng, thầy kia giải một nẻo. Mình có mỗi một cái số mạng mà tụi nó cứ «phản» cho những câu đoán mâu thuẫn nhau đom đóp, rồi giữa những câu đoán mâu thuẫn đó thỉnh thoảng cũng trúng một hai điều rất tinh cở. Đó là tinh cở, còn thường xuyên thì trật cha nó hết.

Vậy là vì cái bực mình buồn cười đó, anh L. đã tìm sách bói toán đọc từ năm đầu đại học. Anh chuyên về tử vi và đã viết một vài

bài về nguồn gốc tử vi, ý nghĩa các vì sao v.v... đăng ở tạp chí Thời Nay.

Một vài anh bạn khác còn cho biết những lý do học bói còn khó hài hơn nữa. Ví dụ :

Có theo dõi kỹ mấy trang tử vi hằng ngày trên các tờ báo lá cải hằng ngày mới thấy đó là một trò bịp độc giả. Những lời bàn cho tuổi này tuổi nọ, nam mạng nữ mạng cứ tráo lên tráo xuống qua từng ngày. Chắc có lẽ đấng ký giả phụ trách ngày mở hàng mục này chỉ cần ra quán các chú kêu cái phê đen nhỏ rồi viết một mạch mười hai con giáp. Rồi tuần tự qua mỗi ngày cứ tha hồ tráo lên tráo xuống. Chẳng nửa tháng hay tháng hết chỗ để tráo đổi được nữa thì đấng ấy lại ra quán kêu cái đen nhỏ, Viết lại... Nghĩa là các đấng chẳng ra công nghiên cứu đứng đắn gì sót cả. Đó là chưa nói những đấng tự xưng là «maitre», phàn những điều trúng không chèn vào đâu được : bạn nên lái xe cẩn thận coi chừng xe đụng, có quý nhân phò trợ nhưng phần bạn phải cố gắng nhiều v.v... Chỉ vì bực mình những trò ma giáo đó mà mình nghiên cứu bói toán chứ không cần gì cả.

Sách Bói của Hồng Kông

Tính cách tài tử của các vị «bói sư» trẻ tuổi nói trên là ở chỗ không treo bằng hiệu ở Làng Ông Bà Chiêu hay không ôm tripod ngồi cạnh mấy nhà chợ thôi chứ không phải tài tử ở điểm ăn ốc nói mò để phỉnh gạt bạn bè mình.

Các anh đã bỏ nhiều công phu đọc sách và riêng những anh biết chữ Nho (như trường hợp anh L.) đã nghiên cứu thẳng vào các sách bói viết bằng chữ Tàu tức là loại sách phải coi từ trang sau cùng lật ngược lại và trong trang sách đọc từ trên xuống, từ phải qua trái. Loại sách này chính cống in tại Hồng Kông và phải mò mò Chợ Lớn mới kiếm được. Khó lắm, bảo đảm đó !

Bộ sách xưa nhất về bói của Hy Di, và cũng phổ thông nhất, Bản lưu hành có tại VN là Tử Vi Đẩu Số Toàn Thư của Văn Đăng

Thái thư Lang là dựa hoàn toàn vào bộ sách nói trên. Ngoài ra còn có những sách của Chiêu Quả (rất xưa), Tử Bình, Cao Bản v.v. Riêng về tác giả Tử Bình, anh L. cho biết là nghe đồn trong một đại hội các chiêm gia từ vì họp tại Hồng Kông Tử Bình đã đem trình làng 10 vì sao mới (thập tinh) do công của ông khám phá. Cũng nên biết giới lý số Đông phương từ trước đến giờ vẫn căn cứ ở 108 vì sao phổ thông hoặc theo bộ Nhị thập bát tú (28 vì), đều vận chuyển theo Âm lịch.

Về những sách dịch lại tiếng Việt hoặc do các tác giả VN biên soạn thì có bộ sách bói Dịch lâu đời nhất là Mai Hoa Dịch Số của Thiệu Khang Tiết đời Tống, một số xuất bản ngoài Hà Nội: Tử Vi Chỉ Nam của tác giả Song An Đỗ Văn Lưu, Tử Vi tân biên (xuất bản 1949) của ông Cả Thịnh v.v... Máy cuốn sách dịch lại của Vũ Tai Lục cũng được nhắc nhở.

Ở Hồng Kông cũng có loại sách dịch ra thành tiếng Anh, Pháp. Theo lời anh L. thì với một khả năng ngoại ngữ khá đem đối chiếu các bộ sách tiếng Anh, Pháp đó với kinh bản tiếng Tàu, người ta thấy không có gì khác nhau.

Các cô thích coi bói nhất, và thầy thích coi bói các cô nhất

Trở lại với việc hành nghề tại tử, các anh bạn đã cho biết các cô bao giờ cũng chú ý tới chuyện bói toán. Có anh ví von các cô chắc chắn sẽ là hình ảnh trong lai của các bà già trầu, các vị nội tướng xách giỏ đi chợ đang (hằng ngày) ngồi xoe tay ra trước mặt các ông khăn đen áo dài ở

Lăng Ông hoặc các bà mệnh phụ tới lui nườm nượp ở «văn phòng» của các maitre cũng thế. Và cách đến xin bói của các cô cũng rất đàn bà con gái!

Nghe nói có anh bạn nào chấm và giải tử vi «suy» lắm thì các cô tìm đến, nói năng vớ vẩn một hồi rồi mới vào đề:

— Thưa anh, có cô bạn nhờ anh chấm cho cô ấy một lá tử vi. Đây là ngày sinh dương lịch (hoặc âm lịch) của cô ấy...

Hoặc các cô rụt rè lòi ra trong sắc tay một tờ pelure gấp nhỏ, rồi một cách quanh co xagàn hơn:

— Có cái lá số của cô em tôi ở nhà nhờ ông bác chấm hộ đây nhưng ông ấy bận quá. Nhờ anh giải hộ tí...

Anh thầy nhận lời. Thế là các cô tròn mắt ra nghe những lời đoán về vận mệnh của «cô bạn», «cô em» nào đó, chăm chú không tá được. Đến một cái hạn xấu của lá số (của người khác đấy chứ) các cô thần thờ lo lắng ra mặt. Anh «thầy»tha hồ bầm bụng cười thầm.

Chính vì cái điểm mê coi bói của các cô mà làm anh con trai đồ xô đi học xem bói để có dịp hết sức đứng đắn và hợp pháp, tua hồ mân mê bàn tay ngọc của người đẹp, hoặc tha hồ ngắm nghía mặt mũi «người ta» mà tán hươu tán vượn. Và thường thường các «thầy» rất hay lạc đề. Các cô cũng dư hiểu tâm địa của các ông «thầy» này nhưng trường hợp gặp nhiều ông bói hay quá, tán nghe ngọt quá thì các cô cứ ngẩn người ra mà nghe, quên khuấy mất ông thầy đang vuốt ve bàn tay mình hơi lâu.

Bói toán ở Chợ Lớn

● LIÊU QUỐC

Ở Chợ Lớn ngoài quý vị bốc sư hành nghề lâu năm tại địa phương này ra như: Sơn Đầu Bạch Vân Đại Sư tại đường Tổng đốc Phương, Nhuận Nam Phi ở Nguyễn tri Phương, ông thầy Tàu Bạch Kiến... ra còn có một số vị tự xưng là bốc sư đại tài từ Hồng Kông sang

(không biết có thật không.) Như Đại Lục Tiên, Hà Thiết Ngồn... Quý vị này thường đặt cơ sở tạm tại một số khách sạn sang trọng như Bát Đạt, Đồng Khánh, Phương Hoàng... và thường khách vào xem phải lãnh thẻ ngồi chờ như đợi chữa bệnh ở phòng mạch của

các vị y sĩ tư danh.

Chỉ cần đọc tên của những đại bốc sư này quý vị cũng cảm thấy thú vị và tò mò. Thí dụ như Bạch Vân đại sư (cánh mây trắng trên bầu trời) cái tên cho người ta thấy một vẻ tiên phong đạo cốt, thông dong coi cõi đời ô trọc này nhẹ như chiếc lá mùa thu. Nghĩ là nghĩ nhưng xin quý vị đừng lầm lẫn, cánh mây trắng kia vẫn cần đóng tiền hơi hám của kẻ nhẹ dạ ở cõi phàm này cung phụng để sống, vì nếu không có nó cũng sẽ bị u ám ngay. Một bà thân chủ cho biết:

— Ông ấy bói giỏi lắm, anh bước vào không cần nói tên gì cả ông ấy cũng đoán ra ngay phước.

Đặc biệt ông thầy này không biết nói tiếng Việt và chỉ nói bằng tiếng Quảng Đông, xong có người phiên dịch lại ngay, nếu bạn là người Việt đến xem quẻ. Ngoài đặc tài xem tay, bốc độn, lấy tử vi... ông thầy bói này còn có tài khác người là biết xem cả tướng bên chân, tướng bụng... Nhưng giá tiền đặt quẻ cũng không rẻ lắm thường thường khoảng năm xấp, và xem toàn diện con người thì phải trên mười xấp.

Theo sự khoe khoang của Bạch Vân đại sư với thân chủ, thì cách đây trên hai mươi năm khi Tàu đổ chĩa tràn ngập Hoa Lục thì đại sư hành nghề tại Sơn Đầu (một thị trấn lều như Cáp ở xứ Tiểu Châu thuộc tỉnh Quảng Đông) và lúc đó tên tuổi ông nổi như cồn. Ông tâm sự «Tôi yêu nước tôi làm tôi cũng nhớ nhà lắm chứ, nhưng bây giờ biết làm sao về đây?

Người ta ngạc nhiên không hiểu voi lòng yêu nước cuồng nhiệt của ông, với tài bầm đốt thần khốc như thế, tại sao ông không tận liệu được việc Trung Cộng chiếm đóng Đại Lục để thông báo cho họ Tưởng tiêu diệt ngay, hầu lập công đầu cho quốc gia thần yêu của ông?

Ngoài Bạch Vân Đại Sư ở đường Tổng Đốc Phương ra, một bốc sư khác cũng khá nổi tiếng tại đường Nguyễn Tri Phương đó là ông Nhuận Nam Phi (chính Nhuận bay về phươg Nam). Đọc cái tên không ta đã thấy hồn thơ lại lang

(Xem tiếp trang 55)

Đi một vòng Lăng Tả Quân Lê van Duyệt ở Gia định, tục gọi là Lăng Ông Bà Chiêu, khách du có thể nhận ra ngay hai loại thầy bói: những người có chỗ ngồi cố định bên ngoài Lăng và những người hành nghề lưu động bên trong Lăng.

Có khoảng 20 vị bốc sư có chỗ ngồi cố định. Nói cố định vì mỗi địa điểm đều có bàn cao, ghế dài, hoặc ghế đầu, có màn buồm, mái thiếc hoặc vải để tránh nắng mưa và nhất là có môn bài và hằng ngày vẫn phải đóng tiền chỗ (20 đồng). Thuê môn bài mỗi năm là một ngàn đồng nhưng nhiều ông bà thầy bói cũng không màng đóng cho chánh phủ; có người thiếu cả ba năm chưa trả, và những người này hiện hy vọng nhà nước sẽ xinh xái bỏ qua như đã từng làm nhiều lần trong quá khứ.

Tất cả những vị bốc sư có chỗ ngồi cố định này đều tập trung trên một phía lề đường Trịnh Hoài Đức bên hông trái Lăng Ông. Tại đây gian hàng bói toán này, khách xem bói có thể tùy ý lựa chọn thầy: Thầy Tàu; Thầy Việt (Nam, Trung Bắc), thầy đàn ông; thầy đàn bà và cả đạo sĩ nữa. Màn cạnh tranh ở đây cũng khá gay go. Một nữ bốc sư thuộc Hoàng phái nhưng làm đầu đất Bắc đã hành nghề tại đây từ hồi di cư năm 1954 chỉ cho phái viên Đồi một chỗ bên cạnh đang bỏ trống và nói: «Chẳng hạn ông mất lễ này nè, trước kia ông ở tử, bây giờ ông hành nghề bói toán nhưng chỉ lều lảo, làm mất tiếng tại tôi. Ngay cả mấy ông thầy Tàu kia nữa; chứ Hàn mẹ đẻ của mấy ông ấy mà họ còn phải qua đây hỏi tôi để học thêm».

Hầu hết thân chủ của các nhà thầy bói ở đây là những người đi xin xăm Lăng Ông. Bàn một lá xăm mất 50 đồng tuy nhiên ít có ai cưỡng được những lời mời mọc ngon ngọt của những người chuyên sống về nghề tiên đoán vị lai này sau khi lá xăm đã được bàn xong. Muốn xem chữ ký, đưa ra một ngàn đồng nữa; bói cằng gà, 300 đồng, bói quẻ Thái, Ất, Lục, Nhâm, Lục Giáp mỗi môn 300 đồng thôi.

Đi lần vào bên trong Lăng, khách có thể bắt gặp rất nhiều vị bốc sư lưu động. Hiện nay là thời kỳ đi cúng lễ chùa đình nên những nhà

Phóng sự hình ảnh

THẦY BÓI LĂNG ÔNG

☐ ANH ĐIỀN

Một vị bốc sư với râu tóc bạc phơ đang hành nghề tại Lăng Ông

bói toán theo mùa này hoạt động rất hàng. Họ ngồi rải rác khắp nơi trong Lăng. Có người chỉ trải một manh chiếu và ngồi xồm trên đó, có người có chiếc bàn con bằng sắt xếp lại được và vài ba cái ghế sắt nhỏ. Người thì mặc bộ bà ba trắng đội nón nỉ, người thì mặc áo dài the đen với khăn đóng chỉnh tề hoặc một chiếc nón lá.

Riêng những ông thầy bói người Tàu thì tất cả đều mặc quần tây với áo sơ mi bỏ ngoài.

Tuy nhiên tất cả đều giống nhau ở chỗ là mỗi người đều có một bộ bài Tây và ba quyển sách bằng Hán tự một mu rùa, một vài cặp hoặc vài xâu chân gà, nhang đèn, giấy đỏ, bút mực, mấy đồng xu...

Những ông thầy bói lưu động này hành nghề ngay trên những lối ra vào của khuôn Lăng nên dễ tìm khách hơn những người ngồi bên ngoài. Trong vòng tháng giêng Âm lịch, có người kiếm được cả chục ngàn đồng một ngày vào những lúc may mắn. Từ tháng 2 trở đi vào những ngày thường trung bình họ cũng kiếm được năm bảy trăm bạc. Những lúc đó số thầy bói lưu động cũng giảm sút rõ rệt; đa số đi nơi khác làm ăn hoặc dẹp tiệm về nhà đợi năm mới.

Địa điểm hành nghề của các thầy bói lưu động : trên đường chính từ cổng dẫn vào Lăng (dưới trái) : tại một góc khuôn viên hoặc trên bãi cỏ (dưới phải) trong Lăng.

Trên : Dãy gian hàng bói toán bên hông Lăng Ông. Dưới : Một ông thầy bói ăn mặc theo lối đạo sĩ đang trò chuyện với một thân chủ

Một bà thầy bói đang đoán xám cho một thân chủ (dưới) trong lúc một ông khác viết sớ để xin thành thần chữa lành bệnh cho thân nhân một khách hàng (phải)

Các vị bốc sư chờ đón khách hàng

THỜI SỰ QUỐC TẾ

NGOẠI GIAO

Ảnh hưởng của chuyến Hoa Du

Một tuần sau khi Nixon rời đất Tàu cuộc du hành của ông vẫn là đề tài chính trong các tin tức ngoại giao quốc tế.

Nga Xô tiếp tục đả kích sự cầu kết giữa Mỹ và Tàu, nhưng nhắm chỉ trích Tàu «phản bội nhân dân các nước Đông Dương» nhiều hơn đả kích Mỹ vì Moscow cũng đang chờ tiếp đón Nixon. Nga Xô tố cáo TC thỏa hiệp ngầm với Mỹ để ngăn chặn Nga gọi vũ khí giúp B.V. TC sợ nước VN thống nhất có hại cho Tàu.

Phụ họa với Nga, cộng sản Bảo gia Lợi tố cáo TC hỗ trợ cho chủ thuyết Nixon về Á Châu. Đài phát thanh Tiệp Khắc phê bình bản thông cáo chung Mỹ Hoa đầy tính chất đạo đức giả, dối trá, lường gạt. Cộng sản Ba Lan nói thẳng rằng TC nhường Đông Dương cho Mỹ để đổi lấy Đài Loan.

Một biến cố luôn luôn được các xứ Cộng Sản trên nhắc tới là việc phi cơ Mỹ vẫn oanh kích Bắc Việt trong khi Nixon đang có mặt ở Tàu. Báo Pravda ở Moscow viết rằng: «Việc để quốc cờ vô om sòm cho chuyến Hoa Du không át được tiếng bom ở VN».

Riêng tại Bắc Việt, các lãnh tụ chưa lên tiếng chính thức như thế còn chờ đợi, nhưng báo chí và đài phát thanh mở chiến dịch chửi Mỹ

«Cuộc gặp gỡ Mao và Nixon dưới mắt một họa sĩ» Do Brezhnev đứng (hàng trên)

và Nixon mạnh mẽ nhất, dù không nói đến Trung Cộng nhưng cũng ám chỉ đến bản thông cáo chung Mỹ Tàu. Báo Nhân dân đã mô tả Nixon bằng những chữ như «tên trùn đẻ quốc hiệu chiến tàn ác và bịp bợm tên tướng cướp dẫu 2 bàn tay dính máu sau lưng miệng oang oang nói chuyện nhân nghĩa».

Trong khi đó, Lỗ ma Ni, một nước Cộng Sản Đông Âu độc lập giữa Nga và TC, đã không ngần ngại hoan nghênh chuyến Hoa Du của Nixon, cho là ảnh hưởng tốt cho hòa bình thế giới.

Về phía Trung Cộng, sáu ngày sau khi Nixon rời Thượng Hải, đài Bắc Kinh mới tiếp tục các chương trình đả kích Nga Xô.

NHẬT BÓN

Sato giữa ngã ba đường

Vì Nixon đi Bắc Kinh, chính phủ Nhật đã phải hoãn chuyến đi Hà Nội của một phái đoàn ngoại thương, để khỏi trùng ngày. Đây là cuộc tiếp xúc đầu tiên giữa 2 chánh phủ Nhật—BV. Nội trong năm uay Hà nội sẽ cử một phái đoàn sang Nhật.

Sau chuyến Hoa Du của Nixon, thủ tướng Nhật Eisaku Sato, người bạn lâu đời của Mỹ, đã bị phe đối lập liên tiếp đả kích vì thái độ bất nhất của ông. Có lúc Sato nói rằng Đài Loan thuộc lãnh thổ Trung Cộng, rồi sau ngoại trưởng Fukuda nói quan điểm về Đài Loan chỉ

được xét khi nào Nhật và Trung Cộng liên lạc bình thường.

Ta nên nhớ lại rằng Đài Loan trước kia là thuộc địa của Nhật hơn nửa thế kỷ và 13 triệu dân bản xứ ở Đài Loan còn thông thạo tiếng Nhật.

Trong khi Nhật tỏ ý tha thiết muốn giao thiệp chính thức với Tàu thì Trung Cộng vẫn tiếp tục đả kích «chủ nghĩa quân phiệt tái sinh» ở Nhật, và gọi Sato là tên hiệu chiến. Hồi tháng 11 năm 1971 Chu Ân Lai đã gọi trả chánh phủ Nhật một lá thư mà không thêm trả lời.

Để tỏ ra chánh phủ Nhật độc lập với Mỹ, gần đây Nhật đã chính thức công nhận xứ Bangla Desh, trong khi Mỹ chưa chịu công nhận. Đồng thời Nhật cũng đang sửa soạn công nhận Cộng Hòa Mông Cổ, một đàn em của Nga ở sát phía Bắc Trung Cộng nơi mà trước đây một thế kỷ Nhật tình lập thành một quốc gia thần Nhật.

Nhưng biến cố có tầm quan trọng hơn cả vẫn là lời thủ tướng Sato đã tuyên bố Nhật đang cứu xét và có thể chấp nhận đề nghị lập hệ thống An Ninh Á Châu do Nga đề nghị năm 1970. Khi Brezhnev đưa ra đề nghị này, Trung Cộng đã kịch liệt đả kích rằng Nga muốn lập vòng vây Á Châu bao vây nước Tàu.

THỦ TƯỚNG SATO

NGOẠI TRƯỞNG NGA GROMYKO BẮT TAY NT NHẬT FUKUDA

Ngay sau khi Sato nói, đại sứ Nga Oleg Troyanovsky đã tới gặp thủ tướng ngoại giao Nhật Haruki Mori để thảo luận.

Để kiểm thêm bạn hữu ở Á Châu Nhật và Ấn đã tuyên bố chung ở Tân đề Ly về việc hai nước thỏa thuận liên lạc chặt chẽ hơn, trước tình thế Á Châu mới.

Nhật cũng không quên nối liên lạc với Bắc Hàn. Thống đốc thủ đô Tokyo đã mời phái đoàn Bắc Hàn tham dự thể vận hội mùa đông ở Saparo, Nhật, chính thức thăm viếng thủ đô Tokyo.

NAM Á

Nga củng cố vị trí

Vào tháng 8 năm 1971, bà thủ tướng Ấn ký kết hiệp ước thân

hữu 20 năm với Nga Xô, địa vị của Nga ở miền Nam Á Châu đã được tăng cường bằng 500 triệu người Ấn thân hữu. Tiếp theo đó, cuối năm 1971, với súng ống đạn dược Nga giúp, quân Ấn đã đè bẹp quân Hồi quốc, một đồng minh của T.C và lập nên quốc gia Bangla Desh.

Ngay sau khi bản thông cáo chung Nixon—Chu Ân Lai, được công bố bà Indira Gandhi đã đả kích rằng bản thông cáo đó có ý coi như không có nước Bangla Desh trong lúc nói chuyện Á Châu.

Trong tuần qua, thủ tướng Rahman của Bangla Desh đã chính thức thăm viếng Nga Xô và được tiếp đón linh đình. Bên cạnh những tiệc tùng, thăm viếng xã giao được quảng cáo rầm rộ, thủ tướng Rahman đã xin Nga viện trợ 3 tỷ Mỹ kim để phát triển Kinh Tế Bangla Desh. Kết quả là một thỏa ước đầu tiên được ký kết ở Moscow trong đó Nga sẽ giúp Bangla Desh xây nhà máy điện, tìm mỏ dầu lửa và hơi đốt, và trang bị đài phát thanh.

Trong khi hạm đội Nga ở Ấn Độ Dương càng ngày càng tăng cường hoạt động khiến Mỹ phải gọi tàu chiến từ Đệ thất hạm đội sang dòm ngó canh chừng, thì Nga Xô lại đang vận động mở cửa sang miền bờ biển Đông Nam Á thuộc Thái Bình Dương. Nga Xô đang vận động các nước cội eo biển Malaca

SHAIKH MUJIBUR RAHMAN

giữa Mã Lai và Indonésia làm một eo biển quốc tế. Eo biển này là một cửa ngõ giữa 2 đại dương mà chánh phủ Mã Lai cũng như Indonésia vẫn muốn tăng cường kiểm soát.

TRUNG ĐÔNG

Ai Cập bất bình

Cuộc xung đột giữa Do Thái và các nước Ả Rập ở Trung Đông có thể bị lu mờ vì các biến cố lớn ở Á Châu, nếu trong tuần qua quân đội Do Thái và các nước Liban, Syrie không nổ súng trở lại.

Trước hết là quân đội Do Thái pháo kích và tấn công các căn cứ du kích quân Palestine tại biên thủy giáp Liban và Syrie. Để trả đũa máy bay Syrie đã tấn công các căn cứ Do Thái, và đạt một thắng lợi đáng kể đầu tiên kể từ cuộc chiến tranh 1967 đến nay!

Do Thái đe dọa sẽ xua quân vào lãnh thổ Syrie và Liban nếu các nước này còn để cho du kích quân Palestine trú đóng và đột kích Do Thái.

Trong khi đó, người ta lại nhận thấy những dấu hiệu lạ lùng ở Ai Cập, khi các nhà lãnh đạo Ai Cập tỏ rõ sự bất bình với Nga Xô.

Gần đây, khi một tướng lãnh Nga Xô lỡ miệng vì Ai Cập như một «cố tình nhân thiếu chung thủy» bộ trưởng quốc phòng Ai Cập, tướng Mohammed Ahmed Sadek đã ra lệnh cho viên tướng Nga phải rời đất Ai Cập trong 24 giờ.

Trong khi Nga Xô đã giúp Ai Cập cả hỏa tiễn để đương đầu với Do Thái thì báo Al Ahram ở thủ đô Le Caire tố rằng Nga không tận tình giúp Ai Cập như nhu cầu đòi hỏi. Bộ trưởng Quốc Phòng Sadek cũng chỉ trích Nga viện trợ vũ khí nhưng cố tình để quân đội Ai Cập thiếu đồ phụ tùng thay thế khi cần.

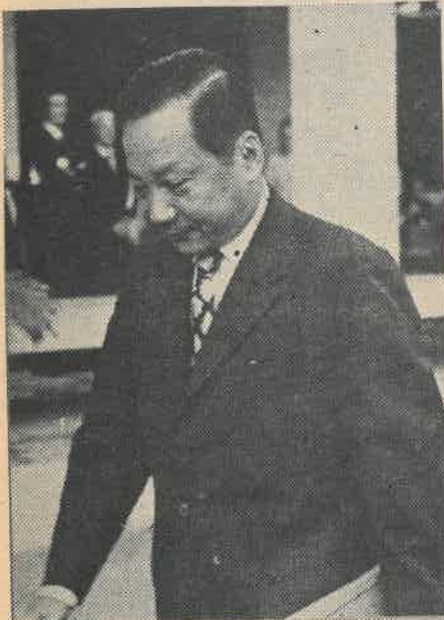
Gần đây khi Tổng Thống Ai Cập đi Nga ông ta đã từ chối máy bay Nga gởi sang, mà dùng một phi cơ Boeing của Ai Cập, và tướng Sadek thì không chịu đi Nga chuyến đó. Nhờ ở lại nhà, Sadek đã phá vỡ một âm mưu giải cứu Sabry, cựu phó Tổng Thống, một lãnh tụ thần Nga đang bị giam cầm vì chống Sadat.

Hiện nay Nga có 20 ngàn võ sĩ quân sự ở Ai Cập

VƯƠNG HỮU BỘI

THỜI SỰ TRONG NƯỚC

Ông Tổng Trưởng Giáo Dục Ngô Khỏe Tỉnh

GIÁO DỤC

Lại cải tổ

Động lực tiến bộ của một quốc gia thoát thai từ một nền giáo dục hoàn bị. Trong những năm chiến tranh, tài nguyên xứ sở thay vì dồn vào các công trình xây cất trường ốc, phòng thí nghiệm, viện khảo cứu, đào luyện giáo sư, chuyên viên, đã bị tiêu hao vào guồng máy sản xuất súng đạn. Cứ đà này, tương lai dân tộc sẽ phá sản một ngày không xa.

Nhằm chấn chỉnh lại nền giáo dục nước nhà, giới hữu trách công quyền và tư nhân đang đưa ra nhiều cố gắng cụ thể.

Tuần qua, trong buổi họp báo tại phòng khánh tiết Bộ giáo Dục, Thủ trưởng Đỗ Bá Khê loan báo sẽ cải tổ toàn diện lễ thi cử và chương trình học kể từ niên khóa 72-73.

Lối thi cử mới, theo GS Khê, hợp lý hơn và đo lường khả năng của học sinh xác thực hơn. Hệ thống giáo dục VN gồm học trình 5 năm ở bậc tiểu học, 7 năm ở bậc trung học và các kỳ thi được ấn định như sau:

1) Sau khi hoàn tất 5 năm bậc tiểu học, học sinh sẽ dự kỳ thi tuyển vào lớp 6 công lập.

2) Sau khi hoàn tất 4 năm bậc trung học đệ I cấp, học sinh sẽ dự một kỳ thi trắc nghiệm nhằm kiểm soát học vấn và định hướng sự lựa chọn các ban ABCD.

3) Sau khi hoàn tất 3 năm gồm các lớp 10, 11, 12, học sinh dự kỳ thi tốt nghiệp bậc Trung Học tương đương kỳ thi tú tài II như hiện nay.

Đề thi bao gồm nhiều câu hỏi trải đều trong chương trình học theo lối trắc nghiệm sẽ giúp kiểm soát mức độ lãnh hội của học sinh một cách sâu rộng và thuận lợi cho sự vô tư, công bằng của việc chấm thi.

Ngoài ra Bộ Giáo Dục đang xúc tiến thành lập một Hội Đồng chương trình có nhiệm vụ nghiên cứu một chương trình Trung tiểu học liên tục, thực dụng và đại chúng.

Ông phụ tá Nguyễn thanh Liêm trong dịp này đã công bố việc thành lập khu học chánh và Ty Giáo Dục trên toàn quốc. Kế hoạch địa phương hóa Giáo Dục sẽ mở rộng sự đóng góp của dân chúng vào quốc sách giáo dục.

KINH TÀI

Một cơ hội thịnh vượng

Trở ngại chính của đà phát triển quốc gia bắt nguồn từ sự thiếu vốn. Hằng loạt kế hoạch khuếch trương, tái tạo thuộc nhiều lãnh vực sản xuất trong nước vì thiếu nguồn tài trợ mà bị tê liệt. Sáng kiến của doanh nhân tắc nghẽn. Mục sống dân chúng xuống dốc, lạm phát loang rộng, vật giá vọt tăng.

Nhằm tạo cơ hội thịnh vượng cho xứ sở, tuần qua Thủ Tướng chính phủ đã ký sắc lệnh thành lập quỹ phát triển kinh tế quốc gia với số

vốn tiến khởi 10 tỷ rút từ quỹ đối giá Hoa Kỳ. Tiến sĩ Nguyễn văn Hào tác giả của tổ chức nêu trên và đồng thời là cha đẻ của hệ thống Ngân Hàng Phát Triển nông nghiệp trước kia hy vọng sẽ vận động thành công một số quốc gia khác đóng góp vào quỹ. Ngoài ra, Thống Đốc Ngân Hàng Quốc gia Lê quang Uyển cho biết Ngân Hàng thế giới và N. Hàng Á Châu sẽ cho quỹ Phát triển vay nếu quỹ điều hành tốt đẹp và thành tựu mục tiêu phát triển rõ ràng. Sắc lệnh thành lập quỹ cũng viết: Quỹ huy động tài nguyên trong và ngoài nước bằng cách vay mượn hoặc nhận lãnh các trợ cấp, đóng góp dưới mọi hình thức.

Với số vốn lớn, quỹ có thể phát động và hỗ trợ công cuộc phát triển toàn diện kinh tế quốc gia trong mọi lãnh vực canh nông, kỹ nghệ, dịch vụ bằng cách phối hợp và cấp phát tín dụng trung và dài hạn, củng cố cơ cấu tín dụng chuyên biệt hiện hữu và tạo điều kiện thuận lợi cho công cuộc đầu tư phát triển.

Phân tích kỹ hơn, chúng ta thấy các địa hạt nông lâm ngư mục kỹ nghệ và tiểu công nghệ đạt vị thế ưu tiên được quỹ tài trợ. Khu vực tư doanh được chú trọng hơn khu vực công.

Điểm đặc sắc của tổ chức phát triển này là mức lời nhẹ, từ 10 đến 12% so với tỷ lệ 15% của Ngân hàng phát triển kỹ nghệ và 21% của ngân hàng tư nhân, mức lời của quỹ phát triển vừa khích lệ sự đầu tư của doanh gia vừa gây ngạc nhiên cho vị cho kỳ giả có mặt tại buổi thành lập. Khi báo chí gạn hỏi khía cạnh này, Thống Đốc Uyển lung túng: «Dù có lạm dụng, chúng ta vẫn phải làm!» Ngoài ra quỹ sẽ định thời hạn hoàn trái hợp lý từ 2 đến 10 năm, giản dị hóa thủ tục cứu xét.

Tuy nhiên, để giới hạn rủi ro của việc sử dụng khối tín dụng khổng lồ này, hội đồng Quản trị quỹ phát triển qui tụ đại diện của

những bộ như Kinh tế, Cải cách điền địa và Phát triển nông ngư mục, kế hoạch phát triển quốc gia. Chủ tịch Hội Đồng quản trị là Thống Đốc Ngân Hàng Quốc gia Việt Nam. Tiến sĩ Nguyễn văn Hào đã được bổ nhiệm giữ chức vụ Tổng Đốc quỹ Phát Triển.

Quỹ hiện vẫn duy trì các tiêu chuẩn tài trợ cho các dự án nào có tính cách tân tạo, canh tân, khuếch trương thuộc các lãnh vực canh nông, kỹ nghệ, Dịch vụ: 1) Phù hợp với chính sách phát triển quốc gia 2) Có khả năng đóng góp vào các cân cân chi phó. 3) Có khả năng sinh lợi và hoàn trái.

Tổng trưởng tài chánh Hà xuân Trường trong đáp từ bế mạc buổi lễ chuyển giao 10 tỷ cho Ngân Hàng quốc gia VN ngỏ ý hy vọng Quỹ sẽ đem lại một đời sống tốt đẹp cho dân chúng, giảm dần sự lệ thuộc vào ngoại viện. Riêng Tiến sĩ Hào bật mí rằng phải cần đến 1.300 tỷ mới đủ để phát triển đầy đủ xứ sở.

NỘI CÁC

Tân Thủ Tướng Trần văn Đỗ?

Tại buổi tiếp tân tuần qua của Quỹ Phát triển Quốc Gia, thủ tướng Trần Thiện Khiêm, lãnh tụ được coi là «thâm lặn» nhất NV khi được báo chí sôi nổi săn tin cải tổ nội các đã tránh rất khéo léo: «Các anh phải hỏi tổng thống chứ!» Tuy nhiên sau đó ông trả lời rằng: có sự tham khảo rộng rãi chính giới gần đây hay không là một bí mật chính trị.

Do sự tiết lộ ụp mở kể trên, giới thạo tin hiện chưa bác bỏ việc cựu ngoại trưởng Trần văn Đỗ có thể sẽ tham chánh với tư cách Tân Thủ Tướng. Nếu ông Đỗ lập chánh phủ, vẫn theo giới thạo tin thì nội các mới sẽ có đại diện đảng phái góp mặt bên cạnh các chuyên viên. Đồng thời TT Thiệu sẽ cải tổ chính phủ TT ông Ngô Kh. Tỉnh sẽ về làm bộ trưởng phủ Tổng Thống, bộ Thông tin giảm xuống thành Tổng nha trực thuộc PTT, bộ Tư lệnh cảnh sát quốc gia cũng theo chân Trung ương tình báo trực thuộc phủ Tổng Thống.

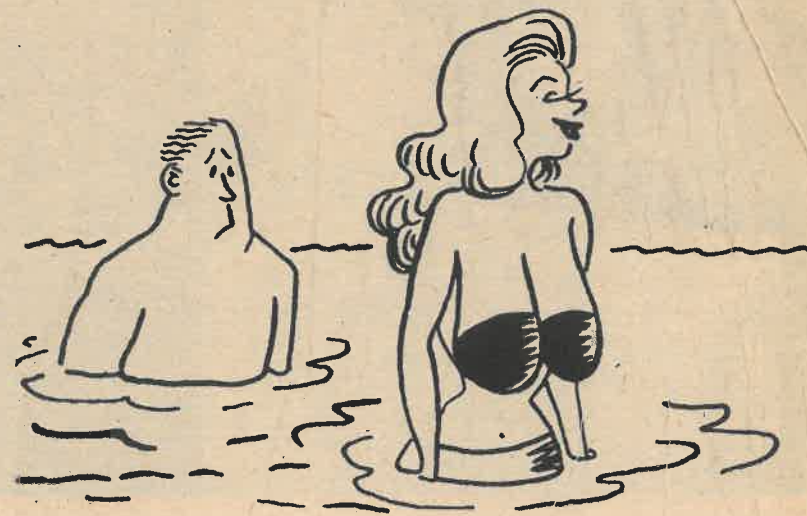
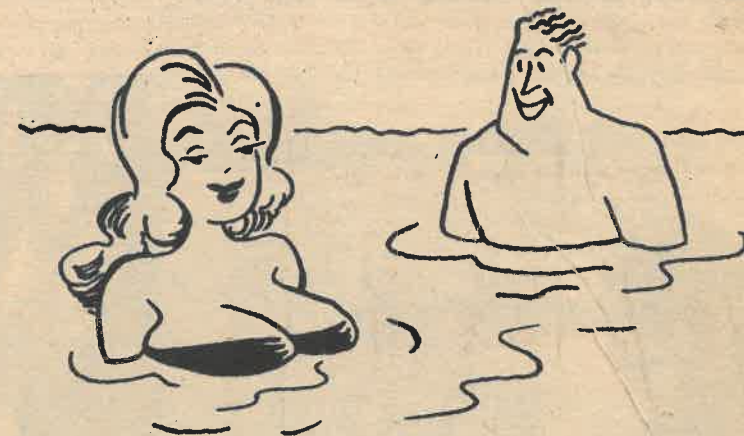
Cá nhân và sứ mạng của cựu ngoại trưởng Đỗ gần đây đã được cả tổng thống Thiệu và thủ tướng Khiêm đề cao; đồng thời báo chí ổ tình hướng chú tâm của dư luận về ông.

Người ta còn nhớ hạ tuần tháng hai vừa qua, đài BBC đã ghi nhận rằng việc tổng thống Thiệu đề cập đến hội nghị bàn về trung lập Đông Nam Á ngay sau khi chính tổng thống Thiệu tung tin cựu ngoại trưởng Trần văn Đỗ đã mật nghị với Xuân Thủy tại Ba Lê trước đó hai tháng là một sự kiện nhiều ý nghĩa.

Các cuộc mật nghị này xoay quanh chủ đề trung lập Đông Nam Á trong đó có Nam Việt. Sứ mạng mật nghị của ông ngoại Đỗ—nhân

vật từng được báo chí VN mệnh danh là Kissinger của Tổng Thống Thiệu — một lần nữa được thủ tướng Khiêm ca ngợi tại buổi tiếp tân của Quỹ Phát triển. Ông đã ví von các cuộc tiếp xúc này như một canh bài phé mà bên nào cũng muốn biết tây bên kia.

Trong khi ấy, theo tin AP, cựu ngoại trưởng Đỗ đã tuyên bố rằng cuộc hội kiến của ông với Xuân Thủy có tính cách thân hữu và riêng tư, và ông nhấn mạnh rằng do sáng kiến của riêng ông hơn là của T.T Thiệu. Ông cũng tỏ ý hy vọng rằng sự cải thiện bang giao giữa HK và các đồng minh Cộng sản lớn của CSBV sẽ khiến Hà Nội chấp nhận thêm nhiều cuộc họp kín khác với VNCH.

Chụp ra một ảnh xem được rất dễ. Tạo ảnh đẹp khó hơn 1 bức, từ đó phải bước thêm 1 bước nữa mới vào nghệ thuật hẳn. Khi chụp được ảnh nếu bạn muốn «trình làng» hoặc muốn được chúng tôi góp ý với bạn cho vui, xin bạn gửi về trang «Nhiếp Ảnh». Hình ảnh gửi về, xin dùng giấy láng, cỡ 13 X 18 trở lên. Bạn có thể gửi một lần một hoặc nhiều ảnh, nên lót giấy cứng để khỏi bị gãy. Phía sau ảnh nhớ để tựa ảnh, tên tác giả và địa chỉ. Nếu có thể, xin cho biết thêm chi tiết về máy ảnh, ống kính, phim, khẩu và tốc độ, kính lọc màu. Nếu không phải là lời đòi hỏi thái quá, xin bạn nui lòng cho biết nghề nghiệp và chơi ảnh đã bao lâu rồi. Chúng tôi chờ đón tác phẩm của quý bạn để chúng ta «CÙNG XEM ANH»

Thông cảm với thời giờ bất định của người quân nhân, để tâm cho việc nước nhiều hơn tình nhà với kiếp sống rày đây mai đó, nên chúng tôi xin phép bạn ảnh bốn phương được xem luôn 3 ảnh của bạn Nguyễn xuân Giu, KBC 3578, Cần thơ.

Trong ba ảnh của bạn Giu gửi về kỳ này chúng tôi nhìn thoáng qua thấy bạn có chiều hướng dùng khối lượng kiến trúc hơn là đường nét theo hội họa. Trong ba ảnh, có hai ảnh có sự hiện diện của con người, theo tôi, hai ảnh ấy, có phần trội

hơn ảnh phong cảnh. Bây giờ chúng tôi xin được đi sâu vào chi tiết của từng ảnh một.

Thăm anh

Tựa đề thật gọi cảm, đầy trêu mến, tha thiết dù nay anh đã nằm sâu dưới đất. Khi ra đi anh không một lời trần trối, nhưng em biết rằng hình bóng em vẫn ở sát bên anh. Giờ đây em đến thăm anh, không phải chỉ có nắm mồ cỏ xanh mà chúng mình

(Xem tiếp trang 50)

Thăm anh

Bóng nắng

Những bí ẩn vẫn đầy đặc sau chuyến Hoa Du của Nixon

Đông, chính phủ và nhân dân Tàu náo nhiệt đón Chu Ân Lai tại phi trường Bắc Kinh sau khi tiễn đưa Nixon từ Thượng Hải trở về. Chính phủ và dân chúng Mỹ cũng hân hoan đón mừng Nixon trở lại Hoa Thịnh Đốn sau chuyến công du «vào lòng kẻ địch». Tất cả hai bên đều cho là thành công rực rỡ dù rằng trong bản thông cáo chung vẫn mờ mờ chưa điểm nào được sáng tỏ.

Thật ra sáng tỏ là sao được khi cả Tàu Mỹ còn rất nhiều kẻ địch, còn rất nhiều đệ tam quốc gia vẫn ngờ là mình bị Tàu Mỹ đã thỏa thuận trên đầu của mình. Tuy vậy chuyến đi Hoa lục của Nixon đã được giới lãnh đạo Tàu giành cho một sự trọng hậu cũng chừng tỏ phần nào đối với dân chúng hai nước và dư luận thế giới rằng: Mỹ Tàu từ nay không còn là kẻ thù một sông một chết nữa, thị trường của 8 trăm triệu người đang mở cửa từ từ để đón nhận giới doanh thương Mỹ. Và Mỹ cũng nối tiếp được truyền thống muốn nâng nước Tàu thành một cường quốc đã có từ xưa.

Trong tất cả các cường quốc hiện nay trên thế giới thì Nga là nước lo nhất về mối tình Tàu Mỹ, kể đến là Nhật. Từ khi nước Tàu lọt vào tay cộng sản, tư thế ngoại giao của Nga lập tức vượt được Anh Pháp để song hành với Mỹ. Từ khi có cuộc đụng độ giữa Tàu Mỹ tại Triều Tiên, nước Nhật đã tìm được cơ hội tiến bộ vượt được về kỹ nghệ nhờ chính sách chiều dài của Mỹ.

Nay thì Tàu đã về với Mỹ, hiển nhiên là tư thế quốc tế của Nga không còn hơn Anh Pháp là bao nhiêu, nhất là trong khi Anh Pháp và các nước Tây Âu đã chịu đứng với nhau thành một khối thịnh vượng, thì thấy rõ khả năng của khối Tây Âu có hy vọng vượt nổi khối Nga. Được Hoa lục, rồi thì Mỹ tất sẽ không còn chính sách chiều dài Nhật nữa, mà phải chiều dài Tàu. Nước Nhật phát triển mạnh về kỹ nghệ nhưng lại thiếu thị trường và nhiên liệu đó là mối lo trường kỳ và thâm sâu nhất của Nhật. Chính vì mối lo đó mà Chính giới Nhật đã phải xuống nước, lên tiếng tạ lỗi với Tàu về những hành động mà Nhật đã gây ra cho Tàu trong quá khứ. Tạ lỗi với Tàu như vậy dần dần đủ, người Nhật bắt buộc phải ngoại giao với Mỹ hơn nữa. Phải thuận theo sự an bài của người Mỹ. Mà sự an bài đó là Nhật phải đi với Nga trong giai đoạn này, để thực hiện giúp Mỹ điều mà Nixon gọi là «người Á châu giải quyết vấn đề Á châu».

Điều đó đích thật như thế nào? Điều đó là máu người Mỹ khỏi phải đổ ra ở Á châu nữa mà quyền năng vẫn được duy trì. Làm sao ngay một lúc Mỹ có thể đặt trọn niềm tin vào Mao Trạch Đông được, vì Mao là một người «linh động triệt để» biết tùy thời để xây dựng thế đứng cho mình, cho dân tộc Tàu. Ông đã tận dụng đồng chí để phục vụ cho từng giai đoạn chiến lược của ông.

Khi phải lùi trước áp lực của Nga thì ông đưa Lưu Thiệu Kỳ một đồng chí thân tín ra nắm quyền lãnh đạo nước Tàu, khi có thể vượt được Nga thì ông dùng thanh thiếu niên để làm cách mạng văn hóa nhằm loại Lưu, rồi mượn tay đồng chí Lâm Bưu để đập tan phong trào cách mạng văn hóa, đưa Lâm vào địa vị sẽ thay thế mình. Đến khi phải đi với Mỹ thì ông loại luôn họ Lâm, để chỉ dùng một mình Chu Ân Lai.

Mao đã sử dụng chủ nghĩa Cộng sản như một phương tiện để cầm quyền và tổ chức dân chúng Tàu, làm đồng chí của Nga để tạo thế quốc tế. Ngày nay Mao đang muốn mượn kỹ thuật và tư thế của Mỹ để tiến ra thế giới bằng tư thế của một trung tâm quyền lực hợp pháp. Mao vẫn không làm sao từ bỏ được giấc mộng của các hoàng đế Tàu ngày xưa, mộng đế quốc.

Vậy việc đi với Tàu của Mỹ, nhất định không phải là việc Mỹ muốn giúp Mao thỏa mộng ước trên, mà chỉ muốn Tàu là một nước mạnh, một thị trường tốt của Mỹ. Chẳng lẽ đi với Tàu rồi mà Mỹ vẫn cầm súng để canh chừng Tàu hay sao? Mỹ không thể làm việc đó được thì Mỹ phải mượn tay người Á Châu làm việc đó giúp Mỹ. Có như vậy thì Mỹ mới yên tâm nâng đỡ Tàu được. Chủ thuyết Nixon là thế.

Chính vì thứ chủ thuyết dùng «thế» mà không dùng «sức» đó của Nixon, nên Mỹ chỉ cần đi với Tàu mà Mỹ không cần Tàu lập tức nhượng bộ Mỹ điều gì, trái lại Mỹ có thể nhượng bộ Tàu nhiều yêu sách khác, miễn là yêu sách đó không giúp Tàu bành trướng đất đai ở hải ngoại. Trên danh nghĩa Mỹ đã công khai nhìn nhận Đài Loan là một phần lãnh thổ của Tàu. Sự nhìn nhận như vậy cũng như không, vì có bao giờ Đài Loan không nói là Hoa lục là một phần lớn lãnh thổ của mình đâu. Còn vấn đề giải phóng Đài loan và quang phục Hoa lục thuộc về phần sau.

(XEM TIẾP TRANG 56)

Nhìn thấy tương lai

● TƯỜNG HUÂN

Tôi có một bà cô họ làm nghề bói toán, nên chúng tôi thường gọi là Cô Thầy. Nhà cô ở trong cuối xóm gần đìa làng, kẻ là Léo Lánh, nhà tranh, nhưng lại rất khang trang. Tường vôi, sân gạch. Cô rất đãi khách, nhất là những ngày đầu năm. Nhà tôi cũng không xa nhà cô bao nhiêu, nên khi từ những ngày còn bé lắm, chưa đi học, tôi đã thường có mặt ở nhà Cô Thầy để được cô dành cho những trái chuối cùng ăn bóc áo tôi. Khi đi học và bắt đầu biết viết, tôi đã tình cờ kiếm được tiền tại nhà cô, bằng nghề viết lời chỉ dẫn cúng bái cho khách. Nét chữ nắn nót, tôi còn nhớ như in trên tờ giấy lộn của những bao hương, như mâm trên xôi chuối, vàng hết một trăm. Mâm thứ hai cơm canh... «Lớn hơn chút nữa tôi đã thuộc cả những lời khấn của cô, và rồi tôi còn khám phá ra rằng cô chỉ có đầu năm, ba bài xào đi xào lại. Bao giờ thì cô cũng bắt đầu xem bói bằng cách hỏi: «thế cô (hay bà) tuổi gì nhỉ. Tuổi tuất hả. À thế ra năm hai. Năm hai là năm bạn đây. Thế cô cầu gì nào. Cầu tài hay cầu duyên, hay gia đạo...» Nếu là con gái thì phần lớn là cầu duyên. Cái đó dễ quá, cứ phịa ra mà tán, thế nào cũng đúng. Nếu là cầu gia đạo, thì ở cái tuổi hàm hai (22), thì chắc chắn là vợ chồng có gì lộn xộn, không bị chồng cháu thì cũng chán chồng. Do đó sau khi «xin cô đặt quẻ cho» cô thầy đốt ba nén hương, gác ngang lên miệng chiếc đĩa cổ, để ba đồng tiền Gia định lấy trong đám cái mã, và lẩm rầm khấn. Tiếng to

tiếng nhỏ «thất thập nhị hiền đồng lại chứng giám» rồi hai tay cô cầm đĩa nhang tiền ấy vãi ba vãi cắm mấy nén hương vào cái bình bên cạnh, để cái đĩa có ba đồng tiền lên cái chập đèn, cô ngược đôi mắt mù lòa đầy lòng trắng như nhìn vào cõi hư vô huyền hoặc, những ngón tay già nua sờ trên những đồng tiền, chụm lại reo trên đĩa để xin quẻ. Thường thì reo đầu ba hay bốn lần gì đó. Ngừng một lúc, cô đếm trên đầu ngón tay để xem quẻ này là quẻ gì, rồi mới nói. Thường xem cho các cô cậu về gia cảnh, cô thầy thường bắt đầu bằng câu: «cô à, số cô xem ra có nhiều chuyện vừa mất mà chả vừa lòng. Tường rằng chuột xa chính gạo, hóa ra chuột xa chính nước đấy cô à... thế có đúng không cô...» sau câu này cô thầy có thể hỏi thêm về tuổi của chồng cô khách, ngày sinh tháng đẻ và ngày cưới hỏi của hai người rồi từ đó mà đoán ra, phần lớn cô thầy đều đi đến kết luận là tuổi hai người có phần xung khắc, cần phải cúng giải sao hoặc nặng hơn nữa là phải làm một lễ bùa đeo vào trong áo lót mình cô trừ tà ma và xin thần thánh phù hộ độ trì.

Đó là nói về người trẻ cầu gia đạo. Còn những người lớn tuổi cỡ trên bốn, năm mươi thì cầu gia đạo lại khác, chắc chắn là phải có ai ốm đau. Và nguyên nhân thường là động mà ông tam đại đều phần kết thì nặng về phần cúng kiến lắm. Nào là phải lấy «đất đình, đất chợ, đất ngã ba, đất giếng mang về nặn thành một con rùa, lấy kim chỉ ngũ sắc

lưu giữ rồi đem yếm ở giọt tranh mái nhà. Rồi phải lấy nước vàng hòa với nước vôi, đổ quanh mà một nửa, còn một nửa bắt qua mái nhà gian giữa...» Khi tổ chức cúng như thế này, khổ chủ thường phải thỉnh cô thầy tới để khấn vái cho, và lễ nghi cũng có phần nặng nề phức tạp. Mâm trên thì nhiên vẫn là xôi chuối, mâm thứ hai cơm canh, nhưng mâm thứ ba tôi còn phải có 9 miếng trầu là tốt, một cái dọc khoai đốt đen lên giá làm con hắc xà...

Nhiều lắm, tôi không còn nhớ hết. Tất cả những điều ấy sau này chỉ còn lưu lại trong tôi mờ nhạt như đọc xong một cuốn truyện hoang đường. Tôi không tin gì hết. Người cô già ấy đã chìm khuất và mất đi trong những ngày khói lửa kháng chiến, cho đến nay đã xa quá mất rồi. Nhưng có nhiều điều tôi không biết giải thích thế nào bằng những nhân định khoa học được.

Xxx

Việc thứ nhất là như thế này. Năm 1965, tôi đang lặn lội trong một đơn vị hải quân chiến đấu có tiếng là nguy hiểm tại vùng châu thổ Cửu Long. Dưới quyền tôi có một anh lính từ lâu nổi tiếng là bữa bãi, phá phách. Tôi cũng đã nhiều lần khuyên răn, quở phạt, nhưng đều không thấy hiệu quả. Sau đó anh ta lấy vợ. Người vợ thật xinh đẹp. Hai vợ chồng sống đơn giản với nhau trong một căn nhà lá ở ven thị trấn. Hàng ngày anh chồng cõp nhặt những túi cơm khô, những bao gạo đem mang về Sài. Một bữa đẹp trai vợ khen «anh đẹp trai quá ha». Anh chồng nói «Vay mà khi anh chết em không nhìn mặt anh đâu». Sau đó người chồng may cho vợ một bộ đồ đen và nói «khi nào em đến đơn vị thăm anh thì mặc bộ đồ này». Cũng khoảng mấy ngày đó, anh chồng xin phép tôi về thăm gia đình trên Sài Gòn. Tôi thuận. Hết phép anh trở về đang ngày và xồng tồng đi tuần ngay. Bữa ấy không phải đến lượt anh ta làm bếp, nhưng anh ta cứ tranh làm tiếp: con vịt và đun nấu cháo, và nói: «đao mà nấu cháo vịt ăn xong là chết à». Cháo vịt nấu xong, ăn vừa hết thì từ trong bờ có tiếng súng bắn ra. Tàu nhỏ neo tuần tiểu. Anh ta phải ra phía trước kéo neo lên xong, anh ấy bám vào tấm bố che hông tàu treo lên, mũi, thì miếng bố rách, anh ta rơi xuống hông tàu và chìm luôn. Chúng tôi tìm kiếm suốt đêm không thấy. Người vợ được báo tin cô mới cho đi đến nơi tìm xác chồng, nhưng không được. Khi ấy thì tình cờ chị ta mặc bộ đồ đen. Và khi xác người chồng được đưa về, để trên chiếc cang phủ tấm mền thì người vợ hốt hoảng chạy xa mấy chục thước nhìn lại. Mặt xanh ngắt hết sức sợ hãi. Và đặc biệt hơn nữa, là người chị ruột của anh ta khi xuống nhấc xác em, đã kể lể «rõ ràng tôi nhìn thấy nó chết từ hôm nó về thăm tôi tuần qua. Tôi có khuyên nó đừng nên bữa bãi, đánh nhau, sợ bị du đãng đâm chết... Vậy mà hóa ra thế này».

Xxx

Việc thứ hai, là việc của chính tôi. Từ lâu lắm, có lẽ từ ngày ông thân sinh ra tôi mất đi, tôi có một linh cảm lơ mơ như nhìn thấy trước những sự việc sẽ xảy ra. Đặc biệt nhất là tôi đã nhìn thấy hình ảnh anh tôi gục đầu khóc tôi, tôi còn thấy cả lời anh nói «Tội nghiệp cho nó quá...». Tôi «biết» những điều ấy, nhưng không dám nói ra, hay không đủ tin để nói ra Năm 1965, tôi có viết một bài nhân cái chết của một người bạn. Suốt bài viết tôi không nói đến tên người chết, mà chỉ dùng một danh xưng «anh» mà thôi. Anh ta phần nào có nhân dạng giống tôi. Trên đầu bài tôi đề:

Nguyễn Đức B.:

KẺ ĐÃ NẪM XUỐNG BÊN
KIA RẠCH SỢ DỪA

Người viết: X.Y.Z

Bài này được người bạn của tôi ở Sài Gòn mang đọc trên đài phát thanh, nên xướng ngôn viên đã lầm tên người chết và tên người viết. Một người anh họ tôi nghe được, báo cho gia đình tôi hay. Cả nhà khóc ầu lên và sửa soạn đi tìm xác. Anh tôi được tin, đã gục đầu khóc và nói hết như tôi đã «thấy». Sau đó anh tôi đi hỏi lại, mãi tới 12 giờ đêm, khi liên lạc với đơn vị tôi cho chắc chắn, mới hay là có sự nhầm lẫn. Và cũng nửa đêm anh tôi lại phải đi tới các nhà in nhật báo, xin được bỏ những lời chia buồn của một số bạn bè. Riêng tôi tôi không hay gì về vụ này. Cho đến khi tôi về nhà chơi cuối tuần, cả nhà ôm lấy kể lại mới hay. Và cũng từ đó tôi như mất đi khả năng «nhìn thấy» các sự việc sẽ xảy ra.

Xxx

Việc thứ ba như sau. Sau nhiều năm lang thang đời quân ngũ tôi được một giới chức vời về trung ương làm việc. Tôi bàn với vợ tôi, mình thu xếp công việc nhà để ở riêng. Công việc đã coi như xong rồi trong mấy ngày nghỉ, tôi có nghe anh bạn thân, có đạo Thiên chúa, nói rằng có một «Cậu» linh lắm, nên đến hỏi xem sao. Anh ta kể, trước khi xin đi biệt phái, anh ta có tới hỏi Cậu, «Cậu» hỏi ngay anh định thay đổi việc làm hả, được đấy. Thôi ra đi, Quân Cảnh đang kéo xe của anh đấy». Anh bạn tôi vội chạy từ trong hầm sâu ra ngoài đường, quả nhiên Q.C. đang kéo xe thật. Do đó tôi cũng theo lời anh ta tới hỏi ý «Cậu» thế nào.

Cả tôi và cả vợ tôi đều vào. Mỗi người đứng một bên. Đặt tiền tùy hỷ. Trước khi đến lượt tôi, có nhiều người hỏi và được trả lời lạ lắm. Đại khái: «xin Cậu cho làm ăn khá hơn chút ít». «Không được đâu. Chỉ tham lam quá. Hôm qua chị gặp bà Tỉnh Trưởng làm gì» — «Dạ bà ấy quen...». Không,

(Xem tiếp trang 56)

Sở voi

Nói đến bói toán, tôi chỉ nhớ đến chuyện thầy bói xem voi. Qui vì đều đã biết câu chuyện cổ tích Ấn Độ đó rồi, nhưng cũng xin nhắc lại.

Câu chuyện Ấn Độ kể có 5 ông, mà đi xem voi. Tên q. ăn tượng chơi khăm, cho mỗi ông sờ một bộ phận của voi thôi. Vì vậy mỗi ông «nhận diện» con voi một cách khác nhau, đưa ra những «giải đoán» khác nhau về tính tình con voi. Ông sờ tai nói con voi to như cái quạt, ông sờ đuôi nói con voi giống như cái chổi, ông sờ chân thì tuyên bố con voi là một cái cột, ông sờ vòi thì nhận định con voi là một cái ống bằng thịt mềm mềm, v.v.

Năm ông mù, với những nhận định khác nhau, đã bất đồng ý kiến trầm trọng. Cũng giống như các nhà cách mạng nước ta bất đồng ý kiến về việc nhận định thực trạng đất nước, năm ông thầy bói đã khăng khăng kịch liệt, và kết thúc cuộc khăng khăng bằng cuộc đấu đá có võ trang. Sự bất đồng quan điểm đưa tới đấu đá như vậy theo danh từ chánh trị, ta kêu là chiến tranh ý thức hệ.

Đứng vào địa vị của mỗi ông thầy bói, chúng ta phải tin tưởng rằng quan điểm của chúng ta về thực trạng con voi là đúng, là khách quan và khoa học, hợp với thực tế lịch sử và thực tế xã hội, theo đúng trào lưu diễn hóa của lịch sử, v.v.

Chúng ta có bốn phân bắc về lập trường đứng đầu, tiên bộ, khoa học của ta về thực thể con voi, và quyết tâm tiêu diệt những kẻ phản động, phản tiến hóa, định cản bước xe lịch sử, phản bội nhân dân, không biết gì về con voi mà cứ đòi nói chuyện con voi v.v.

Nước Ấn Độ là mảnh đất đã nảy sinh ra nhiều triết thuyết phong phú nhất để cố gắng giải thích vũ trụ và giải thích cuộc đời, và các triết gia cũng tranh luận với nhau dữ dội.

Vì vậy câu chuyện thầy bói sờ voi của nhà Phật có ý vị triết học. Ý vị đó là :

Mỗi ông triết gia, mỗi trường phái triết lý hay tôn giáo, chỉ nhìn biết một mảnh vũ trụ và cuộc đời

ÔNG ĐẠO CÂY

như ông thầy bói sờ được một bộ phận của con voi mà thôi.

Thôi, đừng cãi lộn với nhau nữa.

Con voi Nixon Mao

Ở nước mình (từ Bến Hải vô đến Cà Mau thôi) chưa bao giờ lại có nhiều khuynh hướng dị biệt, nhiều nhận thức khác nhau về con voi, về các con voi như bây giờ. Bất cứ một sự kiện gì cũng có thể biến thành một con voi ngay lập tức để các ông thầy bói đưa nhau sờ, mó, nắn, bóp...

Ví dụ như việc Nixon sang Tàu.

AI cũng biết rằng Nixon là vị tổng thống Mỹ đầu tiên đã viếng thăm chính thức Trung Hoa, sau 23 năm Mỹ thù nghịch với nước Tàu.

Đó là một biến cố to lớn, mà vì nó to lớn nên nó trở thành con voi cũng xứng đáng.

Sau khi biến cố đó xảy ra, ở Saigon này, người ta đưa nhau lên tiếng giải thích biến cố đó. Cái đó là lẽ tự nhiên, không riêng gì ở Saigon mà ở các thủ đô khác trên thế giới người ta cũng đưa nhau giải thích.

Nhưng, nói thật, có lẽ không nơi nào mà người ta lại tranh luận ráo riết hơn dân Saigon để giải thích biến cố Nixon—Mao (nói theo một kiểu) hay Mao—Nixon (lại nói theo kiểu khác).

Cảnh đó giống như một đám các ông thầy bói mù, ngồi ngáp vặt với nhau trước cửa Lang Ông, bỗng

nghe tin có con voi mới được đưa về sở thú, bèn hăm hở rủ nhau đi sờ coi con voi thế nào.

Trên một tờ báo, có ông thầy bói sờ thấy con voi như vậy : «Mày đã đạt được thắng lợi lớn lao khi bắt Trung Cộng phải mở cửa, chấp thức đón tiếp TT Mỹ như một thượng khách».

Trên một tờ báo khác, ông thầy bói khác lại sờ ra một quan điểm khác hẳn : «Cuộc xung đột hơn 20 năm giữa Mỹ và Trung Quốc đã phải kết thúc bằng một màn nhún nhường cho Tổng Thống Mỹ, phát triển hành sang Trung Quốc năm nay, lực các nhà lãnh đạo Trung Quốc như một tiểu quốc sang để kinh cống tiến thiên triều».

Rõ ràng hai quan điểm đó khác xa nhau như một cái tai voi khác hẳn một cái đuôi voi !

Hai nhà thầy bói cứ như định giữ vững lập trường, ông thì quả quyết rằng Mỹ thắng, ông thì nhất định rằng Trung Cộng thắng, nhưng chẳng ông nào chịu bàn đến một sự thực là Việt Nam thua hay thắng.

Chuyện thật về con Voi

Ông Chu Ân Lai có một kỷ niệm khó quên, Ông đã kể lại với cố văn sĩ Mỹ Edgar Snow khi Snow sang Bắc Kinh năm 1962 theo lời mời của chánh phủ Anh Quốc.

Năm 1954, Chu Ân Lai gặp Foster Dulles, ngoại trưởng Mỹ, tại bộ

hành Genève và VN. Lúc đó Foster Dulles là vị ngoại trưởng chống cộng dữ dội, cùng em ông ta Allen Dulles, làm giám đốc Tình báo CIA chỉ huy tất cả chính sách đối ngoại bao vây Trung Cộng kịch liệt ; sau khi Mỹ đã đụng đầu với quân Trung Cộng ở Hàn Quốc và ký hiệp ước bảo vệ Đài Loan với Tưởng giới Thạch.

Theo Chu Ân Lai kể lại : một hôm ông ta bước vào hành lang phòng họp ở Genève. Giờ còn sớm quá, hành lang vắng ngắt. Chu Ân Lai thấy Foster Dulles, người đang đóng vai quan sát viên tại hội nghị, mà chỉ cho viên phụ tá của mình là Bedel Smith hướng dẫn phải đoán Mỹ.

Gặp Foster Dulles, Chu Ân Lai bèn đỡ tay tên, theo thói quen tự nhiên, toan bắt tay. Nhưng ngoại trưởng Mỹ vẫn chấp tay sau lưng chỉ hơi cúi đầu đáp lễ, rồi quay ra khỏi phòng.

Tới năm 1962, gặp Edgar Snow Thủ tướng TC vẫn còn cay đắng về kỷ niệm đó.

Năm nay Chu Ân Lai đón tiếp Nixon tại phi trường Bắc Kinh.

Các nhà báo nhận xét rằng cuộc tiếp đón có vẻ trang nghiêm, nhưng không thân mật. Sau mấy ngày gặp gỡ, người ta mới bắt gặp vài cử chỉ có vẻ thân thiện.

Cao báo Mỹ đăng hình ảnh Nixon ra đón Chu Ân Lai khi họ Chu tới Dinh Quốc Khách hội họp. Nixon đã có một cử chỉ quá thân mật là đỡ tay đỡ cái áo khoác ngoài của Chu, giúp thủ tướng Trung Cộng cởi áo.

Cử chỉ đó chắc để đền bù cho cử chỉ khinh thị của ngoại Trưởng Foster Dulles năm 1954, hồi đó Nixon đang làm phó TT Mỹ.

Đền bù lại, một nhà báo ghi nhận trong bữa tiệc tại Đại sảnh nhân dân, khi Nixon đi từng bàn cùng ly với tân khách người Tàu. Lúc đó ban nhạc Tàu chơi bài «Nước Mỹ xinh tươi» (America the beautiful). Chu Ân Lai đã tới bên Nixon mà bảo : «Thưa TT tôi biết rằng khi ông làm lễ tuyên thệ thì ban nhạc cũng trình tấu bài America the beautiful. Vì vậy hôm nay tôi đã bảo ban nhạc Trung Quốc trình tấu bài này».

Nghe xong bài nhạc, trong điển văn, Nixon đã ca ngợi : «chưa bao giờ được nghe một ban nhạc ngoại quốc chơi nhạc Mỹ hay như vậy !»

Câu này chắc hẳn làm cho nhiều ban nhạc trẻ ở Saigon rất buồn.

Bao năm nay họ cố tập hát nhạc Mỹ, chơi nhạc Mỹ, uốn éo theo điệu Mỹ, mặc đồ giống Mỹ hơn cả Mỹ v.v.

Vậy mà ông Nixon lại khen ban nhạc Tàu !

Nền ngoại giao gặt gù

Ngoại trưởng Trần văn Lâm vốn là dân biểu chủ tịch QH đệ nhất Cộng hòa và nghị sĩ của đệ nhị Cộng hòa. Nếu cụ Trần văn Lâm là người Tàu chắc cụ đã trở thành dân biểu Trung Hoa và nếu là người Mỹ thì chắc chắn cụ đã là một nghị sĩ Huê kỳ.

Vì cụ Trần có tài đồng ý, cái đầu gặt gù coi rất hay.

Sau khi Mỹ với Trung Cộng đã phát hành bản thông cáo chung 2 ngày, cụ ngoại trưởng Việt Nam đã gặt gù khen lấy khen để.

Tất nhiên cụ ngoại trưởng chỉ khen Nixon Mỹ quốc. Nhưng vì Trung Cộng là bạn thiết của Cộng Hòa nhân dân Mỹ nên các nhà lãnh đạo của Trung Cộng cũng được thơm lây.

Trước hết cụ Trần khen Nixon một câu. Cụ bảo chuyện Nixon đã tuyên bố là không thương thuyết với Trung Cộng sau lưng các nước khác. Tốt lắm, Nixon là nhà chiêu mại của hãng Pepsi Cola, ông ta nói chắc là đang tin. Vậy từ nay ta chỉ cần đề phòng ông thương thuyết với kẻ thù ngay trước mặt ta mà thôi.

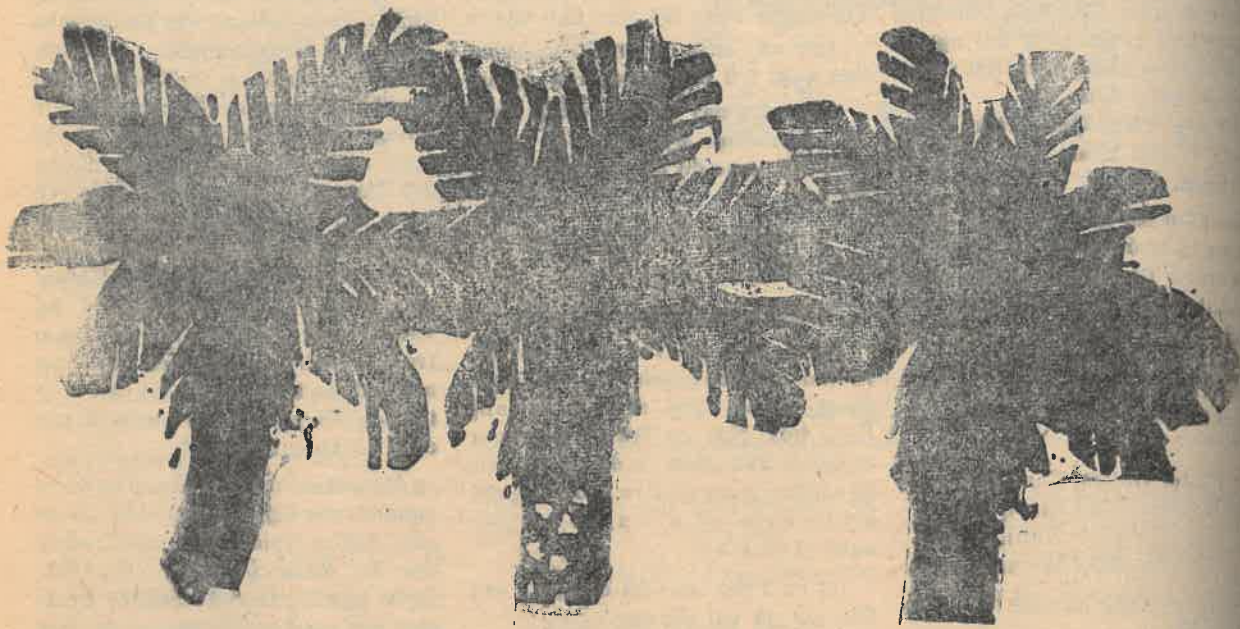
Cụ Trần lại khen thêm rằng Mỹ và Tàu đã giúp các quốc gia khác trong vùng cời mở được những thắc mắc vì hiểu rõ lập trường của đồng minh của mình. Ngoại trưởng không nói rõ VNCH có trong số «các quốc gia trong vùng hay không». Nếu có thì ngày nay, nhờ thông cáo chung Mỹ Tàu, ngoại trưởng VN biết rõ thêm lập trường của đồng minh Huê kỳ. Chắc suy đoán như vậy không đúng ý ngoại trưởng. Không lẽ một cô gái, sau khi đi nghỉ hè với người yêu, nằm đã để ba táng trong khách sạn rồi, nhờ đọc tin mừng đăng trên báo mới biết lập trường của người yêu mình là sắp cưới cô khác làm vợ ?

Ngoại trưởng họ Trần cũng hoan nghênh các nguyên tắc thỏa hiệp giữa Mỹ và Tàu. Nếu ngoại trưởng Chu thư Khai của Trung Hoa Dân Quốc học tập theo đường lối ngoại giao gặt gù đó, Chu ngoại trưởng sẽ phải tuyên bố như sau : «Trung Hoa Dân Quốc hoàn toàn đồng ý với bản thông cáo chung, nói về vấn đề Đài Loan. Mỹ và Trung Cộng đã tuyên bố Đài Loan thuộc về Trung Hoa. Điều đó đúng quá Chánh phủ Trung Quốc cũng chủ trương Đài Loan chỉ là một tỉnh của Trung Hoa; vì vậy nên T.H.D. Q luôn luôn chờ ngày quang phục lục địa, thống nhất Trung Quốc».

Trong số các nguyên tắc được ghi trong thông cáo Mỹ, Tàu, có đoạn viết rằng : «Bất cứ bên nào (Mỹ và Tàu) cũng không chuẩn bị đại diện cho bất cứ nước thứ ba nào tiến hành đàm phán...» Tất nhiên cụ Trần ngoại trưởng của ta hoàn toàn đồng ý với nguyên tắc đó, như cụ đã tuyên bố đồng ý tổng quát.

Vậy cái vụ Kissinger gặp Lê đươ Thọ ở Ba Lê bàn chuyện giúp miền Nam V.N. bàn cả đến chuyện Tổng Thống VNCH từ chức, vụ đó không phải là một vụ đàm phán hộ nước khác. Nói vậy tức là, hoặc Kissinger là người Việt nam, hoặc Lê đươ Thọ là người Mỹ.

Bản đạo hoàn toàn đồng ý với cả hai kết luận trên, với hy vọng tập sự làm ngoại trưởng

PHIÊU

TÊN

Người tài xế hỏi tôi :

— Hôm nay đi quay ở đâu cậu ?

— Thung lũng tình yêu ! Tôi trả lời.

Người tài xế không tỏ một xúc động trên mặt. Anh ta có năm con. Chúng tôi thuê anh ta lái xe chở đoàn quay phim hàng ngày.

Những đứa con gái trên xe thì vui. Chiếc xe chạy qua những ngọn đồi bị xe ủi đất đào sâu vào. Những chiếc vú bị thương heen máu. Chiếc xe qua Ma Thánh. Những cây thánh giá trắng chạy vòng đời.

— Trông như những bậc thang xanh lá cây !

Hương nhìn xuống thung lũng trồng rau nói với tôi. Tôi nhìn xuống Thung lũng và mỉm cười.

Tôi thấy những túi nylon vứt bừa ở chân đồi. Chiếc xe tôi thung lũng tình yêu.

Trước đây không có những thứ rác này ở Đà Lạt. Tôi nghĩ tới bãi rác lớn trong phim Đại nhạc hội Woodstock. Con chim bồ câu trắng đậu trên cần đàn lục huyền cầm sau là nền trời xanh. Tôi bảo một người bạn. Người bạn có tóc dài và chơi đàn bass.

— Tổ chức được một cái Woodstock ở đây thì tuyệt !

— Thu tiền hơi đông đấy ! Nhưng mình hãy còn ngày thơ ấu !

— Ngày thơ mới tổ chức được Woodstock chứ !

Những thằng già thì như những cái túi nylon kia.

— Không ! tao định nói là người lớn đều làm. Nghe tui nó nói kỳ vừa rồi tui nó tổ chức đại nhạc hội ở sở thú thân khá đông bạc mà tui nó không an cái giải gì ! Không biết lĩnh được bao nhiêu ? Hơn năm tề đấy !

— À ra thế !

Chiếc xe không leo nổi dốc. Nó đã già. Chúng tôi xuống xe và vào trong bóng mát của một cây thông mọc ngang đồi. Chúng tôi nhờ chiếc xe Jeep ở phía sau lên.

Những người đàn ông không nói gì. Những đứa con gái nói chuyện lao xao.

Người thanh niên có khuôn mặt vuông. Hắn mặc chiếc Jeans xanh bạc màu và chiếc pull đen cao cổ. Hắn là tài tử chính. Hắn là tài xế lái xe. Hắn đóng một vai được yêu ba người đàn bà cùng một lượt, một người đàn bà đẹp và hai đứa con gái cũng đẹp. Người ta bảo hắn may mắn. Hắn cười. Hắn làm li. Hắn hút thuốc.

Chúng tôi lên xe. Những người tình đỡ những người tình. Đùi hơi hở ra khỏi riềm Mini jup trong mướt như đồi cỏ ở đây.

Hắn lái xe chéo sườn đồi dốc. Hắn tỏ ra có kinh nghiệm. Người Cameraman bảo hắn :

— Kiểu lách chéo của ông nhất đấy ?

Những người đàn ông cười rộ thích thú. Một vài đứa con gái không hiểu ngôn ngữ của đàn ông cười gộp. Một cô bé có chiếc răng khềnh rất xinh cũng cười. Chắc cô bé không hiểu gì. Cô bé học về chính trị năm thứ ba. Ở Đại học họ không dạy thứ ngôn ngữ này vì vậy cô bé cười. Nếu hiểu nghĩa, chắc cô bé sẽ đỏ mặt vì khoái hoặc vì ngượng.

Chiếc Jeep trắng của Hương như một con chim trắng lạc giữa đồi cỏ xanh. Chúng tôi đang ở trên Thung lũng tình yêu.

Tôi nhìn được chân trời cả một vòng tròn. Không có những building, nóc nhà thờ, nóc chùa, cột điện lịt lết.

— Đẹp thật anh nhỉ !

Tôi nhìn nàng gật đầu. Chiếc vòng đeo cổ bằng những hạt màu đỏ của Hương lắc lư theo nhịp đi. Nàng kéo chiếc kính opt lên đỉnh tóc có lẽ để nhìn nét được vẻ đẹp của thiên nhiên. Nàng bảo tôi chụp hình cho nàng. Hương nằm xuống dốc cỏ khô vàng như lông của một con nai tơ. Nàng vẫn thêm nằm trên cỏ, thêm sống bên cỏ.

Nhóm chuyên viên và đạo diễn đang tìm góc cạnh thu hình. Người nữ tài tử chính đến gần chúng tôi. Nàng mặc quần áo đen, đi giày ông đen.

Tôi bảo nàng :

— Tôi mê khoảng cổ này !

— Chính cũng vậy. Chính sẽ mua độc quyền chỗ cổ ủa này. Nằm trên này mà « độc thoát » thì nhất đấy !

Tóc Chính tung ngược trong gió, những giòng đen cuồng.

Hương bảo tôi :

— Trên này nhiều gió mới nghe thấy tiếng thông reo.

Tôi định bảo nàng « trên này nhiều gió mới nghe thấy tiếng gió trong tóc em » nhưng như thế có vẻ lãng mạn quá, hơn nữa vô lý vì tóc nàng cắt theo kiểu con trai !

Tôi mỉm cười. Chắc chắn nàng không hiểu tại sao tôi cười.

Người đạo diễn đến gần tôi. Tôi góp ý kiến :

— Để bà Chính đi lảng đãng qua khu cỏ chết này phía sau là nền trời màu xám thì tuyệt hơn. Sáng nay trời xanh.

— Tôi sợ màu xám lắm rồi ! Ở Paris mới biết màu xám nó kinh khủng thế nào. Mái nhà xám, cây xám, đường xám. Xám đến nỗi cũng có cảm tưởng một con mèo trắng hay những con chim bồ câu trắng cũng phết xám... màu xám bám dính lấy mọi thứ.

Tôi hỏi đùa :

— Kể cả ông ?

Người đạo diễn mỉm cười gật đầu.

— Nhưng tôi thấy màu trời xám vẫn hợp với không khí trong chuyện phim hơn.

— Xanh cũng được. Chiều có màu xám nhưng sợ mưa không quay được.

Một loạt đạn nổ ở phía bên kia đồi. Tôi nhìn thấy hai ngọn cờ đỏ ở xa.

Hương hỏi :

— Gì thế anh ?

Thực ra tôi cũng không hiểu đạn bắn từ đâu, ai bắn, nhưng tôi bịa chuyện để trấn an nàng :

— Em nhìn thấy hai lá cờ đỏ không ! Sinh viên sĩ quan Đà Lạt họ đang học lẫn công lên đồi đấy !

Mặt Hương thoáng buồn :

— Thật tội nghiệp. Ôm bỏ không được ôm lại phải ôm súng.

Tôi hỏi nàng :

— Em có biết đặc điểm của Thung lũng tình yêu này là gì không ?

— Đẹp và yên tĩnh.

— Không phải ! Nó biết ôm mây ! Ôm mây ngủ ! Thật tuyệt ! Em cũng mặc màu mây hôm nay và...

— Thôi đấy nhé !

Chúng tôi cùng cười. Tôi dắt nàng tới một gốc thông. Tôi nằm trên cỏ nhìn đỉnh cây và trời. Trên này tôi quên được ngày tháng. Tôi nhìn Hương và bảo nàng :

— Anh chỉ mong vút được cái đồng hồ này khỏi tay... chừng nào anh được giải ngũ... Anh sẽ thôi dạy học, anh sẽ làm phim và viết sách...

— Moteur !

Tôi nhìn đồng hồ. Lại phải nhìn đồng hồ. Tôi biết máy quay phim đã chạy. Hương ngồi dậy. Những lá cỏ chết bám vào phía sau robe nàng. Tôi lấy tay phủi những lá cỏ xuống. Tôi cảm thấy những đường cong êm của nàng.

Chúng tôi lững thững xuống sườn đồi xem quay phim.

Người nữ tài tử nét mặt mất mát hút. Một chấm đen di chuyển giữa màu vàng của cỏ.

Quay xong một đoạn chúng tôi lại trở lại gốc thông. Tôi gặp người văn sĩ. Anh ta đeo kính đen và hút thuốc Craven A. Tôi thấy anh đang viết trên một cái phong bì. Tôi nghĩ anh đang viết thư cho vợ. Đến gần tôi thấy anh đang làm tình cộng. Tôi xin anh điều thuốc. Chiều lạnh hút thuốc trên đồi ở Đà Lạt thì nhất. Tôi ngồi cạnh anh.

Tôi đưa cho Hương hút chung với tôi điều thuốc gió làm khỏi tan mông như một lớp sương tỏa từ hai nét hồng của môi nàng.

Cuối cùng anh bạn văn sĩ làm tình trừ. Anh vò nát cái phong bì và ném lên cỏ. Anh lại hút thuốc.

Anh văn sĩ đeo kính đen và hút Craven.

(Còn tiếp)

CÁC SĨ

Những lời nhắc lại

Một lời của De Gaulle nên được nhắc lại :

Đó là lời ông đã tuyên bố : «Không có lý thuyết nào đứng vững trước quyền lợi quốc gia».

Không hiểu sao những biến cố xảy ra trong thế giới Cộng Sản như vậy không làm cho những người lãnh đạo miền Bắc tỉnh ngộ mà trở về với quốc gia, vun giồng cho quốc gia. Rồi đến biến cố xảy ra giữa hai ông Mao-Nixon gặp nhau linh đình. Những người lãnh đạo miền Bắc còn gì nữa để bôi son quét phấn cho cái lý tưởng quốc tế đã quá rạc rầy của họ ?

Hãy còn vương vít như hang thỏ Hạc đã tỏ hồ quá lỗ trẻ?

Về bằng tuyết cao quý của lý tưởng quốc tế còn cọc gì nữa đầu với anh Nixon—Mao gặp nhau như vậy. Tô hồ còn qua lỗ trẻ nữa !

Mà sao những người lãnh đạo miền Bắc còn cương quyết làm những tên đao phủ thủ cuối mùa kéo dài thêm đau thương cho cả hai miền đất nước một cách thậm vô ích đến như thế ?

Thứ nhất là sau cuộc «ân ái» chàng Sở-Nixon đã tuyên bố một câu thật văn hoa mà cũng thật xỏ lá bí mật «mỹ nhân» Mao vừa bí thất tiết :

«Chúng tôi không muốn thấy có những bức tường thành vĩ đại như Vạn lý trường thành này dựng lên để ngăn chia nhân loại. Chúng tôi muốn rằng dù các bức tường thành được dựng lên bằng gạch đá hay bằng ý thức hệ, bằng triết lý, thầy đều phải đổ xuống để cho nhân loại không còn bị phân tách, để cho nhân loại được thấy nhau, được thông cảm với nhau».

Đã đành từ khuya rồi với kỹ thuật chiến tranh ngày nay, bức Vạn lý trường thành chỉ còn nằm đó như một kỷ vật nằm trong viện bảo tàng thiên nhiên, nhưng quả thực phải đợi đến lời tuyên bố văn hoa của Nixon tiên sinh, bức tường thành đó mới thực sự sụp đổ, và hoàn toàn tan rã nốt chút phần thừa hưởng cũ.

Nên cảm ơn ông Nixon một phát chàng, nếu quả rồi đây các nhà lãnh đạo miền Bắc thấy rằng chẳng còn con đường nào đi khác là trở lại với con đường...quốc gia. Thôi thì là rụng lại về cội, cộc chết ba nam trở về núi, muộn còn hơn không đi.

Chúng nó đã như thế rồi thì còn húc đầu vào mà chết cho lý tưởng quốc tế (Cộng sản) làm cho gì nữa. Đây là một dịp may ngàn năm một thuở để đám anh em

nhược tiểu Đông Nam Á thoát khỏi nanh vuốt khốc liệt của các thứ đế quốc, kết hợp thành một khối, lãnh vai trò đích thực chủ động và có lợi cho thể quân bình của cộng đồng nhân loại.

Nhưng nếu những kẻ lãnh đạo miền Bắc vẫn cương quyết húc đầu vào bức tường thép chiến tranh? Mà điều này cũng đáng làm... ! Thì — Các tôi xin tiên đoán — họ tránh sao được cuộc đổ bộ Bắc phạt? Làm cỏ mấy tên lãnh đạo ngu xuẩn để xây dựng lấy một thể Đông Nam Á trung lập có lợi cho thể quân bình của cả thế giới, chỉ đó là ý chí của đại đa số nhân dân hoàn vũ, đến Nga Sô cũng không dám hạ họng, huống chi đám đã từ lâu thất trận chạy dài là những Đồng, Giáp, Duẩn, Khu.

Câu nguyên cho họ sớm nhận ra bước đi tất yếu của dòng lịch sử «Không có lý thuyết nào đứng vững trước quyền lợi quốc gia».

Những lời của ông Kissinger nên được nhắc lại

Đó là những lời ông viết trong cuốn American Foreign Policy của ông, bản dịch Pháp văn: Pour Une Nouvelle Politique Étrangère Américaine (dịch giả Raymond Albeck, Paris Fayard: 1970) Vào dịp Mao-Nixon vừa gặp gỡ này có lẽ hợp thời nhất (cũng có thể là bất hợp thời nhất) ta hãy nhắc lại lời ông Kit nhắc định về Trung Hoa trong tác phẩm thượng dẫn của ông :

«Một nước Tàu hùng mạnh bao giờ cũng muốn đè nén các lân bang. Thật ra đối với nước Tàu chỉ có vấn đề hoặc đó họ nước khác hoặc bị đó họ mà thôi, bỏ riêng vấn đề Cộng Sản ra ngoài».

Mô Phật ! Lời nhận định này của ông Kit quả là sâu sắc. Nhân danh kinh nghiệm xương máu hàng ngàn năm của mình, Việt Nam xin đóng một triệu son vào đây. Nhưng khi viết về nước Mỹ thì ông viết đại ý như thế này :

«Trong khi nước khác có quyền lợi thì người Mỹ cho rằng nước Mỹ có trách nhiệm. Trong khi nước khác chú trọng đến quân binh nước Mỹ chú trọng đến đời sống pháp lý của hòa bình. Người Mỹ có khuynh hướng đem lòng vị tha của mình ra đảm bảo cho niềm

tin tưởng của mình. Ngoại trưởng Ross đã nói : «Chúng ta không hề cãi lộn với Cộng sản, tất cả sự cãi lộn của ta là nhân danh dân tộc khác».

Mô Phật ! Cũng với kinh nghiệm bản thân của người Việt thì hình như ông Kit đã nói hơi quá sự thật về thái độ hoàn toàn vị tha của chính sách Mỹ (Các tôi không nói đến nhân dân Mỹ).

Vấn đề ông Kit trong tác phẩm thượng dẫn tiếp tục, đại ý ;

«Những thập niên 40 và 50 chúng ta (Mỹ) đã tự mình cố gắng điều thuốc chữa. Nhưng không năm sau tình thế rồi calm hơn, nước Mỹ không thể một mình theo đuổi chương trình

thế giới. Mỹ phải cõ vũ mọi người tham gia hoàn thành. Nhiệm vụ của Mỹ chỉ là đóng góp vào việc xây đắp một thể thức phù hợp với sáng kiến của nước khác. Đành rằng Mỹ là một siêu cường, nhưng ý muốn của Mỹ chỉ có ý nghĩa khi được nước khác bằng lòng hợp tác. Mỹ có thể tiếp tục tham gia vào sự phòng thủ chung và vào những chương trình tích cực, nhưng Mỹ phải cõ vũ tinh thần trách nhiệm địa phương thay vì bóp nghẹt ý thức trách nhiệm của họ. Sự đóng góp của Mỹ không phải là cột trụ duy nhất của lâu đài, nhưng nó biểu lộ sự sai biệt giữa con số thành công với con số thất bại».

Mô Phật ! ý hướng của ông Kit biểu lộ trên thật chí lý, sáng suốt. Nhưng vẫn nhìn vào kinh nghiệm Việt Nam hiển nhiên thượng tại thì từ lời nói đến việc làm còn sai biệt biết là chừng nào !

Kỳ sau chúng tôi xin đề cập đến chương cuối (V) phần ba của cuốn sách, là phần ông Kit nói về hòa đàm Việt Nam. Như vậy là nhân chuyến ông Kit tháp tùng ông Nixon đi Bắc kinh hội kiến với Mao (cuộc hội kiến do chính ông bắc cầu môi giới và đôi khi tham dự) báo Đới nói tới ông ba kỳ liền. Hậu kỳ nhé.

CÁC SĨ

ĐỜI MUÔN MẶT • ĐỜI MUÔN MẶT

Khi người giàu du lịch

Con tàu mang tên «SS. France» của Pháp lớn nhất và chạy nhanh nhất trong các thương thuyền trên thế giới, thường tiếp đón các nhà tỷ phú trọng tuổi của mọi quốc gia để đưa họ đi du lịch vòng quanh địa cầu.

Vài con số phỉ tòn

Hiện nay du thuyền vĩ đại này đang thực hiện cuộc du hành dài 91 ngày, ghé qua 27 hải cảng và du khách có thể dự thêm 224 cuộc đi chơi trên đất liền, từ cuộc nhỏ chỉ tốn 7 đô la ở Kenya tới cuộc lớn qua Ấn Độ và Nepal suốt ngày, tốn 1395 đô la phụ trội.

Các nhà tỷ phú có thể mua vé tàu từ 5.640 đô la tới 99.340 đô la (hơn hai triệu tới 40 triệu bạc VN) và đắt theo vài chục ngàn đô la nữa để chi phí vật.

Tàu «SS France» chở mỗi chuyến 1150 hành khách và vòng đi của nó tất cả dài 41.000 dặm Anh, chưa kể quãng đường thêm vào nếu tàu được phép ghé Trung Cộng, thăm chợ phiên ở Quảng Châu, trong chuyến này.

Một gia đình Gia nã Đại đã lấy vé hạng nhất để được chiếm hai phòng ngủ, một phòng khách và phòng ăn trong chuyến du hành tháng giêng vừa rồi. Ngoài ra còn

có 52 hành khách đã thuê thêm kho nhỏ để đựng hành lý và quần áo của họ, với giá gần bảy ngàn rưỡi đô la mỗi kho (ba triệu bạc VN).

Tiện nghi và giải trí tối đa

Khách du lịch trên tàu đều là dân tỷ phú đã ném đủ mùi sung sướng nên chủ tàu phải cung cấp những tiện nghi và giải trí tối tân mới làm họ hài lòng.

Nhiều phòng nhỏ trên tàu được dành riêng để trang bị các loại trò chơi tiêu khiển cho khách nhân du. Hệ thống Tivi có chương trình riêng và bắt đủ mọi đài lớn trên thế giới tại địa phương nơi tàu đi qua. Du khách thường xuyên được mời coi chớp bóng, trình diễn thời trang, và dạ hội hóa trang v.v... Vị nào hiếu học còn có thể dự các lớp huấn luyện về ngoại ngữ hội họa cách nấu ăn hay cách chọn rượu nữa.

Điều hấp dẫn nhất đối với loại du khách mà đa số là dân Mỹ có lẽ là những bữa ăn thịnh soạn trên tàu ngon đặc biệt theo thực đơn Pháp. Đầu bếp của tàu «SS France» không bao giờ dọn một món ăn chính hai lần trong cuộc du hành cả. Dân sành miệng nhất cũng phải khen «đó là nhà hàng ăn

kiểu Pháp ngon nhất hoàn cầu». Hãy tưởng tượng họ đã dọn bữa ăn trưa theo 75 kiểu khác nhau, một hành khách trung niên tuyên bố : «nếu tôi thường thức đủ các món ăn trên tàu, quần áo tôi sẽ phải mới rộng gấp đôi mất !»

Giải trí và ăn uống chán rồi, nếu rảnh rỗi, du khách còn có thể tới thăm y sĩ đoàn của tàu bất cứ lúc nào. Bốn bác sĩ và một nha sĩ sẵn sàng để chăm sóc cho sức khỏe của họ.

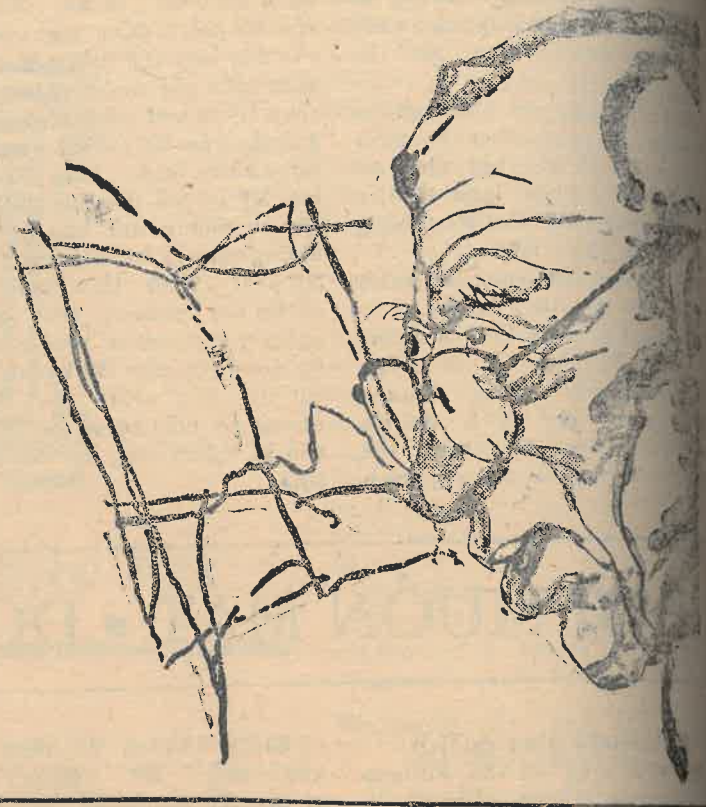
Một cặp vợ chồng tỷ phú già ở Thụy Sĩ sợ buồn, khi lên tàu đã trả thêm gần 1000 đô la để được phép mang theo con chó nhỏ. Một gia đình người Áo thì mang theo 20 thùng Whisky để biếu bạn đồng hành. Tuổi trung bình của các hành khách trên tàu là 60, thế nên khi có một cô gái trẻ tuổi độc nhất tham dự cuộc du hành, thì ai cũng đều thấy cô ta là một «trung tâm giải trí» hấp dẫn hơn cả. Mọi người, đàn ông nhiều hơn tất nhiên, xúm quanh cô nói chuyện, mời cô khiêu vũ v.v... Một ông Mỹ thực tế đã hỏi nhỏ cô rằng : «Này, có phải chủ tàu thuê cô đi du lịch để làm cho sinh hoạt trên tàu sống động hơn chăng ?»

(BỘ QUYỀN theo tài liệu ngoại quốc)

HỒ CHÍ MINH VỚI KẾ HOẠCH NAVARRE

Ngày chiến tranh Việt Pháp bùng nổ

● Theo tài liệu mật của Sở
Liên Phóng Đông Dương
(Pháp) và Tổng cục chánh
trị V.M.

*ITS : Đây chỉ là một tài liệu lịch sử, cần được
đặt trong bối cảnh lịch sử. Trong bối cảnh lịch sử
1945—46, Việt Minh đã cướp được chính quyền
và việc lãnh đạo chống Pháp. Ai cũng biết sau này
V.M đã phản lại mục tiêu kháng chiến dành độc lập
của toàn dân để mưu đồ thực hiện mục tiêu riêng
của họ là Cộng Sản Hóa, đặt chế độ độc tài đảng
trị trên nước VN.*

PHẦN I

Trong cuộc hội đàm sơ bộ ngày 16-10-45 với
VM tại Bắc Bộ Phủ, P.Mus đã lần đầu tiên đem giải
pháp «Liên Hiệp Pháp» như ông Hồ, hy vọng lôi
kéo VM vào khối thịnh vượng «Liên Hiệp Pháp»
như kiểu các thuộc địa cũ của Anh nằm trong khối
Liên Hiệp Anh.

Nhưng, VM, đưa con út mới sinh của CS Quốc
tế (tuy cái bào thai Nguyên ái Quốc đã hàm kết từ
1918 trên đất Pháp, song mãi đến năm 1945 — 27
năm sau — mới được chào đời trên đất Việt Nam)
vẫn hy vọng sẽ trở thành con tốt thì tiên phong
mở đường, lót lối cho bước tiến CS xâm lăng
chính phục các cựu thuộc địa Anh, Pháp, Hòa
Lan, tại Đông Nam Á.

Với tham vọng đó, VM muốn tách khỏi ảnh
hưởng thế lực khối Dân Chủ Tây Phương để theo
Nga (lúc đó CS Tàu chưa cướp được chính quyền

tại Hoa Lục) cho nên không chịu để Việt Nam bị
rơi vào vòng kiểm tỏa, thống trị của Pháp.

Do đó, làm sao Sainteny cũng như P.Mus có
thể thuyết phục nổi họ Hồ, con người đã được Na
huấn luyện tinh vi để rồi dùng ba tấc lưỡi lợi và
những kẻ khác kể cả những kẻ khôn ngoan say
suốt nhất.

Cả Paul Mus lẫn J. Sainteny thì nhau — trong
cuộc hội đàm — tỏ son trát phấn cho công thức
«Liên hiệp Pháp» để cám dỗ họ Hồ. Chủ tịch
chánh phủ VM đã vi cuộc họp tác huyệch để trong
khối Liên Hiệp Pháp như cũng ở trong một tổ
nhà có 2 mặt : Tiền và hậu. Mặt tiền mở ra ra
Tây Dương (facade atlantique) mặt hậu nhìn ra
Thái bình Dương nghĩa là mặt đông trước là nước
Pháp, còn mặt sau là Đông Dương với 3 xứ Việt
Miền, Lào.

Ông Hồ cắt ngang, hỏi P.Mus :

—Tôi tò mò muốn biết cái toa nhà Liên Hiệp
Pháp có hai mặt mà giáo sư vừa nói đó... nó trông
tay vuông ?

Trước câu hỏi đột ngột bất ngờ này, P.Mus bị
chiều lúng túng, bần khoản. Còn Sainteny nhận ra
thậm ý châm biếm, chưa chát trong câu hỏi bẻ lái
chợt có sắc ngược hơi đỏ tai, liếc với Mus; nhưng
lão giáo sư này vẫn ngồi im, chưa tìm được câu
trả lời thích đáng.

Thấy hai kẻ đối thoại lúng túng như vậy, họ Hồ
bèn hỏi lảng sang chuyện khác :

— Từ này, tôi chỉ thấy nhị vị đề cập đến Ai lao
Cao Miên, Bắc bộ, Trung bộ mà không hề thấy nói
đến Nam bộ ?

Biết là đã bị hỏi móc mòi, Mus cắn môi, suy
nghĩ và chầm rãi :

— Sở dĩ chúng tôi không đề cập đến Nam Kỳ
vì lẽ Nam Kỳ là nhượng địa của Pháp Quốc từ trên
70 năm qua theo đúng tinh thần khoản 5 bản Hòa
Ước Dupre tức Hòa ước G ap Tuất (1874) theo đó
vua An Nam (Tự Đức) đã thuận nhượng dứt khoát
đất đai 6 Tỉnh Nam Kỳ cho
Chính Phủ Pháp quốc. Như vậy
ngược, từ Nam Kỳ là nhượng địa Pháp nước Pháp
chúng tôi chỉ bảo hộ cả Bắc và Trung Bộ mà thôi
phù hợp với tinh thần Hòa Ước Giáp Thân kỷ kết
tại Huế (1884) theo đó Triều đình An nam đã công
nhận để nước Pháp cầm quyền bảo hộ nước An.
Nam gồm 2 khu vực tiếp giáp : Bắc và Trung Kỳ, kể
từ 1884 đến nay Chính Phủ VNDCCH bảy giờ đòi
cướp Nam Kỳ vào Trung Bắc Kỳ. việc đó sẽ
do Quốc Hội Pháp tối hậu quyết định trong một
cuộc thương thuyết đàm phán giữa 2 Chính Phủ.

Làm ra mặt rầu rĩ, thất vọng vì câu giải thích
của P.Mus, ông Hồ nói :

— Giáo sư đã hiểu khá sâu sắc về lịch sử nước
chúng tôi. Nam Kỳ là giải đất của tổ tiên chúng tôi
đã mở mang bờ cõi Miền Nam từ bao thế hệ nay,
từ cương trời màu và mỡ hôi
tổ tiên trời trên 3 thế kỷ. Như vậy, Nam
Kỳ đối với dân tộc chúng tôi là da thịt, là máu
xương của cơ thể chúng tôi, không bao giờ, chúng
tôi bỏ nó được !

Sau cuộc hội đàm này với phái bộ Sainteny
được 3 ngày, nhân một cuộc họp Hội đồng Chính
Phủ, ông Bùi Bằng Đoàn, cố vấn Chính Phủ VM hỏi
đo (nguyên Thượng Thư Bộ Hình dưới triều Bảo
Đại) chợt nhớ đến hồi Chủ tịch Chính Phủ về câu
hỏi đã chỉ vấn Paul Mus về hình thù toa nhà Liên
Hiệp Pháp vuông hay tròn ? Ông Bùi muốn tìm
lời đúng ý ông Hồ trong câu hỏi xóc óc này.

Lão Chủ tịch mỉm cười giải thích :

— Đó là một câu hỏi mỉa mai. Tôi có dụng ý
châm biếm họ ca mập thực dân đã manh tâm
muốn tái lập, duy trì chế độ bán thuộc địa ở nước
ta, định cột chân tay ta trong vòng cương tỏa, thống
trị của chúng.

Nhưng, Cụ Chủ tịch hỏi về hình dáng căn
nhà vuông hay tròn là có ý gì ?

— Ý tôi hỏi như vậy là để gián tiếp và bóng
giật cho họ biết tôi đã nhìn thấu tim phổi, ruột
gan, thừa biết những tiêu xảo bịp bợm của van
hỏi 3 là «Liên Hiệp Pháp» của họ chỉ là trò hề rở
mèn, không lừa dối nổi ai !

Thấy ông cố vấn Bùi ra vẻ chưa hiểu lời giải
thích của mình, họ Hồ lại tiếp :

— Nay nhớ Paul Mus vì cuộc họp tác Việt
Pháp như cuộc sống trong cùng một ngôi nhà có 2
mặt : tiền và hậu, Mặt tiền bên Đại tây Dương —

tức Âu Châu — là nước Pháp, còn mặt hậu bên
Thái bình Dương — tức Đông Dương — là nước
Việt Nam. Như vậy, có nghĩa là hai bên — Việt và
Pháp — đều có quyền xử dụng bề mặt riêng của
mình, ra vô thông thả, không cần đi chung cửa
nhau. Dụng ý câu nói này của viên giao sư Pháp là
muốn mô tả tính chất độc lập, chủ quyền riêng
của mỗi bên, không ai lệ thuộc ai. Mỗi bên giữ
một sắc thái cá biệt, không bên nào chi phối thao
 túng bên nào.

Nhưng dù Sainteny và Mus có gian ngoan đến
đâu muốn xử dụng bất luận trò trống gì, tôi cũng
bất chấp vì đã có quá nhiều kinh nghiệm đấu tranh
với thực dân, 27, 28 năm trước đây (1919) tôi đã
từng soạn thảo tập tham luận «Le Procès de la
Colonisation, française » gay gắt lên án chánh sách
thực dân Pháp. Tôi còn lạ gì bộ mặt ngụy thiện
giả ân giả nghĩa đạo đức vô của thực dân chẳng hề
bao giờ có xót thương các dân tộc bị trị, và luôn
luôn chúng bóc lột, vơ vét đến xương tủy dân bị
nó lệ.

Vì thế nên tôi mới hỏi xỏ để vạch trần tính
chất bịp bợm của sự so sánh trên. Tôi mới vắn
hỏi về hình thù căn nhà vuông hay tròn ?
Nếu họ biểu là căn nhà hình tròn thì
làm gì có mặt tiền mặt hậu, mặt trước,
mặt sau ? Còn nếu biểu nó hình vuông thì
cũng vậy. Bốn mặt cùng vuông bằng nhau thì làm
gi biết mặt nào tiền, mặt nào hậu, mặt nào trước,
mặt nào sau ? Câu hỏi hóc hiểm của tôi nó châm
biếm, hoạt-kẻ ở chỗ đó ! Tôi sợ dĩ hồi tòa nhà LHP
vuông hay tròn là muốn «nhân khéo» cho thực dân
biết Chánh Phủ VNDCCH không quá ngây thơ, khờ
khạo để người ta dễ phỉnh gạt, bịp bợm.

Đến bây giờ, sau buổi dạ tiệc, trong phòng hút
thuốc của đại sảnh khách-tiết Chủ tịch Phủ, trước
cụ Huỳnh, Morlière lại đem công thức Liên Hiệp
Pháp của P.Mus ra định khuyến-loát kẻ đối thoại qua
các lời thông dịch của Nguyễn thiệi Lâu. Nhưng,
cánh mãnh Nguyễn quán lại ướg khẩu đem những
câu chính họ Hồ — 2 tháng trước — đã hỏi Paul
Mus đó, bây giờ hỏi lại Morlière.

Và Tướng này cũng lúng túng như Mus không
biết trả lời về hình thù tròn hay vuông của
toa nhà Liên Hiệp Pháp. Nhưng
chẳng lẽ làm thinh, hă miệng cứng lưỡi ngồi im;
Morlière dù sao cũng đã trả lời đây chỉ là một
sự so sánh tượng trưng chứ không phải là một đối
tượng cụ thể, hữu hình mà có hình tròn hay vuông.

Rồi, Morlière lại tiếp tục đề cao bành vế «Liên
Hiệp Pháp» với cụ Huỳnh

— Nếu qui chính phủ VNDCCH chịu gia nhập
khối thịnh vượng chung «Liên hiệp Pháp» như hầu
hết các thuộc địa Pháp tại Á Phi và biển Antilles
đã và đang làm, nước Pháp sẽ tận tình nhân danh
quốc gia huyệch để giúp đỡ VN về mặt kinh tế, xã
hội và văn hóa tiến kịp các nước đang mở mang khác.
Chẳng bao lâu, VN sẽ phú cường, trở thành một

quốc gia văn minh tiến bộ chẳng thua các quốc gia đang phát triển khác tại Á Châu (hồi này, Nhật Bản, v.v. ký đầu hàng đồng minh, chưa tái tạo được xu sở bị tan hoang vì không tạc Mỹ, nhất là bởi 2 trái bom hạch tâm đầu tiên của nhân loại.)

Rồi, Morlière lại lên giọng hăm dọa để chứng rằng nếu vì lẽ gì, không tự chế, kìm hãm được mà xảy ra đụng độ, can qua thì đó là điều bất hạnh cho cả đôi bên, đặc biệt cho VN sẽ gánh chịu nhiều tai hại khủng khiếp vì VN làm sao chống cự nổi với nước Pháp vốn là một trong 5 cường quốc trên hoàn vũ. Nguyễn thiệu Lâu lắng tai nghe Molière nói đến đâu dịch ra ngay đến đó rất nhanh cho Cụ Bộ Trưởng nghe.

Cụ gật gật đầu, tỏ ra đã thấu triệt ý Morlière, rồi Cụ giục Lâu :

— Ông cứ liệu ý mà trả lời cho thuận lý là được !

— Thưa cụ, cháu đâu dám tự chuyên như vậy.

Mỉm cười, cụ thấp giọng nói :

— Đây, ông coi ! Vẫn cái giọng lưỡi thục dân cũ rích... lúc nào cũng muốn gạt gẫm dân ta. Ông hãy nói thẳng với cái ông Tướng này rằng dân tộc VN muốn sống độc lập, tự do, thống nhất dưới chế độ ĐCCH. Trải qua gần 80 năm sống với người Pháp, dân Việt Nam đã thấy một mối ê chề, chán ngán, nên khát khao sống cuộc đời có tự do, chủ quyền và thống nhất xứ sở.

Nếu nước Pháp thông cảm cho như vậy thì Việt Nam từ nay trở đi sẽ coi Pháp quốc như một quốc gia thân hữu nhất. Người VN sẽ quên hết dĩ vãng buồn đau của trên 80 năm chịu ách nô lệ của người Pháp.

Morlière nghe Lâu thông ngôn đến đây, bỗng thọc tay túi quần, rút ra chiếc khăn tay, giả đồ xỉ mũi khan rồi tiến mấy bước đến thêm để khạc đờm nhỏ vào khăn đoạn quay về chỗ ghế ngồi.

Cử động trên đây chỉ là một tiểu xảo để cất đứ mạch câu chuyện gọi buồn cho cả hai bên về quá khứ thịnh thời Pháp thuộc. Rồi, bỏ lửng câu chuyện chính trị vừa nói, Morlière phiên trách về những vụ va chạm, xung đột đáng tiếc xảy ra ngày thêm nhiều trong các thành phố, đặc biệt là những vụ đụng độ giữa binh sĩ, Pháp kiều và chính quyền VM địa phương.

Morlière tỏ dấu lo âu về hậu quả các vụ xích mích, xung đột và đao hăm xê đường đập ụ trên các đường giao thông, do các Ủy ban Hành chánh cùng các đội Tự vệ địa phương gây ra, nếu Chính Phủ Việt Minh ngay từ giờ không mau tìm phương thế chấm dứt hoặc giảm thiểu thì sớm muộn, can qua sẽ không thể nào tránh nổi. Đó là sự kiện cấp bách cần phải giải quyết càng sớm càng hay cho cả hai bên Việt, Pháp.

Thiệu Lâu dịch lại câu trên cho cụ Huỳnh nghe. Cụ khẽ biểu thông dịch viên :

— Ông liệu lời... tự động trả lời thay tôi về các vụ xích mích xung đột này.

— Dạ, để cháu trình bày cho họ rõ rằng các vụ đụng độ va chạm như vậy chắc chắn — nếu không chấm dứt — sẽ phải đưa đến chiến tranh và hậu quả đều do binh lính Đoàn Viên Chính và kiều dân Pháp gây ra, chỉ có giải pháp duy nhất khả dĩ chấm dứt các vụ nguy hiểm, đáng tiếc này là lập tức hai bên Việt Pháp phải cấp thời đặt kế hoạch bảo vệ an ninh, trật tự triệt để gặt gao trên các nẽo đường giao thông, trừng trị thẳng tay các phần tử vô kỷ luật của hai bên.

Gật gật đầu, cụ Huỳnh nghe Lâu nói xong, nói :

—Ừa, đúng ! cứ nói thế đi !

Lâu chậm rãi trình bày như trên, rồi sau đó nói thêm :

— Nhân vì nói về các vụ lỗi thời và nhờ có tôi phải đảm trách công việc vô cùng tế nhị tại Ngân hàng Vụ, nên tôi đã mục kích tận mắt làm chuyện thật lạ lùng, kỳ cục. Tôi xin đơn cử một vụ mới xảy cách đây có mấy bữa, mà báo chí trong nước không được đăng tải... như sau đây :

— Trên phố Đường Thành (Rue de la Cathédrale) Hà Nội, có một ngôi nhà lầu 3 tầng gần bãi chợ Hàng Da — trước kia vẫn đề trống; dành cho các gia đình kiều dân lập, nhưng đến năm 1943 thì kiều dân đã dời đi, nhường chỗ cho những hăm trú ẩn. Nơi đây dân chúng núp tránh máy bay đồng minh ném bom xuống các cơ sở đóng quân Nhật ở Hà Nội (từ 1943 đến 1945). Ngôi nhà này bên trong là một tổ quí hạng luych có đủ cả tiệm hút, ở đây có cả sông tài xỉu, nơi hò hẹn mua vui của nhiều quan và viên chức cao cấp ngoại giao Tây, Tàu, Ấn.

Chủ chứa cầm đầu tổ quí này là một kẻ đầu lai nói tiếng Saigon trạc 4 chục, nhưng còn đậm đà xuân sắc. Bọn các em út có chừng trên một tá, 14, 15 có thuộc 3 quốc tịch Việt, Hoa, Pháp, hầu hết đều là đầm lai trẻ đẹp dưới 20 cả.

Công An Trung Ương chúng tôi đã cố ghi tên chỉ tổ quí này vào «nếp đen» (livret noir) song le, chúng tôi vẫn nhắm mắt bỏ qua chưa đụng tới vì nơi đây là chỗ ăn chơi du hí của một số ngoại kiều mà chúng tôi không muốn làm phật lòng. Chúng tôi nghĩ rằng thà để ngoại kiều du hí ở một nơi riêng, khép kín của họ còn hơn là để họ chạy đàng bát phố rồi làm ầu, bẽ bối thì còn bất lợi hơn.

Thế rồi, cách đây mới gần một tuần, bỗng một đêm, dân phố Đường Thành đang ngủ bỗng giật mình tỉnh cả dậy vì tiếng súng nổ chát chúa một hồi liên theo và tiếng rú la của đàn bà con gái từ trong nhà 3 tầng tổ quí nói trên.

Chỉ trong khoảnh khắc tự vệ khu phố Đường Thành, Khu Hàng Da từ bốn phía đổ xô tới, bao vây kín khu tổ quí đồng thời đập cửa đối vào.

Nhưng, mục chủ chứa đứng trên tầng lầu cao mặt, nhòm xuống, cất tiếng yêu cầu anh em Tự Vệ bảo dùm cho Công An tới, vì mục tự xưng là vợ chính thức một sĩ quan Pháp, có giá thú hợp thức, nên không thể mở cho ai vào khám xét ban đêm.

(CÒN NỮA)

CHO TÔI VỀ

cho tôi về đường quê hương buổi sáng
cho tôi về ruộng lúa với nương khoai
cho tôi về quê hương đau ngày tháng
cho tôi về xây dựng những tàn phai

cho tôi về cùng ước mơ nhỏ bé
cho tôi về nghe tiếng hát ca dao
cho tôi về lời mẹ hiền hoang phế
cho tôi về giấc ngủ đẹp chiêm bao

cho tôi về tự do miền hoang dã
cho tôi về cây xới những tang thương
cho tôi về làm nên cây hoa quả
cho tôi về gói ghém nghĩa yêu đương

cho tôi về lũy tre xanh đồng nội
cho tôi về đêm mức ánh trăng khuya
cho tôi về mái tranh hiền quê ngoại
cho tôi về thôi khóc cảnh phân chia

cho tôi về với thanh bình no ấm
cho tôi về tự tạo lấy quê tôi
cho tôi về Phố Ninh chiều xuống nắng
cho tôi về sao kín tiếng im hơi

cho tôi về súng gươm thừa thãi đó
cho tôi về quên hăm hố đạn bom
cho tôi về cuối tầm con mắt ngó
cho tôi về quên tuyệt hẳn cơ đơn...

NGUYỄN THẢO NGUYỄN

10 Ninh Hòa

TÙY NGÔN CỦA LÃO PHU

máu hoen áo nhiễu ngực trần
tim tôi mở huyết đầy ngàn đạo kinh
mưa xanh vào tóc ngự bình
hương rêu mọc lầy trên đỉnh cổ sơn
xuống xanh sẽ thịt miết âm
tay bưng thắp máu, tay xâm nguy hòa
khóc tên bại tướng bốn ba
chùi đầu trí nhớ khặt khờ ngực xương
chùn tay thấy mà thêm thương
xô đời tôi gặp núi bom dọa mù
xô phần tôi bóng kinh phu
nước chia sâu loãng, chia từ thịt da
ôi kinh hoàng chớm manh nha
khởi xây huyết ngâm cõi hoa nào rồi

TRẦN QUANG THIẾU

10 NGÀY HÀNH QUÂN

mười ngày hành quân trong rừng sâu
tôi đi tìm thù người hay đâu ?
đời bắt ta cùng nhau phản bội
thương người nhiều khi tôi thấy đau

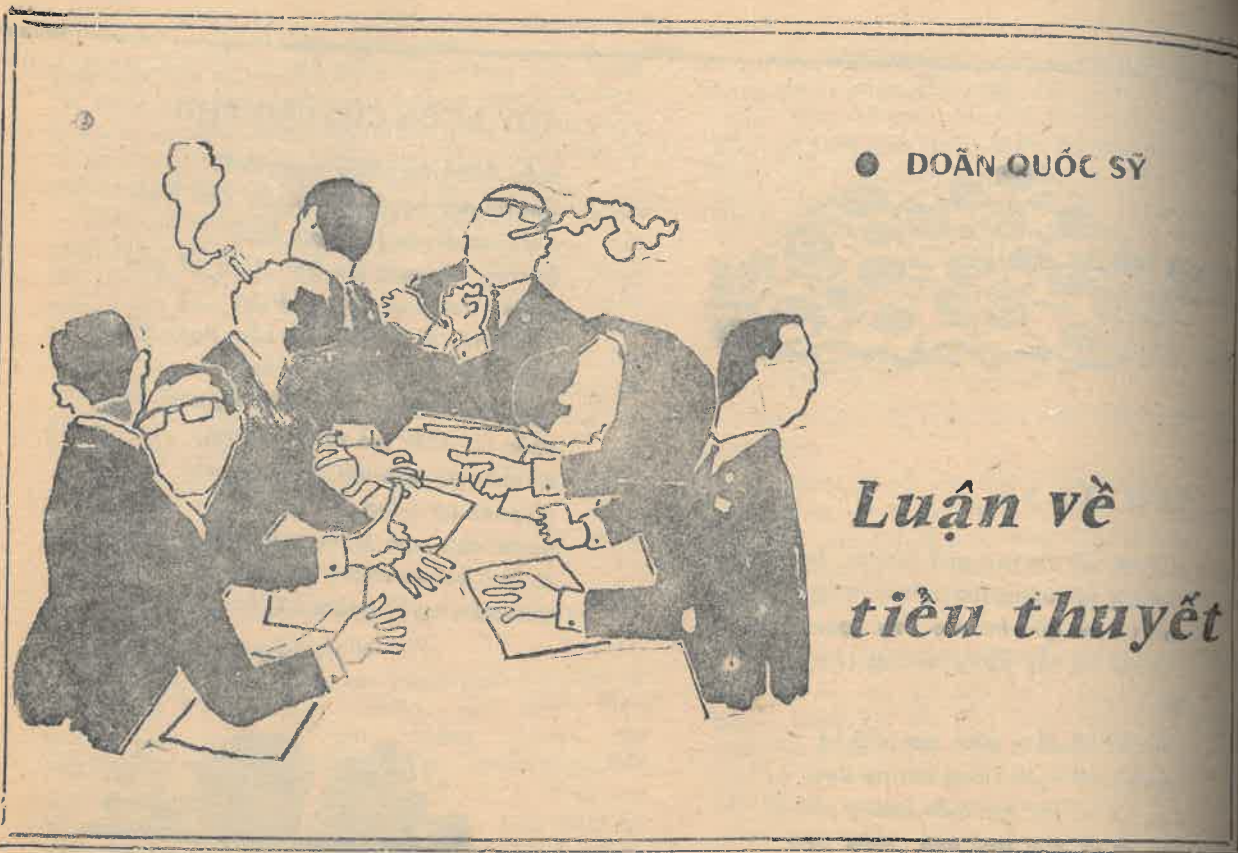
nơi đây mật khu Lê Hồng Phong
không nhớ tôi sao người chờ mong ?
tiền nhau bằng súng bằng bom đạn
đón nhau bằng olaymore hăm chông

họ bắt mình canh cho họ ngủ
họ bắt mình buồn cho họ vui
trong thế kỷ này ta lạ mặt
nhìn nhau thấy thẹn nên xa xôi

mười ngày hành quân tôi tìm tôi
trong khu rừng hoang người trốn người
người : AK, tôi : M16
mình rất gần nhưng thật xa xôi

TRẦN NGỌC KIM

(23 Nguyễn Hoàng Phan Thiết)

● ĐOÀN QUỐC SỸ

Luận về tiểu thuyết

Một cái nhìn tổng quan về bộ môn tiểu thuyết:

Ngày nay chẳng ai còn có thể chối cãi được điều một trong những nhu cầu giải trí tinh thần chính yếu của nhân loại là tiểu thuyết. Trình độ văn hóa một dân tộc càng cao, nhu cầu ngao du vào thế giới tiểu thuyết càng lớn, thời thì có đủ các loại các hạng tiểu thuyết để thỏa mãn tất cả vấp tính thần của đủ các loại các hạng người trong xã hội. Cứ như vậy, tiểu thuyết thể hiện tại nước nhà, vô tuyến truyền hình đã đi sâu vào hầu khắp các tầng tầng ngõ hẻm mà phong trào đọc tiểu thuyết không những không hề bị suy giảm đơn gia tăng nữa, thì quả thực nhu cầu đọc tiểu thuyết là một nhu cầu vô địch, bất khả kháng, chưa biết bao giờ mới bị hạ bệ.

Sao vậy? Vì sao tiểu thuyết là một trong những thể văn xuất hiện muộn màng nhất, khi lên ngôi bá chủ lại chiếm chế vinh quang, coi mọi thiên niên bất địch như vậy?

Ngẫm cho kỹ một trong những lý do chính yếu hẳn là vì con người ta ở đời nhân sinh bách tuế

vì kỹ sống ngắn ngủi trong thời gian hạn hẹp trong không gian, cho nên vào những giờ phút đỗi nhàn nhàn ngồi thoải mái trên ghế, nằm êm ả trên giường, đi vào thế giới tiểu thuyết con người có cảm giác vàng thoát được khỏi khung trời hạn hẹp mình đang sống quên đi trong phút giây những nhàm chán của nhịp sống đều đều thường nhật.

Tiểu thuyết môn ăn tinh thần quan trọng như thế đó, vậy mà điều này là một sự thật: các tiểu thuyết gia — VN cũng như thế giới khi họ sáng tác, họ ít cần biết về lịch sử tiểu thuyết, kỹ thuật tiểu thuyết, phân loại tiểu thuyết... làm những hành trang tri thức.

Đây là lãnh vực của thiên tài, dòng nước một khi phá được ngọn nguồn ra rồi thì tự động chan hòa thành suối, thành sông, rồi chảy ra gặp biển, chẳng cần phải nhờ một ông Cồn, ông Vũ đi vạch đất, phá núi mở đường trước cho sông.

Tưởng hoặc cũng có những tác giả viết những thiên khảo luận hoặc ngắn hoặc dài, hoặc buông thả, hoặc có hệ thống ít nhiều về tiểu thuyết, như ở nước ta Thạch Lam

đã viết THEO GIÓNG, Nhất Linh đã viết VIẾT VÀ ĐỌC TIỂU THUYẾT, Vũ Bằng đã viết KHẢO VỀ TIỂU THUYẾT, Võ Phiến dưới bút hiệu Trùng Thiểm đã viết TIỂU THUYẾT HIỆN ĐẠI... Nhưng các tác giả trên đã viết những thiên khảo luận trên sau khi họ đã đi sâu và xa vào con đường sự nghiệp của họ.

Các vị đó tựa như những con cá no mỗi chợt hừng vung lên thành một thứ « cá bay » để phi xuống vùng biển của mình, rồi phất phơ vài nhận xét chơi cho vui thể thôi.

Nghiên cứu tiểu thuyết cho biết đến ngọn nguồn lịch sông đích tước chỉ có những vị học giả phê bình gia.

Nơi đây chúng tôi cố gắng sưu tầm một số những công trình giá trị đó và đúc kết theo một dàn bài riêng ngõ hầu chúng ta có một cái nhìn tổng quát hơn về bộ môn quan trọng này trong văn học sử nhân loại.

Định nghĩa Văn Học

Tiểu thuyết nằm trong văn học. Danh từ « Văn học » đã có nhiều

định nghĩa hoặc nhận định sơ sơ các góc cạnh, chúng tôi nghĩ rằng tốt hơn cả có lẽ hãy định nghĩa một cách thật rộng rãi. VĂN HỌC LÀ MỘT NGHỆ THUẬT XỬ DỤNG NGÔN TỪ. Danziger Johnson đã làm (1) Báo Văn Học là một NGHỆ THUẬT để phân biệt với các bộ môn khác thuộc kiến thức khoa học; lại báo văn học là một nghệ thuật XỬ DỤNG NGÔN TỪ để phân biệt với các ngành nghệ thuật khác xử dụng hoặc hình khối, hoặc đường nét hoặc âm thanh như các bộ môn điêu khắc, hội họa, âm nhạc...

Thực ra khi Tây Phương khởi đầu định « VĂN HỌC LÀ MỘT NGHỆ THUẬT XỬ DỤNG NGÔN TỪ » là đã chọn lựa một thái độ linh động phá vỡ ranh giới ý nghĩa của chính danh từ LITERATURE. LITERATURE do từ ngữ La-tinh LITTERA (chữ nghĩa) mà ra. Vậy khi đã nói đến văn học tất nhiên phải bao hàm đến thế giới văn chương chữ nghĩa. Chết nỗi ngẫm và xét cho kỹ thì hầu hết văn học sử trên thế giới đều trải qua hai thời kỳ, một thời kỳ văn học truyền khẩu (thời này chữ nghĩa chưa có, hoặc lưu truyền bất chấp chữ nghĩa) và thời kỳ văn học ký tự (GHI CHÉP VÀ TRUYỀN LẠI) chữ của ông Phạm Văn Ngũ, tác giả VN VĂN HỌC SỬ GIẢN DƯỢC TÂN BIÊN. Ngay những tập trường ca cổ ILIAD, ODYSSEY của Homer (Hy Lạp), những anh hùng ca của Bắc Âu, tập anh hùng ca cổ BEOWULF của Anh Cát Lợi đều là những áng văn truyền miệng lâu đời trước khi được ghi chép thành sách đầy chữ. Vì vậy định nghĩa trên của văn học vừa rộng rãi lại vừa đơn giản dễ có thể bao gồm được cả phần văn học truyền khẩu lẫn phần học phần ký tự.

Định nghĩa tiểu thuyết

Tiểu thuyết, một trong những cột trụ chính của lâu đài văn học, đã xuất hiện rồi tiến triển ra sao? Định nghĩa nào hiện nay bao quát được hết những yếu tính về nội dung cũng như về hình thức của tiểu thuyết này? Xin tuyển chọn ba định nghĩa trích trong từ điển của ba nước Mỹ, Pháp Anh như sau:

ĐỊNH NGHĨA 1 (MỸ) — Xin trình bày thoát ý:

« Tiểu thuyết là một thể văn bản thuật lại một truyện tưởng tượng trong đó nhân vật và hoàn cảnh được lấy ngay ở cuộc sống thực tại dựng thành cốt truyện ».

Novel: fictional prose narrative in which characters and situations typical of real life are depicted within the framework of a plot (FUNK AND WAGNALL'S STANDARD REFERENCE ENCYCLOPEDIA, 1963).

ĐỊNH NGHĨA 2 (PHÁP) — Cũng xin trình bày thoát ý:

« Tiểu thuyết: Theo nghĩa xưa là một tác phẩm văn bản hay văn viết bằng tiếng romane địa phương (chứ không phải bằng tiếng la-tinh). Theo nghĩa ngày nay, là một sản phẩm của trí tưởng tượng, một truyện dài bằng văn bản kể lại một cuộc phiêu lưu, nhận xét những phong tục, mô tả những tính tình, những đam mê để gây hứng thú cho người đọc ».

Roman: Ancienn. oeuvre narrative en prose ou en vers écrite en langue romane. Aujourd'hui, oeuvre d'imagination constituée par un récit en prose d'une certaine longueur dont l'intérêt est dans la narration d'aventure, l'étude des mœurs ou de caractères, l'analyse de sentiments ou de passions. (GRAND LAROUSSE ENCYCLOPÉDIQUE, 1934)

Thiết tưởng chúng ta cũng có thể sẽ thêm một định nghĩa nữa về tiểu thuyết của Pháp trong

bộ từ điển LITTRÉ, mà ông Trùng Thiểm có nhắc đến trong cuốn TIỂU THUYẾT HIỆN ĐẠI của ông:

« Một câu chuyện bịa đặt viết bằng văn xuôi, trong đó tác giả hoặc mô tả các tình cảm, các phong tục, hoặc kể những sự việc kỳ lạ, cốt gây hứng thú cho độc giả ».

(Une histoire feinte, écrite en prose, où l'auteur cherche à exciter l'intérêt par la peinture des passions, des mœurs, ou par la singularité des aventures).

ĐỊNH NGHĨA 3 (ANH) — Cũng xin dịch thoát ý:

« Tiểu thuyết là một thể văn bản thuật lại một truyện tưởng tượng khá dài (chúng một quyển hay nhiều quyển) trong đó các nhân vật, những hành động tiêu biểu cho hiện tại hoặc dĩ vãng của cuộc sống bên ngoài đều được mô tả và kết cấu thành cốt truyện khi thì đơn giản khi thì phức tạp ».

Novel: A Fictional prose narrative or tale of considerable length (now usually one long enough to fill one or more volumes), in which characters and actions representative of the real life of past or present times are portrayed in a plot of more or less complexity: (OXFORD ENGLISH DICTIONARY 1967)

Chúng tôi tổng kết tất cả những trên vào một định nghĩa sau:

« Tiểu thuyết là một loại VĂN BẢN THUẬT SỰ. Tác giả hoặc mô tả hoặc kể lại một truyện TƯỢNG TƯỢNG trong đó những nhân vật, những hành động, những tính tình, những đam mê hay những sự việc kỳ lạ được trình bày theo một cốt truyện với những tình tiết ít nhiều khúc mắc kỳ kỳ. Người đọc có cảm tưởng như truyện đã hoặc đang xảy ra ngoài đời thật ».

(1) Danziger Johnson. AN INTRODUCTION TO THE STUDY OF LITERATURE, Boston: Heath and Company, 1961.

(CÒN NỮA)

KỲ SAU: Lịch sử tiến triển tiểu thuyết.

Những tò sư bói toán đất Sài Gòn

TIỂU BA ght

THẦY CANH

Biết trước cái chết của cố Trung Tướng Đồ Cao Trí?

Rất nhiều nhân vật tại đất Sài Gòn là khách hàng thường trực của Thầy Canh, một người được xếp vào hàng tiên tri trứ danh của làng bói toán thủ đô về «tử vi và bói dịch».

Thầy Canh, 54 tuổi, có một vợ 10 con đã hành nghề bói dịch xem tử vi từ năm 17 tuổi. Quê ở Nam Định (BV), năm lên 3 tuổi Thầy Canh bị tật sinh ra mù lòa nên đã theo thầy Kế, một người rất nổi tiếng là giỏi về nghề này tại Nam Định học bói toán để mưu sinh.

Sau khi thành nghề, thầy Canh đã bắt đầu xữ dụng khả năng sở trường của mình kiếm sống. Thầy Canh hành nghề tại Thái Bình, Hanoi và năm 1954 di cư vào Nam.

Tiếng tăm từ hồi còn ở ngoài Bắc nên vào Sài Gòn, thân chủ của Thầy Canh tìm đến ngay. Khách hàng lui tới tấp nập. Trung bình ngày đông khách có thể lên tới 9, 10 người, khi vắng thì ít lắm cũng 2 hoặc 3.

Với một vóc dáng mập mạp, bề thế, ngồi khoan thai trên bộ «đi văng» thầy Canh tạo cho người xem được cảm giác tin tưởng nhiều hơn khi đến gần.

Thầy Canh xem Tử vi bằng 5 ngón tay. Chỉ một lát khi khách cho biết ngày tháng sinh là Thầy có thể nhắm mắt nhắm mắt xem một lá số đầy đủ các sao tốt xấu, vận hạn...

Thầy Canh cho biết vì xem tử vi chính xác hơn bói dịch nên rất nhiều khách hàng đến chỉ để xem tử vi.

Một khách quen chứng minh khả năng «thần số» của thầy Canh qua cái chết của tướng Đồ Cao Trí.

Theo lời ông này, một tháng trước khi DT Tr chết bà Lệ Chi vợ cố Tướng trí đến xem tử vi. Thầy Canh đã báo trước đại nạn của chồng bà và khuyên không nên di chuyển trong tuần lễ xảy ra tai nạn, nhưng Tướng Trí đã chẳng để ý nên cuối cùng phải chết thảm khốc trong tai nạn máy bay.

Trong thời kỳ Tướng Nguyễn Chánh Thi còn là tư lệnh QBI Đà Nẵng thầy Canh cũng đã xem số cho Tướng Thi báo trước cho Tướng Thi có thể bị mất chức. Đề cập đến vận mạng đất nước trong năm Tý này thầy Canh cho biết VNCH có ưu thế thắng, phía bên kia sẽ chẳng làm gì được. Việt Nam đã qua hạn nên có thể sẽ có hòa bình trong năm nay hoặc chậm lắm là đầu năm tới.

Khác hẳn quan điểm của ông Thiệu thầy Canh cũng tiên đoán sẽ không thể có trận đánh nào to và ác liệt như kiểu tet Mậu Thân ở Saigon được.

THẦY BALA

Già nhất trong số các nhà bói toán tại Saigon

Đầu đường Nguyễn Phi Khanh, cách chừng mười thước, có một tấm bảng nhỏ kẻ hai chữ Bala

màu đỏ. Đó là văn phòng của Thầy Bala, một tiên tri 103 tuổi, già nhất trong số các nhà bói toán đất Saigon.

Bala, hai chữ đó nghe như tên một người Á Rập hay Ấn Độ làm cho mọi người hình dung đến một «Pha Khia» nhưng thật ra đó chỉ là tên hiệu của một ông cụ già người Miền Bắc, đầu tóc bạc phơ, quắc thước trong tương tự như một đạo sĩ tả trong truyện Tàu.

Mất bị lừa từ hồi nhỏ, cụ Bala đã phải theo học nghề bói toán để độ nhật. Hành nghề từ 18 tuổi tại Hanoi, cụ Bala được xem là vị tiên củi trong làng bói miền Nam, không phải chỉ đi trước về số tuổi còn được giới trong nghề nể nang về sở học. Tương tự như những thầy bói thuộc lứa tuổi lớp trước, cụ Bala rất giỏi chữ Hán và nhờ thế khảo nghiệm về môn tử vi, bói dịch.

Khách của cụ Bala thuộc đủ loại, đa số thuộc thành phần trí thức, bác sĩ, luật sư, giáo sư v.v... Đến để xem bói và cũng có thể đến để được nghe nói chuyện về Tử Vi.

Cụ Bala nổi tiếng về lấy số đúng nhưng còn nổi tiếng hơn về kỹ lưỡng, khó tính của cụ. Cụ Bala cho biết, nếu không tinh thâm lý số, đoán không kỹ, luận không đúng lời đoán bậy sẽ có thể tổn hại đến người khác. Cụ cho biết cũng thời hai cái cây che nhau mà có lúc thành một khu rừng, có lúc lại làm chòi cây (trồng một thanh lâm, lưỡng một bực chiết) thế nên người đoán cũng phải tùy theo thời, theo thế để luận cho đúng.

Nhớ đoán kỹ nên khách ít ai phản nản về tài đoán của cụ vì lý đoán rất vững.

Tuy nhiên cụ Bala thừa nhận kể hành nghề này có thực tài chưa chắc đã đông khách vì thời này chỗ nào cũng nói nhảm nhí người ta tìm tới càng đông.

THẦY MINH LỘC

Hay nói thẳng nên dễ bị giận

Trong số những thầy Tử vi bói dịch ở Saigon thầy Minh Lộc, 59 tuổi, sanh quán tại Bắc Việt hiện nay mở văn phòng tại góc đường Trần quý Cáp. Là văn thuyết là một người nổi danh nhưng khó tính hơn cả.

Thầy Minh Lộc vào nghề bói toán đã được 36 năm. Trước đó cũng như Thầy Canh, ông học nghề với Thầy Kế sau 3 năm học nghề thêm 3 năm lập sự, Thầy Minh Lộc chọn nghề bói toán để sống.

Theo nhiều khách của thầy Minh Lộc kể thì ông có một trí nhớ rất sặc sỡ, khi khách đã nói cho thầy rõ ngày tháng để xin tử vi và sau khi đã soạn xong lá số cho khách, hàng năm sau khi khách lui tới ngày tháng thầy có thể nhớ ngay đó là ông khách nào, đã đoán điều gì, khiến cho khách phục lắm.

Một thân chủ quen của thầy Minh Lộc kể lại rằng ông ta có một người vợ, mang thai chưa được 7 tháng thỉnh thoảng vợ chuyển bụng. Đưa vào nhà thương nằm chờ. Ông khách chạy đến thầy xin một quẻ để xem vợ sinh nữ có trở ngại gì chẳng

thì được thầy phán cho biết; trong 3 ngày nếu sinh thì nuôi được, còn quá 3 ngày thì đưa con sẽ chết. Quả nhiên trong vòng ba ngày sau người vợ đẻ, đưa con phải nuôi trong lồng kính suốt ba tuần và hiện nay đã được 7 tuổi khỏe mạnh.

Nổi danh vì đoán giỏi, nhưng thầy Minh Lộc lại có tính nói thẳng thắn đến độ phũ phàng khiến nhiều người giận. Nhưng biết tính, khách rất dễ thông cảm. Đông thì đông theo thói quen ngoài 6 giờ là thầy nghỉ việc dù khách lặn lội từ Miền Trung vào với ý định xem một lá số, một quẻ bói đầu năm.

Phái viên báo Đời đi phỏng vấn cũng gặp khó khăn tương tự. Thầy Minh Lộc cho biết có muốn hiểu nhiều về thầy thì nên hỏi thi sĩ Hà Thượng Nhân và ký giả Anh Quân hai người đều là bạn thân của ông cũng đủ rõ vì thật ra ông không dám nói tốt về mình.

THẦY NGUYỄN HUY BÍCH

Chỉ xem cho khách quen

Thầy bói mù Nguyễn huy Bích, văn phòng ở cuối đường Pasteur cũng được liệt vào hạng danh tiếng Saigon.

Thầy Bích, 64 tuổi, là bạn thân của «đạo sĩ» Bala đã cho biết ông hành nghề này trên 36 năm. Khởi đầu từ phố Huế (Hanoi) sau đó mới di cư vào đông đô ở Saigon.

Khi tiếp xúc với nhà báo, cụ Bích đã không dấu nổi sự ngần ngại mặc dù cụ cho biết nhà văn Chu Tử là bạn thân vì cụ «sống như đi tu» tránh xa sự đời đã lâu rồi kể từ ngày di cư vào Nam.

Đặc biệt cụ Bích không thích có quá nhiều thân chủ lạ mặt mà chỉ đoán số cho những người quen. Cụ cũng nổi danh về lấy tử vi và bói dịch.

Theo cụ Bích thời này loạn, làm nghề này không bợp. Kể ra xuân nịnh thì nhiều, người ngay thẳng lại ít nếu «không biết bốc thơm thì ế khách» mà còn bị thù ghét, mà nói ngược thì sai lời thề, không có lương tâm.

Theo lời thân chủ cũ, cụ Bích cũng có lấy số cho rất nhiều nhân vật tại đất và ai cũng phục tài là đoán giỏi.

GS MINH NGUYỆT

Thành công về tiền bạc

Giáo sư Minh Nguyệt 64 tuổi, văn phòng ngay đầu đường Đề Thám là một trong ba nhà tương số, tử vi thành công nhiều về tiền bạc trong nghề bói toán như «mét» Khánh Sơn, Huỳnh Liên.

Gs Minh Nguyệt học tử vi với tiên tri gia Khắc Sanh trong thời gian 3 năm tại phong ngũ Tân Đờng Ban (ngã tư quốc tế). Ông cho biết đã biết đủ thập bát ban võ nghệ từ, tử vi đến xem chỉ tay, chữ ký nên khách hàng đã có đến «hàng chục ngàn người».

Trong số hàng chục ngàn người này Giáo sư Minh Nguyệt cho biết có cả những nhân vật cỡ nặng như vợ chồng DT Cao Văn Viên, LS

Nguyễn Phước Đại, cựu Thủ Tướng Nguyễn văn Lộc, B. Nguyễn Tôn Hoàn (?)

Như để chứng minh rằng khả năng bói toán của ông được nhiều người tin nhiệm, nhà tướng số người Nôm (gốc Sađec) có giọng nói như kịch sĩ Tùng Lâm đã khoe hàng trăm tấm danh thiếp của những nhân vật tên tuổi.

Trên tường, là thư mời «bói» trên ti vi của ông Đại Tá Trần văn Lâm, Giám đốc Việt Tả. Xã gửi cho g.s Minh Nguyệt cũng đã được cần thận lồng khung treo nơi vách tường ngay trong phòng đợi.

Khác hẳn các thầy bói mù kín đáo, giáo sư Minh Nguyệt sẵn sàng cho biết về thành tích của ông và sẵn sàng tiên đoán «thời tiết» cho vận mạng VN. Ông nói hướng Đông của VN các chùm sao rơi sáng rực vàng nên VN có thể ngưng chiến vào mùa thu và năm 73 sẽ có hòa bình.

Trên thế giới; chiến tranh từng bộ phận còn tiếp diễn trong 20 năm nữa nhưng thế chiến thứ 3 thì chắc chắn sẽ không xảy ra trong vòng 30 năm tới đây.

Phòng đợi mỗi lúc một đông. Thân chủ của g.s Nguyệt 70% là đàn bà con gái và lúc sau này đa số là các cô bồ cũ của Mỹ đến xem thời vận bao giờ, đổ lại một khi các chủ lính Mỹ đã cuốn gói về nước hết trời.

GS KHÁNH SƠN

Đoán đúng về cái chết của toàn quyền Pháp Pasquier

Người cũng được ông đại tá bỏ trái VTX mời lên ti vi đoán vận mạng đầu năm Nhâm Tý cùng với giáo sư Minh Nguyệt và giáo sư Huỳnh Liên là giáo sư Khánh Sơn.

«Mét» Khánh Sơn năm nay ngoài 60 tuổi, hành nghề từ năm 1935 tại phố hàng bún Hàngội.

Khác với các nhà tiên tri, đoán số khác, Khánh Sơn không theo học nghề bói toán của thầy Tàu hay ta mà theo lời ông thì đã tìm tòi tự học.

Cho rằng có năng khiếu về khoa này, giáo sư Khánh Sơn bỏ nghề dạy học sau khi tốt nghiệp sư phạm tại Hà Nội xoay qua nghề xem tử vi, tướng số, bói chỉ tay, xem chữ ký.

Giống như «mét» Minh Nguyệt, giáo sư Khánh Sơn đã tự kể về một số thành tích mà ông đã đạt được trong nghề. Theo lời kể của ông, viên toàn quyền Pháp Pasquier (1936) đã được báo trước về cái chết khi ông đoán từ một câu cổ sấm:

«Bao giờ hai bảy mươi ba,

Lửa thiêu đốt cháy, tám gà trên mây».

Ông giải thích Pasquier (đọc bát kê) nghĩa là tám con gà, năm 1936 là năm có 2 tháng 7 (nhuận) nên 2 lần bảy thay vì 14 lại có nghĩa là 13 tháng. Trên mây chỉ mây bay và lửa thiêu đốt đã đốt cháy cả 8 người trong chiếc phi cơ toàn quyền bay về Pháp.

Viên toàn quyền đã được nghe câu sấm đó trong phiên hội chợ Cercle Nautique tại Hồ Trú Bạch.

Thân chủ của Gs Khánh Sơn cũng gồm toàn những nhân vật tên tuổi như ông bố của cụ Miền

hoàng Sihanouk, cựu Quốc Trưởng Bảo Đại, gia đình lãnh tụ đối lập của Khmer Sơn Ngọc Thanh, Tướng Mai hữu Xuân và cả nghị viên Giáp và Thập, DB đối lập Hồ ngọc Nhuận...

Nhà tiên tri gốc người Thổ miền Lạng Sơn Cao Bằng này có còn cho biết ngoài việc xem bói toán ông còn đóng kịch cho ban Dạ Đảng của Phong trần Tiến, cha đẻ mục Tao Đan đài phát thanh Pháp Á 48-54. Đã lên sân khấu 148 lần với các nghệ sĩ Trần văn Trạch, Đức Quỳnh, Lê Phi Thoàn...

Nhà tiên tri Khánh Sơn có vẻ hài lòng về thành tích của ông nhưng đề ý, nhà báo vẫn chưa thấy bức thư Đại Tá Lâm mời lên ti vi lồng kính trên tường như g.s Minh Nguyệt đã làm, mà chỉ thấy có một tấm bảng in mấy hàng chữ. Khách ngoại quốc đến xem có thể miễn đem theo thông điệp viên «mét» Khánh Sơn biết nói bằng 6 thứ tiếng «Mỹ Anh Nhật, Trung Hoa, Lào». Bên cạnh đó một bảng ghi đã từng được ti vi Hoa Kỳ quay phim.

TIÊN TRI GIA CÁT HỒNG

Mở văn phòng tại đường Trần Quốc Toàn gần Việt Nam Quốc Tự, tiên tri Gia cát Hồng đã sinh sống bằng nghề xem tử vi, và chữ ký từ trên 10 năm nay và tương đối thành công vì đông khách.

Người tự đặt tên với hai chữ «Tiên tri» có lẽ thật là Phạm Bảo 39 tuổi sanh quan Thái Bình (BV) Nguyên là công chức thuộc Nha cảnh sát công an Bắc phần, tiên tri Gia cát Hồng di cư vào Nam năm 54. Đến năm 63 khởi đầu sự nghiệp xem bói toán cho thiên hạ sau khi đã thôi làm công chức.

Tiên tri Gia Cát Hồng cho biết «khách đông đến nỗi xua ra cũng không hết» vì ông ta có tài năng được điện mạo thân chủ, vóc dáng cao thấp, và nghề nghiệp của họ mà không cần gặp mặt chỉ cần biết ngày sinh tháng đẻ.

Mỗi một lá số tử vi chấm trọn đời tiên tri Gia Cát Hồng kiếm được 5000 và mỗi ngày hàng chục lá số như thế được lập ra.

Kể về tài nghệ của mình, tiên tri Gia Cát Hồng cho biết đã lấy số tử vi cho nhà và Nguyễn Thụy Long từ trước ông chưa viết văn và đều trùng phong phúc khiến nhà văn cảm phục nên gần đây đã nhờ lấy tử vi cho vợ. Tiên tri Gia cát Hồng còn nói rằng, ông có thể nói đúng từng năm, từng tháng các sự việc xảy ra trong một đời người. Chẳng hạn cái chết của đại cựu đại bần chính phủ Trung nguyên Trung pháp Hồ đắc Khương bị đầu và qua đời v.v.

Ngoài việc bói toán, tiên tri Gia cát Hồng luôn luôn nghề chữa bệnh kinh phong, phong ngứa, phong đòn và phong tinh.

Nhờ làm nhiều nghề nên tiên tri Gia cát Hồng hiện làm chủ nhân ông nhiều tài sản lớn trong đó có cả một nhà tắm hơi.

Bạo dạn hơn các nhà tiên tri khác, tiên tri Gia Cát Hồng tiên đoán Việt Nam sẽ có hòa bình trong năm nay nhưng phải đợi đến mùa thu

(tháng 6, 7 âm lịch). Trước đó sẽ có nhiều vụ đánh nhau gây chết chóc thiệt hại nặng trong khoảng từ đây đến tháng 5.

Tương tự như hai nhà tiên tri Khánh Sơn và Minh Nguyệt; thầy bói «sáng» Gia Cát Hồng kiếm được rất nhiều tiền nhờ nghề này mặc dù giới hiểu biết về tử vi tại Saigon nhiều người không tin.

Ngoài những nhà bói toán kể trên, đất Saigon còn rất nhiều cao thủ về loại này như thầy Kim ở Cu Lăng, thầy Tre Xanh ở Võ Di Nguy, ba bói mù ở đầu Phố Nhuận, thầy Tướng số lừng danh như

ĐỜI MUÔN MẶT • ĐỜI MUÔN MẶT

Bán hình Mao kiếm bộn

Cuộc Hoa Du của TT Nixon đã mở đầu một kỷ nguyên mới cho nền thương mại tại Hoa Kỳ. Đặc biệt là việc buôn bán các sản phẩm của Trung Cộng một cách mại bán trẻ tuổi người Mỹ đã «phát» sinh ra hàng ngàn nhà kinh doanh mới.

Clinton Reilly, một mại bán chuyên nghiệp ở Cựu Kim Sơn, 25 tuổi đã biết lợi dụng cơ hội ngàn năm một thuở Nixon sang Tàu «để làm giàu».

Ngay sau khi chính phủ Mỹ tuyên bố chấm dứt độc phong tỏa hàng hóa Trung Cộng và cho phép các công ty thương mại Hoa Kỳ nhập cảng những món hàng không có tính cách chiến lược xuất xứ từ nước Tàu đỏ, Reilly đã đặt mua 55.000 chiếc nút áo lớn bằng cổ đồng dollar chi, có khắc hình Mao Trạch Đông bằng vàng trên nền đỏ.

Qua một người trung gian ở Hương Cảng, anh chàng mại bán này đã nhận được 20.000 chiếc nút áo từ Bắc Kinh gửi sang và số hàng này đã tới Cựu Kim Sơn trong thời gian ba ngày, hồi đầu tháng. Reilly và bốn nhân viên của «công ty xuất nhập cảng Reilly» đã phải thức trắng nhiều đêm để đóng gói nút áo vào những chiếc túi nilon và vào một số của những chiếc nút áo và rồi gói vào những hộp giấy trang trí «lãng xê» ra thị trường.

Một trong những mẫu hàng quảng cáo của công ty thương mại này đã mang hàng chữ «ác ôn» sau đây: «Nhập cảng do nhập cảng gia trẻ tuổi và độc đáo của Cựu Kim Sơn. Clinton Reilly và bè lũ chó săn».

Chàng mại bán trẻ tuổi và độc đáo này cho biết là chỉ riêng thành phố Cựu Kim Sơn cũng đã tiêu thụ hết 15.000 chiếc nút áo của công ty và hiện nay, nhà tư bản Reilly, và bè lũ chó săn» không có đủ hàng để cung cấp cho khách tới mua, mặc dù không hề dấu cơ tích trữ.

Sách mấy năm, khi kinh tế gia đại tài này bước chân vào nghề kinh doanh, chàng ta đã bắt đầu sự nghiệp bằng việc đi bán những chiếc lon sữa bò, bán ghế gãy chân, bù-loong, đinh ốc và các đồ phế thải khác, với một số vốn khiêm tốn là 15 dollars nghĩa là một đồng nghiệp chính cống của các chủ

cụ Diễn ở đường Phan thanh Giản hay các nhà tư vi Nguyễn Mạnh Bảo, Nghị sĩ Đoàn Văn Cừu đã không được ghi lại trong số báo này vì thời gian hạn hẹp chưa tiếp xúc được.

Hơn nữa còn một số các nhà bói toán thuộc loại «Thần toán tử anh» còn đã gác kiếm qui ẩn nên không được nhắc tới. Tuy nhiên con số «thầy» loại tài tử về các món tử vi, xem chỉ tay, xem chữ ký thì bạn đọc có thể gặp được dễ dàng tại bất cứ quán nước nào trong thành phố Saigon, trong số đó Quán Cái Chừa là một địa chỉ đáng tin cậy.

Ba Tàu bán ve chai tại Việt Nam.

Sau khi Tổng Thống Nixon công bố ý định đi thăm Hoa Lục, chủ Mèo bán ve chai đột nhiên trở thành «nhập cảng gia độc đáo» của Mỹ Quốc.

Hiện tại, ngoài nút áo, chàng ta còn buôn bán cả xe đạp, đồ nghề đi câu cá, nón nhà quê và một vài món hàng lăm cẩm khác của «Trung Quốc vĩ đại» Riêng món hàng «Nút áo Mao Xênh Xang» được bán với giá một đồng và một «lồng ruồi Mỹ Kim» đã được tiêu thụ tại khu vực Cựu Kim Sơn, cũng đã mang lại cho chàng ta một số tiền kèch sù khoảng từ 15.000 đến 22.000 Mỹ Kim, tính sơ sơ cũng vào khoảng từ 6 tới 9 triệu bạc Việt Nam.

Reilly hãnh diện cho biết: «Tôi được một ngàn hàng yểm trợ về tài chánh và bây giờ họ không còn đưa ra những câu hỏi lăm cẩm với tôi như lúc đầu nữa. Tuy nhiên, bạn hãy thử tưởng tượng ra trường hợp một người đột nhiên bước vào nhà băng và nói «Tôi muốn nhập cảng 55.000 chiếc nút áo Mao Trạch Đông» thì nếu họ có ngạc nhiên và tò mò, điều đó cũng không phải là vô lý».

Những chiếc nút áo Mao Xênh Xang đã gây xôn xao không ít, nhất là trong số những khách hàng của các hiệu tạp hóa. Anh ta nói:

«Họ ngắm những chiếc nút áo và kêu lên «Ồ, thật là kỳ kỳ!... rừng rợn!... và tuyệt cú mèo!»

«Đêm nọ, một người bạn gái của tôi đã đeo chiếc nút áo đó đi dự dạ hội. Một chàng thanh niên bước tới bên nàng và đôi mắt tò mò ngắm nghía mãi chiếc nút áo».

«Cô gái bèn hỏi: «Bố anh không biết hình gì đó hay sao?»

«Chàng thanh niên nhún vai một cái rồi trả lời «Ồ, thì hình Alfred Hitchcock (ông vua kinh dị của màn bạc Mỹ), chứ còn hình ai nữa».

Cuộc Hoa Du của Tổng Thống Nixon đã được quảng cáo rùm beng từ hơn nửa năm nay rồi và đã tốn không biết bao nhiêu giấy mực và nước bọt của mọi người trên thế giới, thế mà hãy còn những người như chàng thanh niên Hoa Kỳ kia không hề biết cái mặt, mũi của Mao Trạch Đông nó ra làm sao thì qua là chuyện lăm cẩm thật.

Tiếng nói của Chiến Sĩ

KIỀU MỸ DUYÊN phụ trách

Như đã nói, tiếng nói của chiến sĩ ở trang này là tiếng nói thật sự từ tâm tư thâm kín nào đó của người chiến sĩ hoặc của một thân nhân của chiến sĩ ở khắp 4 vùng chiến thuật.

Chúng tôi hy vọng những cơ quan có thẩm quyền sẽ lên tiếng giải đáp những thắc mắc của chiến sĩ và thân nhân của chiến sĩ ở trang này.

Trung tướng Nguyễn văn Vỹ
tổng trưởng quốc phòng và Bộ
tổng tham mưu nghĩ sao khi hồ

sơ của thương bệnh binh các đơn vị gốc không chịu chuyển về Tổng y viện hoặc Quân y viện trong thời gian luật định ???

— Theo luật định thì hồ sơ của thương bệnh binh phải được chuyển về bệnh viện một tháng sau khi bệnh nhân đã về ở bệnh viện. Nhưng hầu hết các đơn vị gốc không chịu chuyển hồ sơ về cho bệnh viện để bệnh viện quản trị quân số, nếu bệnh viện có gửi văn thư thúc dục thì đơn vị gốc viện lễ bàn hành quân, bàn công tác không đủ người để lo việc đó v.v.

Nhưng sự thật thì quyền lợi thực tế làm cho họ chưa mấy (đây chúng tôi chỉ nói đến những đơn vị trưởng bề bối, hoặc thờ ơ không lưu ý đến việc làm thủ tục của nhân viên mình, và chúng tôi rất kính phục những đơn vị trưởng thẳng thắn liêm khiết).

Một người lính ở đơn vị tác chiến mỗi ngày họ được chính phủ tặng 1kg gạo, mỗi tháng thêm 4500 đồng và có thể tiếp tế có thể mua đồ quân tiếp vụ rẻ. Cũng có thể vì những quyền lợi thực tế này mà đa số những đơn vị gốc chậm trễ trong vấn đề chuyển hồ sơ bệnh nhân về bệnh viện theo luật định (thời hạn là một tháng sau).

Vì đơn vị gốc vẫn còn giữ hồ sơ bệnh nhân nên những việc làm thất trật vẫn xảy ra đều đều nhưng người làm bấy vẫn được chờ chờ.

Chúng tôi thí dụ một bệnh nhân về quân y nên một thời gian sau đó anh ta được nghỉ phép 29 ngày rồi lại tái khám, theo nguyên tắc quân số của anh là quân số của quân y nên thuộc quân y viện quản trị. Nhưng một hôm anh lính đó được chở đến nhà thương với ngón tay trở bị cụt — bác sĩ khám nghiệm thừa biết anh ta chặt đứt ngón tay để có cơ hội giải ngũ — Anh ta hủy hoại thân thể, đáng lẽ anh ta phải bị đưa ra tòa án Mặt Trận Quân Sự và sau đó làm lao công chiến trường. Nhưng đơn vị gốc xác nhận là anh ta bị thương ở chiến trường. Sở dĩ đơn vị gốc có hành động đó vì hồ sơ của anh thương bệnh binh kia vẫn còn nằm ở đơn vị gốc — nghĩa là đơn vị gốc vẫn còn quản trị quân số của anh ta.

Tất cả việc làm thất trật của những đơn vị gốc có âm mưu đen tối là ăn chặn quyền lợi của lính đã xảy ra trên khắp nơi khắp chiều của 4 quân khu và hành động này làm cho bác sĩ ở tổng y viện, quân y viện gặp nhiều khó khăn trong việc làm hàng ngày.

Trung tướng Vỹ tổng trưởng Quốc Phòng và Bộ Tổng Tham Mưu nghĩ sao khi hồ sơ của thương bệnh binh không được chuyển về bệnh viện theo luật định — vì có nhiều anh lính vì mở

đó chọn gạo, tiền của lính, và thế tiếp của Thương bệnh binh trong hàng vi chậm trễ này.

Một số bác sĩ ở Tổng y viện, Quân y viện tâm sự với báo cáo phát hiện rằng họ gặp rất nhiều khó khăn trong việc điều hành, gửi văn thư thúc dục mãi rồi cũng thế mà thôi. Xin những người có thẩm quyền lên tiếng dùm trường hợp trên.

Các anh chiến sĩ thân mến

Như đã nói trang này là trang của các anh, xin các anh hãy viết về KMD, những bất tiện của các anh, những tiếng nói thâm kín nhất của các anh.

Hiện nay rất nhiều chiến sĩ hữu công bị bỏ quên trong vấn đề thăng thưởng, xin các anh hay viết về trang này về những chiến công của các anh, năm tháng và những sự kiện cần thiết, KMD tin rằng trên cuộc đời này hãy còn có những người tốt, những người có thẩm quyền, chịu nghe tiếng nói phẫn uất của các anh.

Trang này sẽ mang tiếng nói hết sức trung thực của người chiến sĩ ở ngoài mặt trận cũng như của người chiến sĩ đang phục vụ ở hậu phương.

Cầu xin Thượng Đế ban phúc lành cho quê hương của chúng ta.

Miền Trung đầu năm 1972

KIỀU MỸ DUYÊN.

Người lính Sư đoàn 11 than

Tôi đã gia nhập vào Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa hồi cuối năm 1966, hiện giờ tôi đang phục vụ tại một đơn vị xa quê hơn 5 năm rồi.

Cũng ngày tháng năm đó, người em trai tôi tình nguyện vào Sư đoàn 2 Bộ Binh, trong thời gian em tôi phục vụ tại đơn vị này đã phải chịu biết bao nhiêu nỗi khổ cực trong những cuộc hành quân ở miền rừng núi, 2 tỉnh Quảng Ngãi và Quảng Tín, là một nơi có tiếng là Việt Cộng hoạt động mạnh như tại vùng I Chiến Thuật trong những năm qua. Đến đầu năm 1969 em tôi bị thương nặng được đưa vào Tổng Y Viện Duy Tân Đà Nẵng điều trị cho đến khi lành bệnh được trả về đơn vị cũ và tiếp tục hành

quân tại vùng Hiệp Đức tỉnh Quảng Tín. Em tôi cùng một số đồng anh em trong đơn vị phải chịu nằm gai nếm mật đối diện với quân thù ngày đêm. Được 3 tháng thì gia đình tôi nhận được tin do đơn vị báo là em tôi bị thương nặng và mất tích vào ngày 02-06-1970

Gia đình tôi chỉ còn một bà nội già 80 tuổi, một bà mẹ trên 50 tuổi bị mù lòa. Tôi đang ở tại đơn vị nhận được tin do người bạn ở cùng quê điện thoại báo cho tôi biết: Em tôi bị thương nặng và mất tích, gia đình cần tôi xin phép về gấp. Tôi xin phép đặc biệt được 4 ngày về, đến ngay văn phòng đơn vị để hỏi, hôm đó không gặp ông Đơn Vị Trưởng, tôi chỉ gặp ông Trung Sĩ Văn Phòng cho tôi biết: (Em tôi bị thương vào đêm 2 rạng ngày 3/6 trong lúc đang cầm súng gác gác thì bị Việt cộng tấn công bắn B40 bị thương nơi vai và được cấp cứu đưa vào quận lỵ Hiệp Đức đến sáng ngày 3 mới gọi trực thăng Mỹ đến chở về Tổng Y Viện Duy Tân Đà Nẵng. Trong lúc đưa em tôi lên tàu không có người đi theo. Từ đó trực thăng Mỹ chở đi luôn mất tích. Đơn vị có đánh điện đi tìm các Quân Y Viện vùng I chiến thuật nhưng không có.

Tôi ra về và tìm khắp các Quân Y Viện, Dân Y Viện, và các Bệnh Viện Dã chiến Mỹ trên đất liền cũng như ngoài biển vẫn không có.

Nỗi buồn này chưa dứt thì tiếp tới những nỗi buồn và uất ức khác. Trong lúc đó gia đình tôi chỉ có một người em trai thứ 3 sinh năm 1952 đang trong thời gian hoãn dịch có giấy tờ, ở nhà em tôi cũng tham gia hàng ngũ Nhân dân Tự vệ, đêm đêm cũng cầm súng gác gác. Vào lúc 6 giờ chiều hôm đó, mẹ tôi đang buồn và nhớ thương người con mất tích và bị lâm bịnh nặng, em tôi phải đi mời thầy lấy thuốc thì bị ông Thiếu tá Quận trưởng đi đầu về gặp giữa đường. Ông ta dừng xe Jeep lại bắt em tôi đưa về quận hết và nói: Em tôi trốn quân dịch, cỡ tuổi này không đi lính ở nhà làm gì. Ngày hôm sau tôi phải tới văn phòng quận trình diện, và trình bày hoàn cảnh gia đình như tôi đã

kể trên để xin em tôi được trở về. Ông Thiếu Tá quận trưởng chỉ trả lời một câu cộc lốc: Tôi cũng có mẹ già mù lòa, mà tôi phải đi lính thì sao—và ông ta đuổi tôi ra ngoài không cho xin xỏ một lời nào nữa cả.

Hiện nay đưa em thứ ba của tôi đang phục vụ tại Sư đoàn 2 bộ binh, ngày đêm trấn giữ ở vùng sâu nước độc.

Những lời tôi nói ra trên đây đều đúng với thực trạng gia đình tôi. Vậy kính nhờ nhà báo đăng tải để quý độc giả nghĩ xem làm một người lính như tôi và những người lính khác cùng hoàn cảnh và tâm trạng như tôi, liệu có đủ tinh thần để phục vụ quốc gia dân tộc khi một đơn vị trưởng chỉ biết sai lính khi còn sống lành mạnh và đến lúc bị thương hay chết, còn hay mất đều mặc kệ không cần biết chỉ biết làm một công điện báo cáo mất tích là hết trách nhiệm.

Chính quyền địa phương xử tệ với gia đình tôi và trái với luật định của Bộ quốc phòng là em tôi được hoãn dịch vì lý do gia cảnh.

V.T

THUỐC SÂU RĂNG VIỆT NAM NAM KÝ

Phát minh từ đời nhà Lý (V.N.) kinh nghiệm đã 800 năm 1 *Linh diệu phi thường*!

Có bán nhiều nơi tại Hải Ngoại. Của người giồng họ. Cũng được kể nghiệp. Phát triển tại các quốc gia cư trú Hải Ngoại.

— « Bị Pháp » của giồng họ Nguyễn Quang gia truyền ở Bắc Việt Nam.

KIỆN TOÀN BỘ RĂNG 1 CHỐNG HOA NHỎ RĂNG 1 (Coi toa rõ. K.S. 1387 — 1965).

THUỐC HAY GIÁ RẺ: Phụng sự quê hương V.N. Phục hưng kinh tế Xứ sở — Phục vụ đồng bào Quốc Nội.

PHÁT HÀNH TẠI NỘI QUỐC: Cao 50\$, Nước 35\$ sắp lên. *Đông Nam Á*: Cao: 500\$ — Ngoài ĐNA: — giá còn lên tùy đường Hàng Không Quốc Ngoại. NAM KÝ 1083A Đại lộ Hậu Giang và 270 Rạch Cát. (cây sắn Shell Ngã Năm — Mũi Tàu Phú Lâm Cholon). (Cua Hậu Giang — Rạch Cát)

NỖI LÒNG NGƯỜI PHƯƠNG ĐÔNG

7

«Tôi không nhìn thấy sự hăm dọa nhưng hăm dọa có cũng khắp, không hình dung một trở ngại để đối phó nhưng nỗi buồn đã mênh mông, nỗi đau bàng bạc, vết thương nhẹ nhàng trùm khắp như làn khói nhà ai». Huân đã nghe hầu hết những kẻ thân yêu đã nói với anh câu nói đó, Anh thấy đó là một nhận xét hữu lý. Mỗi ngày anh cũng kẻ thân yêu càng sa vào cơn hao hụt, đương đầu với trăm nghìn khó khăn đúng ra không là khó khăn, sự an bình như chỉ mảnh treo chuông, sự thù hận cùng yêu thương kẻ cận trà trộn đến nỗi không còn biên giới giữa thực hư; giữa đêm lặng lẽ nghe tiếng súng chàng ngỡ là tiếng gọi, nghe tiếng thì thầm của người yêu chàng ngỡ tiếng thở dài náo nức; khi hạnh phúc tới là lúc chia ly đón đầu, khi từ thẩn gần kề là lúc chàng thấy đời phiêu lãng không cùng, lúc đau đớn tuyệt vọng nhất mà lẽ ra chàng phải tìm cách đoạn tuyệt đời sống thì lúc đó bao nhiêu kỷ niệm yêu kiều thời thơ ấu vụt lóe, chàng bị quyến luyến bởi nó: hàng nghìn bọt biển trùng điệp, hàng triệu mây đầu núi, đôi ba chiếc cầu vồng bay màu biển hiện thể là cõi sống đầy chật bản thân chợt tươi sáng chen lẫn giữa sự gì của thiên đường, chàng chỉ còn thấy vũ trụ này thật đẹp, mặt đất đầy quyến rũ, chàng cần phải sống, có thể hôn đá, hôn lá cây, có thể thề lời liếm từng lá cỏ sống qua ngày. Từng ngày. Từng ngày. Chàng gánh hai vai những đeo đẳng phiền muộn cùng trăm nghìn phiêu lãng ngã nghiêng. Nỗi buồn và niềm vui là một. Đầu thấy nỗi buồn. Nào được niềm vui.

Anh mắng sông bây giờ không còn lóa mắt đối với Huân, người đàn bà cũng bớt vẻ ngơ ngác, bà ta nói chuyện dễ dàng hơn, Huân cho tay lên vuốt mặt, chợt thấy da mặt mình nhám đầy bụi: một

8

ngày đường dài.

Huân nhắm mắt giấy lát: giữa bóng vàng hai mắt chàng nhận ra cái vẻ xa xôi những bóng dương ánh nắng ban trưa, mái tranh heo hút nâu vọng dưới cội, mỏ đá dọc đường. mây trắng, đỉnh núi mờ nhạt, chàng nghe muôn trùng âm thanh kéo về từ một cõi vắng vẻ, rồi chàng thấy em gái, người mẹ già, mái hiên nhà trong Nam, sau cùng là cha chàng trong cái vẻ ngất ngưỡng một đời khinh bạc với tất cả.

«Cậu có về mệt».

Huân mở mắt: Người đàn bà như đứng thoi xa, héo hắt. Huân nói:

«Trong xứ tôi không có những bãi cát mênh mông thế này. Tôi mệt vì không gian».

«Cậu chưa từng trải». Người đàn bà nói trong lúc vừa thu dọn những chén đĩa. Huân bàng hoàng.

«Thưa bà, mời bà và các cô tiếp tục dùng cơm. Tôi xin lỗi đã làm gián đoạn bữa cơm».

«Đừng nói vậy». Người đàn bà ngắt lời. «Cố thể là chúng tôi thêm được niềm vui. Tôi sẽ đưa cơm cho cậu. Tôi sẽ mời cậu dùng cơm cùng chúng tôi. Thời buổi này, đi xa như cậu không nên khách sáo nữa. Đời sống bị bóc trần trụi cả rồi. Ai cũng thấy sự thực của nhau. Nên tìm tới với nhau mà sống. Cậu hãy xem đây như người nhà thì mới vui được».

«Thành thực cảm ơn Bà».

«Cậu có thể thay quần áo, đi tắm rửa, nằm một lát rồi cùng mẹ con tôi dùng tiếp bữa. Con trai tôi cũng đi xa như cậu. Chà, giờ này nó đang làm gì. Nó có nhớ chúng tôi».

Người đàn bà đi ra phía nhà sau. Có tiếng thì thầm. Chàng đảo mắt nhìn quanh một lần nữa: cái

9

đi vắng, chiếc bàn phủ một khăn bàn, những hoa lon màu đỏ, một bàn hương án, giữa nền nhà lấm thẫm màu đà, nhỏ; gạch hoa; bốn chân tường màu vôi xanh đậm, tường vôi nhạt; một vài bức tranh treo theo tường, hình người thanh niên trong lớp áo sinh viên, loại áo của các sinh viên trình diễn trong ngày tốt nghiệp văn bằng cử nhân; người thanh niên trong ảnh có khuôn mặt tuấn tú, hai mắt sáng, trán cao, anh ta đang cười; nụ cười nào mãi nghìn năm? trần nhà bằng gỗ, màu gỗ sẫm; một chiếc đèn lồng sà xuống, những mảnh chai ông ánh bởi ánh nắng sông; cuối trần nhà có một khoảng trống, dấu hư nát vì mảnh đất; ở đầu cũng có dấu vết chiến tranh, chiến tranh như bị bầm bầm vào bất cứ đâu, kể cả thức ăn; trong thức ăn chiến tranh cũng đầy rẫy, nơi cửa đi thẳng xuống nhà dưới có một lá màn chắn, màu xanh nhạt; ánh nắng sông bị chắn lại từ đó: phía bóng mờ kia là ba mẹ con họ đang thì thầm.

Huân mở ba lô, lấy một viên Cétonic. Ngậm. Vị ngọt của thuốc làm tê tê lưỡi. Huân tới khung cửa lấy hệ một cánh, nhìn ra khoảng tối: bóng cây đứng im mà chàng ngỡ là chúng nó đang kéo nhau đi; đoàn người đi lặng lẽ. Huân bàng hoàng; đoàn cây kia bước tới hay tâm thần chàng quá mệt mỏi vì sự thay đổi nơi chốn bất ngờ? hay vì âm vang của những đợt sóng biển ngoài kia làm chàng bị đi động bởi một mặt biển tưởng tượng.

Chàng quay vào.

Giới thiệu với cậu đây là Phương Ngọc, con gái lớn của tôi. Đây là Lê Ngọc, em của Phương».

«Xin chào hai cô...Ngọc»

«Nào gọi hai em một là Phương một là Lê». Người đàn bà nói, khi hai cô gái cúi đầu bên lên chào Huân. Chàng đã thấy từ đó bốn ánh đèn ngọt ngào, mát như nhung, rồi hai nụ cười, những hạt bụi, mây mờ mà thâm cô, mấy làn môi...vì cái gì cũng một sắc đẹp chết người.

Rất là lạnh lẽo nhưng dịu dàng, Phương và Lê đi. Tóc lênh đênh.

Người đàn bà còn lại một mình, ngồi trên ghế đi diện với Huân. Trong một vẻ cần trọng bà nói: «Phương của tôi học Luật, còn Lê thì học phạm Qui Nương. Tuy là sinh viên nhưng hai em vẫn còn quê mùa mệc mệc lam. Tôi cũng lấy làm lạ».

Người đàn bà nói chuyện với Huân thật nhiều, chuyện học của hai cô gái tới liên hệ đời sống của thanh niên này. Bà kể qua lại lịch ngôi nhà, hai đầu tiên họ đã tới, cuộc sống trải đi từ mấy mươi năm nay.

Bởi với Huân tất cả những diễn ra quanh đây như định bình chúng nó chưa đứng yên một chỗ cả tất cả đây là mơ hồ, xao động. Tất tả như đang trôi từ một cơn mơ xa lạ: ngậm ngùi mà đắm

10

âm, cái gì chea lẫn giữa sự lạnh lùng cùng một sức quyến rũ mãnh liệt.

Đôi khi lời lẽ của người đàn bà đi qua tâm hồn chàng như một âm vang thật cũ, như bọt biển chạy một mù ngoài đêm kia. Chàng lại nghĩ tới hàng cây dương liễu đang lặng lẽ, cùng tất cả những diễn biến, những phong cảnh, những khuôn mặt. Cái gì ở đây cũng khác xa với quê nhà của chàng. Buổi sáng thị trấn Đà Nẵng nằm phơi mình trong một vực biển, mặt trời tràn lan trên những họa cảnh sôi nổi mãnh liệt. Buổi trưa, những cầu gậy đỏ. Xác cầu đứng giữa dòng nước luôn luôn thay đổi, y như một hình ảnh ta có từ cơn mơ xưa. Hình ảnh vẫn còn nằm ngậm ngùi mãi trong tâm hồn trong khi tâm hồn ta phải chảy xiết theo hàng nghìn triệu diễn biến ngày ngày. Lũ xe chạy miệt mài chàng cũng đã thấy những cánh đồng heo hắt, hoa màu phiến muộn, ruộng vườn vàng vố, thiên nhiên miền Trung hùng vĩ nhưng đời sống của người và vật trên đó có một vẻ gì mỉa mai đầy thử thách. Cuối cùng dừng nơi đây chàng không bao giờ ngờ tới.

Đêm hôm đó, Huân trọ lại nhà người đàn bà, nhưng suốt đêm chàng không sao ngủ được. Tiếng chuông đồng hồ treo tường đến với chàng mỗi lúc đều nhau, tiếng vọng trở nên lớn, một vẻ bất bình thường. Đỉnh nhà chao đảo. Bốn bờ tường như quàng xiên. Huân thu mình, nghe tiếng sóng biển mỗi lúc một lớn, gió đi ngoài rừng dương.

Có lúc đêm thật tịch lặng, thế giới như ngừng lại, chỉ để nổi thao thức chàng hoạt động, lớn dần và phức tạp.

Khoảng một giờ sáng, người đàn bà thức giấc. Bà ta đẩy cánh cửa gian nhà trên, thấp nhàng. Ánh đèn mỏng manh chiếu hắt qua khung cửa nhỏ. Bà đi âm thầm.

Huân ngồi dậy châm thuốc hút. Lúc ở nhà anh không hề biết uống rượu và hút thuốc. Bây giờ anh không hút thuốc và uống rượu thì đời anh thật là trống rỗng. Huân nhả khói. Đôi mắt mơ màng. Có tiếng máy bay trực thăng vọng từ rất xa. Đôi khi chỉ n tranh như một hoạt động tằm k n từ một phương trời nào đó, nơi đây chàng chỉ có sự lặng yên, nỗi nhớ và hình bóng ngày qua.

«Cậu nên ngủ đi. Thanh niên thời buổi này phi sức khoẻ quá». Người đàn bà dừng lại phía trước Huân, vừa nói, tay vừa vẩy lớn ngọn đèn. Ánh sáng mạnh hơn, chiếc bóng người đàn bà trên tường chợt lớn ra, đánh tan một phần nào sự mờ ảo không đầu trong tâm hồn khuya khoắt của Huân.

Huân cầm điều thuốc trên tay và trả lời : «Cảm ơn Bà, đêm lạ quá tôi không ngủ được. Cái gì cũng lạ. Cùng một quê hương mà Miền Trung khác với Miền Nam không tưởng tượng được. Khác từ ngọn cỏ tới giọt sương. Miền Nam không có sương đêm và sương mai. Không có cỏ úa».

Một giọng nói thật ấm, như giọng nói của tất cả những người Mẹ đoàn chính, người đàn bà nói :

«Từ nhỏ tôi lớn chắc lần này là lần đi xa nhất đối với cậu?»

«Dạ. Lần này tôi chính thức ra khỏi sự đùm bọc của Mẹ. Tôi tự đương đầu với đời sống».

«Cậu có hoang mang không?»

«Tôi không hình dung được. Đời sống có một quyến rũ lạ thường. Tôi thấy càng đi xa, chúng tôi càng nhớ Mẹ hơn».

«Đến một tuổi nào đó người thanh niên không còn gần bên cha mẹ nữa. Các cậu phải đi xa. Hết tuổi nhen và được nuôi nấng, các cậu phải trả ơn cha mẹ và trời đất. Các cậu phải sống cho kẻ khác. Con trai tôi bây giờ cũng vậy. Đó là cái lẽ trời mà cũng là cái sống của con người. Tôi đâu muốn con tôi phải bị điều động bởi những tình cảm nhỏ nhặt riêng tư, nó phải được sống và được phục vụ. Nó phải được hưởng hạnh phúc và được hy sinh. Nó phải được cứu giúp và phải có nhiệm vụ cứu giúp người khác. Nếu không đời có đáng gì».

«Tôi không dám khuyên cậu nhưng mà tôi giới thiệu với cậu quê hương của tôi. Đây là một vùng đất hiểm trở, khó khăn cậu phải can đảm lắm mới sống nổi. Người chính vùng đất này đòi khi còn phải rời bỏ quê hương mà đi sinh sống nơi khác. Cậu thấy đó không, chỉ toàn cát với cát. Núi ăn sát xuống tận bờ biển. Sông rộng nhưng không có phù sa. Ruộng vườn hẹp thiếu thốn hoa màu. Từ nhiều năm nay, chiến tranh đẩy chúng tôi vào cái thế tử tù, việc sinh nhai là một việc nặng nề. Người miền Bắc vào đây mà họ còn song không nổi hưởng gì người Miền Nam của các cậu. Sao cậu không xin trú quân trong Nam mà lại ra tận đây...»

Huân hít một hơi thuốc, rồi trả lời :

«Lúc đầu tôi đã muốn đi Trung. Thuở nhỏ tôi đã nghe nói nhiều tới Miền đất này. Tôi bị quyến rũ bởi những huyền thoại về nó thì đúng hơn. Những danh nhân sinh ra từ đất này. Những thắng cảnh của quê hương chỉ có ở giải đất này. Tôi cũng yêu mến cái vẻ bằng bạc phảng phất những di tích của người Chăm thành. Miền Trung mà tôi mơ ước đi tới dần dà trở thành một giấc mộng. Tôi phải thỏa mãn một mong ước. Hôm ra trường, tôi chọn ngay một vị trí Vùng I. Nhiều người bạn cho rằng tôi điên. Nhưng tôi không chú ý tới những đàm tiếu đó. Có người báo động cho tôi biết những hạm đội từ bề, cho tôi biết gia thư ăn ở đây gấp

đôi trong Nam, mức độ chiến tranh gấp năm gấp bảy, và mức độ tàn phá chết chóc cũng gấp năm gấp bảy lần trong Nam, nhưng tôi không bao giờ chú ý tới lời khuyên bảo của kẻ khác. Có lẽ đó là luận đã trở thành vô tình đối với tôi».

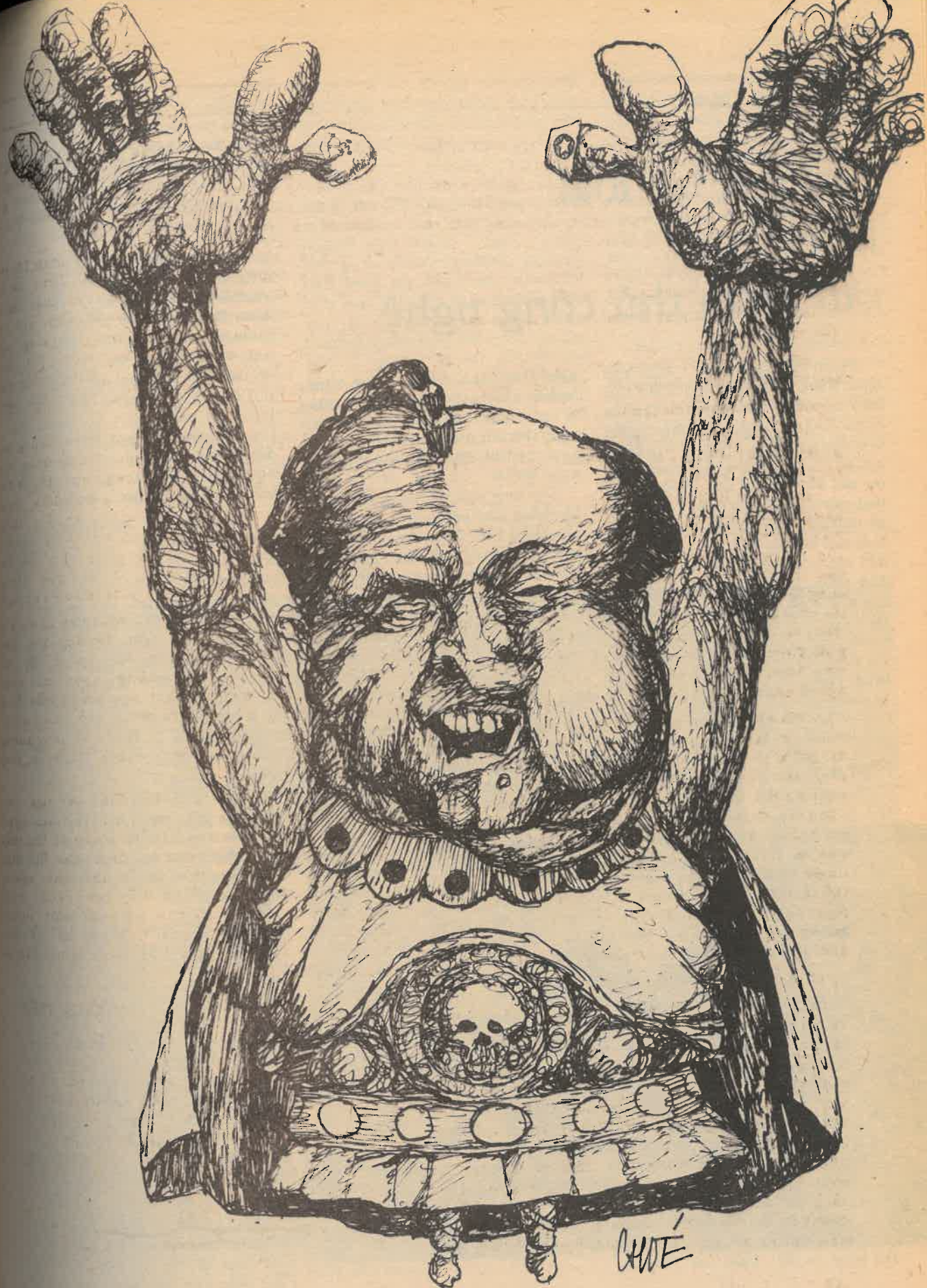
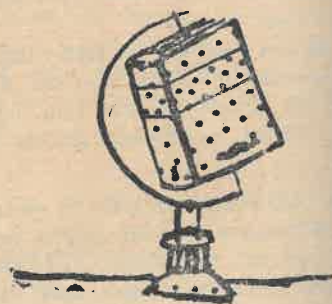
«Vả lại, tôi thích sự phiêu lưu đời mình. Tôi yêu chuộng sự phiêu lãng và hiểm nghèo. Thưa bà, tôi có thấy đó là một tình tình hoàn toàn khác mà tôi có một thanh niên Miền Nam nào có. Bây giờ tôi đã tới đây. Giấc mộng của tôi được ánh sáng một trời thối trời, tan tành những âm mồn. Tôi chưa toàn diện những rêu phủ, rồi cái vẻ thơ mộng mà cách thiêu thiêu trong hồn tôi cũng được đổi mới. Tôi thức tỉnh».

«Thưa bà, không phải tôi nghĩ Miền Trung là vẫn đục cơn mộng của tôi. Miền Trung khác hẳn nửa, thật là đẹp, khi tôi đi trong thực tế. Ở đây ngoài sự heo hắt cũng đau thương gào chiến tranh tạo ra, hãy còn một sự gì can cường và âm thầm. Một chuyển động thâm kín trong mỗi lòng người, rào rạt và sẽ làm nổ bất cứ một giọng căm nào. Tôi đây tôi tin rằng tôi sẽ xem đây là một quê hương thứ hai của tôi. Tôi chào đời một lần nữa chăng?»

«Lúc đầu tôi có sợ hãi đối với thiên nhiên này thực, sau nữa là cơn ngán ngùi thương xót, bây giờ tôi thấy thiên nhiên quanh đây áp ủ lấy tôi. Ngày mai, tôi sẽ nhìn lại những ngọn núi nhấp nhô, màu xám, thấy mặt trời mọc lên từ biển đông, tôi sẽ chạy trên bờ biển, tôi sẽ hít thở thiên nhiên trù phú trong rừng đưng, có lẽ tôi sẽ sung sướng được quen biết hơn với những điều lạ lùng trước đây».

Người đàn bà mỉm cười khi Huân say sưa nói. Anh đã bỏ mất, trong giây phút, cái vẻ trầm ngâm của một thanh niên có học. Có lẽ Huân đã tìm thấy sự ấm áp và thoải mái, một êm êm, khi đối diện với người đàn bà. Có một an ủi nhất cho những thanh niên xa nhà là họ tìm thấy bên cạnh mình một người đàn bà bao la như mẹ hoặc một người con gái ngọt ngào như người tình của họ. Ở đây Huân đã nhìn thấy Mẹ, qua hình bóng người đàn bà đối diện.

CÒN TIẾP

Nghệ sĩ lạc loài trên sân khấu thủ công nghệ

Tham dự các sinh hoạt văn nghệ trình diễn trên sân khấu hay trên màn ảnh nhỏ của đài Truyền Hình Việt nam, hầu như mọi người đều đồng ý rằng khách thường ngoạn cho tới nay chỉ được tham dự các sinh hoạt văn nghệ mang tính cách tiêu công nghệ. Nếu kể cả những năm tháng xa xưa của thời hát bộ, hát chèo, hát cô đầu nơi các tư gia hay nơi quyền quý đến mấy chục năm gần đây trên các sân khấu với các trang bị tân tiến hơn, các bộ môn văn nghệ trình diễn thêm nhiều bộ môn mới du nhập do ảnh hưởng của nghệ thuật trình diễn tây phương, người ta ghi nhận nghệ thuật trình diễn sân khấu VN có nhiều tiến bộ, nhưng những tiến bộ đó thật là chậm.

Phát triển theo chiều ngang

Theo đà phát triển của khoa học kỹ thuật, ngành trình diễn

Đôi song ca Lê Uyên và Phương

nghệ thuật sân khấu được thừa hưởng những tiện ích, những trang bị ngày một thêm tân kỳ, giúp nhà nghệ sĩ trình diễn diễn tả hữu hiệu hơn cái tinh túy, cái độc đáo của nghệ phẩm.

Các máy móc, hệ thống ánh sáng, hệ thống âm thanh v.v., ngày nay sân khấu Việt Nam đang sử dụng những phương tiện tân tiến nhất, nhưng là những phương tiện tối tân nhỏ bé của các hoạt động có tính cách tài tử, tiêu công nghệ dành cho các hoạt động có vẻ qui mô và nhà nghệ trên phương diện hình thức tổ chức. Nói khác, các phương tiện tân tiến mà sân khấu VN hưởng dụng từ sự tiến bộ của khoa học kỹ thuật đã không được sử dụng như một tổng số phương tiện phối hợp với nhau, hầu đạt được mức độ cao nhất mà ngành nghệ thuật trình diễn có thể lợi dụng được.

Quan sát các sân khấu VN, người ta chỉ thấy các sân khấu này được hình thành do sự cộng lại một số phương tiện kỹ thuật, thiếu hẳn sự phối hợp chặt chẽ các phương tiện này mà khả năng chúng có thể cống hiến nhiều hơn nữa.

Trên sân khấu, các nghệ sĩ trình diễn không phải là những người cất tiếng hát, tiếng nói, vung tay đánh đàn theo kiểu trả nợ đời một cách máy móc, ai làm phận nấy. Anh đánh đàn lo phận đánh đàn, cô ca sĩ lo hát cho dứt bản, anh thợ đèn thấy cô ca sĩ bước ra sân khấu vội vàng phụt đèn màu, lần lâu chớp chớp nháng nháng vai cái đôi không khí, anh nào đứng gần ampli thấy nó hú ù tai người nghe thì vịn bót volume xuống...

Khách thường ngoạn không phải đến tham dự một buổi văn nghệ trình diễn để xem công việc làm riêng rẽ của từng người góp công vào buổi trình diễn với con mắt tò mò khách quan mà họ đến tham dự vào một hoạt động văn nghệ trình diễn như một thành phần của sinh hoạt nghệ thuật. Ở một nghĩa hẹp và thấp, thì khán giả bỏ tiền ra mua vé, mua chỗ ngồi xem người khác trình diễn cho mình xem, nhưng ở ý nghĩa cao hơn, khách thường ngoạn đã trả một số chi phí nào đó để những người khác có phương tiện sắm những vai trò đặc biệt trong sinh hoạt văn nghệ trình diễn mà mình, khán giả, cũng là những người tham dự tích cực.

Người ta thấy dù hoàn cảnh chiến tranh tại nước nhà vẫn còn đang kéo dài và chưa biết đến bao giờ chiến tranh sẽ kết thúc thực sự, số rạp hát, phòng trà, số nghệ sĩ góp mặt trong các sinh hoạt trình diễn ngày một nhiều thêm. Trong khi đó, ở những ngành kinh doanh khác nhiều người đã tỏ ra ngần ngại bỏ vốn. Không biết có phải vì rạp hát, phòng trà tụ tập tại các thành phố, an ninh được bảo đảm hơn các xí nghiệp kỹ nghệ thiết lập bên ngoài thành phố?

Nghệ sĩ trình diễn mỗi ngày có thêm nhiều khuôn mặt mới, xuất thân từ các lớp dạy âm nhạc công cũng như tư, hoặc nhờ ở một vài cơ hội đặc biệt đưa đẩy. Theo

đã thời gian, những tài năng mới này thay thế dần dần các mầm già hay những kẻ chán ngán nghề cầm ca, họ được đào tạo trong một môi trường huấn luyện nghèo nàn phương tiện cũng như nghèo nàn về kiến thức của bậc thầy.

Cái thiếu sót lớn nhất của ngành nghệ thuật trình diễn sân khấu VN là chúng ta không có một buổi, một chương trình trình diễn như một phối hợp toàn thể giữa nghệ sĩ và các phương tiện.

Chúng ta có nhiều người tham dự vào các hoạt động trình diễn nhưng chúng ta không có chuyên viên, không có những người hiểu biết kỹ thuật chuyên môn, mà trong đó thiếu người điều khiển chương trình là nặng nhất. Nhiều nghệ sĩ trình diễn khi chúng tôi phỏng vấn họ về những đề tài liên hệ đến sân khấu, họ đã tỏ cho thấy họ hiểu biết thật cụ thể và giản dị về phần vụ của họ và mặt khác, họ hiểu rất

mơ hồ về thế nào là một sự đóng góp trong một cuộc trình diễn hiệu như một toàn thể, vì cho rằng đó không phải là công việc của họ.

Nhìn từ một khía cạnh khác, người ta thấy các hoạt động trình diễn ca nhạc của Việt Nam đã có những phát triển theo chiều ngang của số lượng những phương tiện được sắp xếp cạnh nhau. Đi xem một buổi gọi là «đại nhạc hội» lay vào một phòng trà ngồi, khách thường ngoạn thấy hết ca sĩ này lên gân cổ hát hai ba bài, anh hề kia chọc cười mấy câu, em vũ sexy nọ uốn éo tẩm thân khoe của trong ít phút, khách thường ngoạn đã bỏ tiền ra mua ít phút giải trí xa xỉ. Giữa các tiết mục đó không có một sự xếp đặt, móc nối nào hết.

Theo sự tìm hiểu của chúng tôi, người đứng ra khai thác phòng trà hay sân khấu đã mời một số nam nữ nghệ sĩ họp mặt lại đờn hát,

diễn trò trong ít phút và nhận lãnh một số tiền công. Từ lúc mời cho tới khi trình diễn, các nghệ sĩ không có khi nào gặp nhau theo sự đòi hỏi của người điều khiển chương trình đề bàn về một hay nhiều đêm trình diễn mà các tiết mục các nghệ sĩ đó đóng góp sẽ là thành phần của một công trình trình diễn tập thể có tính toán, có xếp đặt để có được một ý nghĩa nào đó vượt lên trên sự đóng góp rời rạc của các cá nhân.

Đôi khi có một vài chương trình tạm gọi là thành công, nhưng chỉ có thể gọi là thành công phần nào khi so sánh nó với những chương trình trình diễn khác. Chiều sâu của chương trình chưa đạt tới dù người đứng ra tổ chức và nghệ sĩ trình diễn mong muốn.

Thiếu phối hợp, thiếu chuẩn bị, thiếu tập dượt, thiếu nghiên cứu

Vũ điệu ngoại quốc trên sân khấu Maxims

đó là căn bệnh chung mà tôi nghĩ những người góp phần trong các sinh hoạt văn nghệ trình diễn nhìn thấy mà không chịu cải tiến. Người ta đổ lỗi cho nhiều thứ, phương tiện vừa thiếu thốn vừa có thể là không thích hợp cho những cuộc trình diễn mang tính cách tập thể và toàn thể, đặc biệt là lợi tức thu hoạch được không đủ cho các chi phí quá cao nếu muốn tổ chức các sinh hoạt văn nghệ trình diễn qui mô, toàn thể. Chúng tôi nghĩ khác, phải đặt ngược lại vấn đề, hãy đòi hỏi những cố gắng nơi nhà tổ chức, nơi nghệ sĩ trình diễn trước khi đòi hỏi nơi người thưởng ngoạn.

Sân khấu và phòng trà

Như ở trên chúng tôi đã trình bày, sân khấu Việt Nam ngày nay được trang bị một số dụng cụ âm thanh, ánh sáng khá tối tân. Tuy nhiên sân khấu Việt Nam vẫn còn nhỏ hẹp và làm việc trong tình thần thủ công nghệ. Các trang bị tối tân chỉ ở mức độ nhỏ và rời rạc để khi nghệ sĩ trình diễn, khách thưởng ngoạn thấy rõ hết các khuyết điểm của sự thiếu thốn phương tiện cũng như tổ chức. Khách giả vừa xem nghệ sĩ trình diễn vừa thấy người điều khiển chương trình và những người khác vội vàng, cuống quýt chạy qua chạy lại, gây tiếng động ồn ào, có khi lẫn cả tiếng cãi nhau được khuếch âm qua loa phóng thanh.

Trong năm qua, người ta thấy số rạp hát dành cho các cuộc trình diễn tân nhạc cũng như cải lương không tăng giá trong khi có thêm một số phòng trà. Giải thích cho sự kiện này, một số người kinh doanh trong ngành trình diễn trên sân khấu cho biết, sự thiếu hụt về tiền bạc của đồng đảo quần chúng trong khi vật giá mỗi ngày một leo thang khiến họ phải quên đi các hứng thú của văn nghệ đem đến cho họ và lúc nào cũng ăn cần chờ đón họ.

Phòng trà, nơi trình diễn nhỏ hẹp hơn nhưng ấm cúng hơn, thân mật hơn vẫn sống được dù khách thưởng ngoạn phải chi một khoản tiền nhiều hơn, bởi đó là nơi dành cho những người không nề chi phí một vài ngàn. Một điều

đặc biệt của ngành kinh doanh này là nhiều người VN đã bỏ chạy sau một thời gian hoạt động, trong khi đó các tay kinh doanh Hoa kiều nhào vào. Những người này đã thuê nghệ sĩ và các nhà tổ chức Việt Nam làm việc cho họ. Đại đa số các phòng trà hiện nay tại Saigon đã hoạt động dưới hình thức này. Cũng những phương tiện ấy, cũng những nhân sự ấy, khi nhà kinh doanh VN khai thác thì kêu không có lời phải dẹp tiệm, để Hoa Kiều nhảy vào khai thác thì vẫn thấy các hoạt động trình diễn điều hòa, nghệ sĩ và nhân viên lãnh lương đúng kỳ hạn.

Cũng với kỹ thuật sân khấu, kỹ thuật trình diễn của các nghệ sĩ quen thuộc không có gì mới lạ, 1 vài bản nhạc đơn ca hay hợp ca, một vài Show sexy thô tục, một vài vũ điệu động tác nghèo nàn quê kệch, cảnh trí xài mòn từ năm này sang năm khác...

Ông bầu kiểm ăn cò con

Nhìn vào hiện trạng của ngành ca nhạc, người ta thấy ngành này không phải là không có cơ hội tiến xa hơn nữa, nhưng vì óc thiên cận của các nhà kinh doanh và của nhà tổ chức, người ta vẫn thấy ngành này gần như đứng ở một chỗ. Sống

ở thời đại mọi sinh hoạt có thể tái thời và bị vượt qua chỉ trong một thời gian ngắn, các sinh hoạt văn nghệ trình diễn xử ta hiện còn quanh quẩn trong lối kiểm ăn cò con.

Tham dự một đêm văn nghệ, khách thưởng ngoạn ai cũng đều mong được hiện diện trong một bầu khí mới lạ độc đáo. Người ta có thể khám phá ra được những nét mới lạ cả trong những tiết mục cũ được trình bày lại nhiều lần.

Người ta yêu cả những cái cũ ở trong một không thời gian mới.

Nhưng nhìn nghệ sĩ trên sân khấu, người ta thấy nghệ sĩ trình diễn chẳng có liên hệ bao nhiêu trên sân khấu. Họ thật lạc lõng, thật cô đơn. Có người cho chúng tôi biết họ rất tủi thân khi trình diễn trên các sân khấu như hiện trạng. Vì sinh kế, họ phải kéo dài công việc trong sự buồn nản dù họ rất yêu nghề. Chúng tôi e rằng nếu các nhà tổ chức, các ông bầu sân khấu, các nghệ sĩ nếu không xét lại ngành hoạt động của mình một cách toàn diện mở xé các khuyết điểm thiếu sót, ngành này dần dần bị đám đông quần chúng xa rời.

QUÊ CHỊ

HÌNH ẢNH QUÊ HƯƠNG: Lăng Khải Định với các tượng quan quân ở bằng đá và lối kiến trúc mang nặng ảnh hưởng của phương Tây. (A.Đ)

ĐIỆN ẢNH

KIM CƯƠNG : Nữ tài tử khả ái miền Nam

Hầu hết khán giả Việt Nam, không mấy ai không biết đến Kim Cương, người nữ nghệ sĩ sầu thương mang nhiều cá tính độc đáo miền Nam mưa nắng hai mùa. Thời gian trôi qua, nhưng hình ảnh của Kim Cương vẫn luôn luôn giữ được trọn vẹn cảm tình của khán giả khắp nơi.

Nhắc đến Kim Cương, nhìn Kim Cương diễn xuất, người lục tỉnh đang phải ly hương bỗng thấy bồi ngùi nỗi sầu buồn nhớ quê hương.

Qua Kim Cương, người lục tỉnh chợt thấy lại cả một trời quê mẹ phía miền Nam đôn hậu thật thà.

Hình ảnh cô gái miền Nam với khăn che nắng, với tình yêu chân thật nồng nàn, xuất hiện trong vườn Sầu Riêng, tát nước trong rừng dừa xanh bóng, qua chiếc cầu tre, hay trên chiếc xuồng qua các kênh rạch trong một đêm trăng sáng và giọng hò cất cao trên sông nước sông Hậu, sông Tiền...

Những hình ảnh đó, hầu như đã thể hiện thật nồng nàn qua hình ảnh của Kim Cương.

Đi hát từ trong bụng mẹ

Điều đặc biệt, là Kim Cương đã mở mắt chào đời tại đất Thần Kinh, bên giòng sông Hương bên núi Ngự của cố đô Huế. Các bậc sinh thành của Kim Cương vốn sống cuộc đời nghệ sĩ nên theo đoàn hát xuôi ngược giang hồ từ Nam ra Trung. Kim Cương đã nhiên khi nghĩ rằng mình đi hát từ hồi còn trong bụng mẹ! Theo lời kể của Bà Bảy Nam thân mẫu của Kim Cương thì K. Cương đã ra mắt khán giả cổ đô từ lúc mà tuổi đời mới chỉ... một tháng tròn mà thôi. Lúc đó, đoàn hát diễn tuồng (Quan âm Thị Kính), Kim Cương «thủ vai» con của Thị Mầu, được Thị Mầu

bế trên tay kèm chai sữa để mừng lễ thọ lục tuần của bà Từ Cung. Thân mẫu của vua Bảo Đại bấy giờ,

Đến năm 10 tuổi, khi cụ Phước Cương thân phụ của Kim Cương qua đời, Kim Cương được gởi vào ăn học tại trường Nhà Trắng Saigon.

Những ngày tháng sống cạnh các bà Phước hiền từ, KC không bao giờ nghĩ rằng mình sẽ nối tiếp nghiệp nghệ sĩ như những người lớn trong gia đình đã trải qua. Hình ảnh thánh thiện của các bà Phước, các em bé mồ côi trong trường Nhà Trắng đã quyến rũ KC thật nhiều. Đã có lúc KC muốn làm một bà Phước, và thành một cô giáo dạy trẻ mồ côi. Trong những nhà Phước thiện. Cuộc

sống và mộng ước đó có lẽ đã thành thực tế, nếu không có một mùa hè nọ...

Đến một kỳ bãi trường kia, KC về thăm đoàn hát của bà Bảy Nam và bà Năm Phỉ đang lưu diễn tại lục tỉnh. Một đêm khi đoàn hát đang trình diễn, thì bên ngoài Pháp và Việt Minh «đụng độ» bắn nhau. Khán giả bị bắt buộc ngồi lại rạp không được về, và để làm vui cho khán giả, KC phải ra trình diễn và thành công bất ngờ. Từ đó KC đi hát luôn.

Trải qua bao nhiêu thăng trầm, từ đoàn cải lương Năm Phỉ — Kim Cương, KC đã chuyển qua thoại kịch. Rồi bước sang nhíp cầu điện ảnh, cho đến ngày nay.

Kim Cương với bà Bảy Ngọc trong «Ngọc Bờ Đều» (1955)

Kim Cương đi thăm tiền đồn

Một trong những nữ tài tử đầu tiên của Điện Ảnh Việt Nam

Bước chân vào lãnh vực điện ảnh. Kể cũng đã lâu lắm rồi, từ năm 1954 kia. Kim Cương được xem như là một trong những nữ diễn viên đầu tiên của điện ảnh Việt Nam.

Cuốn phim đầu tiên mà KC diễn xuất là «Lòng nhân đạo» cùng với anh Trần Văn Trạch do hãng Mỹ Phương của bà Trần Văn Trai và đạo diễn Hàn Văn Tây.

Giai đoạn lúc bấy giờ (54—56) điện ảnh VN đã khai thác các đề tài cổ tích, thần thoại, và KC đã lần lượt xuất hiện trong các phim «Thoại Khanh Châu Tuấn», «Lâm Sanh Xuân Nương» Lưu Bình Dương Lễ, «Ngọc Bội Đĩnh» và rất nhiều phim thần thoại khác của hãng Việt Thanh.

Sang đến năm 1956—1959. KC xuất hiện trong «Duyên bích cầu», «Bề bàng» «Mưa rừng», «Ngang trái» của Alfa Film, và «Con gái chi bang», «Lỡ bước sang ngang», «Thuyền ra cửa biển» «Áo ảnh» (mười mấy năm

sau mới mang chiếu) của hãng Mỹ Văn.

Kim Cương đã diễn xuất thật nhiều, trong vòng 14 năm qua, cô đã xuất hiện trong 36 cuốn phim vừa ngắn vừa dài. Đây là một thành tích đáng kể cho một tài tử điện ảnh Việt Nam.

Sang năm 1971, công ty điện ảnh Kim Cương ra đời. Cô cho biết, với công ty này, cô đã gặp phải nhiều công kích cho rằng cô hùn vốn với Ba Tàu. KC đã tỏ ra bình tĩnh và tự tin rằng, với số vốn do nhiều người góp lại, bất kể là Tàu hay Mỹ hay ai đi nữa, Kim Cương vẫn sẽ làm phim VN và ca tụng quê hương Việt Nam thân yêu.

Đối với Kim Cương, năm 1971 vừa qua là một năm quá bận rộn «Vừa làm giám đốc hãng phim, vừa chạy tài tử, máy móc, ôi, cứ quỳnh người lên!»

Cũng năm vừa qua, công ty điện ảnh Kim Cương đã cho ra đời «Biển động» và «Mưa trong Bình Minh» với Thanh Thúy, Bạch Tuyết, Nguyễn Văn Tường và Huỳnh Thanh Trà.

Được hỏi về các phim hải quân nhất từ xưa đến giờ Kim Cương cho biết đó là «Biển Động và Mưa Trong Bình Minh». Đặc biệt là «Mưa Trong Bình Minh» đã quay toàn hình ảnh miền quê VN — trên các con sông rạch tỉnh Vĩnh Long.

Soạn giả hay nhất năm 71

Theo Kim Cương trên bước thăng trầm của cuộc đời nghệ sĩ cô đã nhận được nhiều giải thưởng của nhiều nơi trong và ngoài nước. Tuy nhiên trong đời KC, hai giải thưởng làm cô cảm động nhất là «Xã hội Bội tình» và «Giải thưởng soạn giả hay nhất năm 71» do Trung Tâm Văn Bút VN trao tặng mới đây.

Ngoài thi giờ dành cho nghề nghiệp, KC vẫn thường âm thầm hoạt động trong các công tác xã hội, và hay đến tiền đồn an ủi các chiến sĩ. Với «Xã hội Bội tình» KC sung sướng cho rằng cô đã phần nào đánh tan được thành kiến từ lâu vẫn gán cho giới nghệ sĩ chỉ biết «khóc mướn thương vầy» và hưởng thụ mà thôi!

Thích Saigon và Pháp

Được hỏi về những nơi đã đi qua trên bước đường lưu diễn, cô Kim Cương cho biết:

Cô đã có dịp sang Pháp trong 1 năm (54-57) và được giáo sư Trần Văn Khê hướng dẫn đi trình diễn

Kim Cương cùng đạo diễn Nguyễn Văn Tường đi tìm cảnh để quay hiện «Mưa Trong Bình Minh».

Kim Cương nhận giải thưởng «soạn giả hay nhất» từ tay ông Quốc Vụ Khanh Mai Thọ Truyền. Người đứng bên trái là Linh Mục Thanh Lăng.

văn nghệ VN tại Đức, Thụy Sĩ, Ý. Rồi sau đó, cô thăm Hồng Kông và Nhật bản.

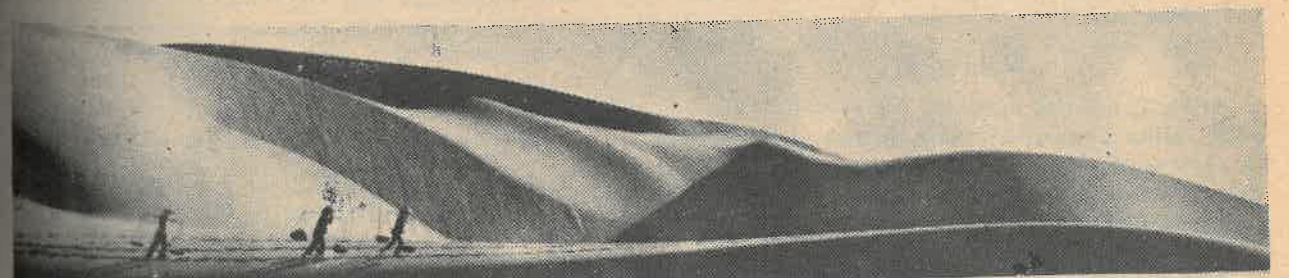
Trong những nơi đã từng đi qua tài tử Kim Cương nghĩ rằng cô có cảm tình với Balé nhiều hơn cả, vì cô đã lưu lại đây những 2 năm trời. Tuy nhiên dù thế nào đi nữa với Kim Cương, Saigon vẫn là thành

phố quê hương mà cô thương quý hơn cả... Kim Cương yêu vẻ trầm lặng của xứ Huế, không khí trong lành của Dalat và vẻ mộc mạc đơn hậu của Hậu giang.

Một cái nhìn về Điện Ảnh Việt Nam

Theo Kim Cương, trải qua bao nhiêu năm dài, nền điện ảnh VN

HÌNH ẢNH QUÊ HƯƠNG: Đồi cát Mũi Né với những đường nét huyền ảo không ngừng lôi cuốn các du khách trong và ngoài nước. (Bùi Văn Mão)

đã tiến bộ thật nhiều trên phương diện kỹ thuật. Thế nhưng nội dung các cuốn phim sau này thì lại tầm thường, tầm thường hơn cả các phim VN ngày xưa!

Điều nguy hiểm nhất cho điện ảnh VN hiện nay là phải cạnh tranh với các phim ngoại quốc. Phim VN thua kém mọi mặt, và điện ảnh VN cần sự giúp đỡ của chính phủ rất nhiều.

Ước mơ có con và đất nước hòa bình

Trong năm mới, Kim Cương đang dự định làm việc thật nhiều; cô đang sắp khởi quay «Nước mắt quê hương» tại Việt Nam và tại Pháp trong vài tháng tới đây.

Một thoáng bồi hồi. Kim Cương cho biết suốt một thời gian dài, cô đeo đuổi theo sân khấu đã lâu, sẽ có một ngày nào đó, Kim Cương sẽ xin phép khán giả để trở về sống cuộc sống riêng trong thế giới của mình, vì tâm hồn Kim Cương thích gần gũi thiên nhiên và yêu cuộc sống trầm lặng. —Niềm mong mỏi tha thiết nhất của Kim Cương hiện nay là có được một đứa con. — Đối với Kim Cương hình ảnh đẹp nhất, thiêng liêng nhất là hình ảnh-bà mẹ đang phải đi gần cái chết để tạo ra sự sống cho đứa con của mình.

Kim Cương cũng cầu mong đất nước hòa bình sớm phút nào hay phút đó.

VĂN-NGUYỄN

Nhiếp ảnh

(Tiếp theo trang 18)

bị ngăn cách bằng cả khối đá mài kiên cố. Xung quanh anh còn những chàng trai đất Việt nằm xuống vĩnh viễn như anh. Em đến với anh trong màn đêm âm đạm buồn thắm như mỗi tình đang dở của đời ta. Em đến với anh trong vẻ đơn sơ chân thành, không nhang đèn, không hoa quả, không cả giọt nước mắt, vì anh đã từng nói với em rằng anh không thể chịu được những thứ đó. Em cũng không muốn đến với anh trong dáng vóc kêu gọi của tuổi đang thi, vì như thế sẽ làm tủi lòng anh hơn, như luồng gió thổi qua đã làm phùng vạt áo em.

Bây giờ anh hãy nhìn lại gần em chút nữa, đừng để ngoại cảnh xen vào nhiều quá. Đó. Em có phải là người em gái hiền thực năm nào của anh chăng?

Bóng nắng

Anh thường cho em là tượng trưng của trẻ trung, tươi mát với ít nhiều cao sang. Anh muốn chụp cho em một ảnh chân dung, mà phải tựa vào khóm tre để tiêu biểu cho sự cao trọng của bậc quân tử. Em không dám có ý nghĩ cao xa đó, nhưng lúc nào cũng muốn chiều lòng anh. Em nhắc khéo anh nếu chụp hình bán thân thì nhớ đến phần quan trọng của phụ nữ không kém gì hàm râu của đàn ông. Bây giờ xem ảnh, em thấy anh chụp đầy đủ thật. Quả đây đủ là khác. Phải chăng anh muốn ghi nhận cả tòa nhà cao cảng mình ở? Phải chăng anh muốn diễn tả vẻ sum xuê cụm tre trước nhà? Hôm ấy nắng đẹp quá hử anh, dù nắng đã cao quá rồi. Em còn nhớ anh nói nhớ dùng phim có độ nhạy sáng cao, nếu không thì nguy rồi. Em rất thích ảnh này, nhưng mấy người bạn em nói rằng vì nắng đỏ nhiều quá, nắng trên cánh tay, nắng trên thân tre, nắng nhiều trên ngực và nắng chói đảnh nhà thành gương mặt em kém cô động, kém rực rỡ. Còn điều này em muốn nói riêng với anh, lòng nheo giả dài quá đôi khi là một trở ngại, như bèn mắt mặt. Em muốn dựa vào thân tre thoải mái, nhưng cây tre lại đè úp xuống em. Bây giờ xin đề nghị anh cất bỏ hết những cái lằng nhằng chỉ còn gương mặt em xem sao. Còn vài đốm lằng trắng bên trên đầu em, anh có thể dùng mực pha loãng mà chấm cho li đi, phải không anh?

Nghỉ ngơi

Miền Tây chúng mình trù phú với đất đai phì nhiêu. Miền Tây với đất thấp, thích hợp cho lúa mạ và cây trái mà những thứ này lại cần có nước nổi sông ngòi nhiều. Đây là con sông điển hình cho sông ngòi miền Tây, có thể là sông Ô môn, Phong phú. Nếu ở trên bờ có nhà cửa, vườn tược, ao cá cố định thì trên mặt sông cũng có nhà thuyền và ao cá di động để sinh sống tùy vùng, tùy lúc. Có cả những trạm bán xăng nhớt cho các loại ghe xuồng chạy máy, đuôi tôm.

Nghỉ ngơi

Bức Nghỉ Ngơi, bạn Giu khéo chụp lúc trời còn sớm, và lựa lúc ít có sinh hoạt nhứt trong khung cảnh. Chiếc thuyền chài neo lại. Mành lưới trên sào chưa hạ xuống, công việc chưa bắt đầu. Tất cả còn nghỉ ngơi trừ người chụp ảnh. Chúng tôi tiếc vì bạn đứng trên bờ sông chụp qua, nên ghe thuyền và cả mành lưới có vẻ như dính vào nhau thành những mảng đen nặng nề. Hơn nữa thuyền chài quá lớn trong khung cảnh không được đẹp mắt lắm.

Đề nghị lần sau, bạn lựa góc cạnh khác, có thể xuống xuồng chụp ngược lại, dù chụp thẳng vào mặt trời, để sông có chiều dài với nét viền cạnh đẹp hơn.

Mong được xem những ảnh mới của bạn.

LÊ VĂN KHOA

TIỂU THUYẾT PHÓNG TÁC của HOÀNG HẢI THỦY

GIỮA NHỮNG NGƯỜI ĐÃ CHẾT

(TIẾP THEO)

Vợ moa ngồi hàng giờ trước tấm chân dung ấy, thì nàng ngồi gần cả buổi không nói nửa lời, nét mặt nàng những lúc ấy mơ màng như đang sống trong một cuộc đời nào khác. Nàng như người bị bức hình ấy thôi miên. Một lần moa nấp một chỗ khuất nhìn nàng, moa thấy nàng đặt một chiếc gương bên cạnh bức hình nàng vừa soi nàng trong gương vừa nhìn bức hình như để so sánh nàng giống chừng nào với người trong hình. Người thiếu phụ là bà nội nàng ngày xưa có đeo chuỗi bích ngọc ở cổ, vợ moa cũng đem chuỗi ngọc đó ra đeo. Bà nội nàng chải kiểu tóc thật lạ, lạ vì cổ xưa, vợ moa cũng bắt chước chải kiểu tóc đó.

— Tên bà cụ ngày xưa là gì?

— Kiều Ngọc.

— Tên đẹp quá nhỉ?

— Bà cụ là con quan ngày xưa mà. Quan đại thần nữa là.

— Vợ toa giống bà Kiều Ngọc ấy lắm ư?

— Giống lắm. Moa đã nói giống như hai chị em sinh đôi.

— Bây giờ tôi đặt lại câu hỏi — Mạnh nhìn thẳng vào mặt Thịnh — Toa sợ gì?

Thịnh thở dài. Y đưa điều thuốc lá lên ngậm đầu thuốc cháy đỏ như đỏ là một vật thật lạ.

— Moa thực sự không dám nói hết với toa những gì moa nghĩ. Điều chắc chắn là Dung, vợ moa, không còn bình thường như ngày mới gặp moa nữa. Nhiều lúc moa có cái cảm nghĩ lạ lùng là người đàn bà đang sống cạnh moa đó không còn là Dung, vợ moa nữa.

Mạnh gượng cười và cố gắng lấy giọng vui:

— Không phải là vợ toa thì là ai?? Bộ toa thực sự nghĩ rằng đó là bà Kiều Dung hay sao?? Nếu toa nghĩ như thế thì toa chính là người điên chứ không phải nàng. Nào..Toa uống gì?? Nhà có sẵn rượu đây. Không nhiều nhưng tạm đủ..Porto? Cinzano? Martini?? Hay Cognac?

— Cho moa ly Porto.

Mạnh đi sang căn phòng nhỏ bên cạnh, nơi đặt chiếc tủ lạnh, mở tủ lấy rượu. Thịnh hồi với sang:

— Còn toa thế nào?? Quên mất chưa hỏi, toa đã vợ con gì chưa?

— Chưa — Mạnh đáp — Chưa, và chắc sẽ không bao giờ có.

— Tinh cò moa được biết rằng toa đã bỏ nghề cảnh sát.

Im lặng một lát. Sau đó, Thịnh lại hỏi:

— Toa có cần giúp đỡ gì không?

Thịnh đến đứng bên khung cửa nhìn vào căn phòng nhỏ, nơi Mạnh đang rót rượu vào ly.

— Toa ở đây một mình cũng thích đấy chứ? một lần nữa moa thành thật xin lỗi đã tới đây kể lể với toa về những chuyện rắc rối, phiền muộn riêng của moa. Thực ra nhiều lúc ước anh em cũ, muốn gặp lại nhau ôn lại chuyện xưa, nhưng moa bận quá, như hôm nay chẳng hạn, lẽ ra moa phải cho người đem thư tới toa trước...

Mạnh quay lại đưa ly rượu cho bạn. Chẳng cảm thấy dễ chịu hơn lúc mới gặp lại Thịnh nhiều. Mọi lời khó nói đều đã được nói ra, họ chạm ly và uống đứng trước mặt nhau.

Đứng trước mặt như vậy, sự khác biệt của đôi bạn nổi bật lên. Thịnh thấp và to ngang, bụng đã lớn, trông rõ ràng là một ông chủ bự. Nhưng sự giàu sang của Thịnh dù sao cũng không hiện lên rõ quá, vẫn còn cái vỏ học thức bao bọc Thịnh. Thịnh chưa đến nỗi khố ố như những tên nhà giàu lưu manh, dốt nát hợm của. Còn Mạnh ngược hẳn với Thịnh, Mạnh gầy và cao. Như một cái cây.

«Sau cuộc chiến tranh này, nó sẽ giàu bạc tỷ.» Mạnh nghĩ như vậy về Thịnh và cảm thấy bất mãn với chính mình qua ý nghĩ không xứng đáng ấy. Chẳng không phải đi lính nhưng chàng vẫn không thể lợi dụng sự vắng mặt của người khác để làm giàu được.

Mạnh đặt ly rượu của chàng xuống bàn:

— Nhận lời giúp toa, moa có thể bị mất ăn mất ngủ trước khi tìm ra sự thật. Mà sự thật thì không bao giờ tìm ra. Đó là cái khó, cái khổ của bọn làm nghề điều tra ở cõi đời này. Toa gặp vợ toa ở đâu? Trong trường hợp nào vợ chồng toa gặp nhau và thành vợ chồng. Nụ cười hài lòng nở trên môi Thịnh. Nụ cười ấy cho Mạnh biết rằng chàng vừa hỏi đến một đề tài làm bạn thích thú.

— Gặp nhau trong một trường hợp khá thơ mộng. Thịnh nói — Bên bờ sông, ở một nơi gần Sở Thú. Hôm ấy moa phải vào đó dự một cái lễ gọi là Lễ Giỗ Tổ. Moa đại diện cho một Hội cần phải có mặt trong buổi lễ để Thủ tướng hài lòng. Năm ấy moa còn phải làm đại diện cho thiên hạ, chưa được như bây giờ moa có quyền báo kẻ khác đi đại diện cho moa. Nhưng cuộc lễ kéo dài nán quá, moa lên ra đi về phía bờ sông. Moa cứ theo bờ sông đi ngược lên mãi và moa gặp Dung ở đó...

— Nàng vào đó làm gì?

— Nàng vào đó vẽ. Hội họa Nàng đang họa cảnh bờ sông. Vợ moa biết nhạc, biết vẽ, biết đủ thứ nhưng thứ gì cũng biết ít thôi, không đủ đem ra khai thác để sống nếu cần. Như đa số những cô con gái nhà giàu khác, vợ moa được học nhiều thứ, có nhiều tài, nhưng chỉ là tài vật.

CÒN TIẾP

CHƯƠNG II

Quá trưa, mẹ Tám Thành đưa Nhiên về nhà thì đã thấy mẹ của Nhiên ngồi đợi ở phòng khách. Mẹ Tám Thành ngạc nhiên:

— Sao mày còn ngồi đây?

Mẹ của Nhiên hình như không đề ý đến câu hỏi của mẹ Tám Thành, mẹ ngắm con gái, con bé đẹp ra, đẹp lộng lẫy, mẹ không thể ngờ được mẹ lại sinh được một đứa con gái xinh đẹp như vậy, một mẹ mỗ to nhìn con gái không chớp:

— Nhiên đó hả con?

Mẹ Tám Thành biết bạn mình ngạc nhiên về nhan sắc của con gái, mẹ quên biến đi câu hỏi vừa qua, mẹ cũng ngắm Nhiên, hỏi bạn:

— Mày thấy nó sao?

— Đẹp quá, đẹp không thể tưởng tượng được.

Mẹ Tám Thành khoái chí:

— Gái nào có nhan sắc cần bán một tí vào tay tao cũng biến đổi hết, thành chim sa cá lặn ngay lập tức.

Nhiên khép nép ngồi xuống một bên ghế, mẹ nàng và mẹ Tám Thành chỉ nói chuyện về nàng, mẹ nàng không thể ngờ rằng nàng lại trở nên xinh đẹp đến như vậy, bây giờ thì mẹ lại lên tiếng khuyên nhủ con:

— Nhiên à, mày làm đây với thím Tám mày ráng nghe con, phải thiệt là ngoan ngoãn, thím Tám cũng tựa như mẹ mày, đừng có điều gì e ngại hết.

Mẹ Tám Thành lên tiếng:

— Mày khỏi phải nói mà, với tao thì không có đứa nào ghét tao hết trơn, mày hỏi thử coi khắp Saigon này có chủ chưa nào được như tao không.

Mẹ Tám Thành quay lại với Nhiên:

— Thôi vô ngủ đi con, ngủ đi đề lấy sức, đêm nay con mệt lắm đó.

Mẹ của Nhiên hỏi bạo:

— Nó tiếp khách đêm nay sao?

— Ừ nó phải tiếp đêm nay, khai trương mới mà.

Mẹ Nhiên nhồm hằm người lên:

— Thế hả, thiệt hả?

— Thiệt chứ bộ tao nói chơi sao, nói chơi làm gì?

— Nhân vật nào vậy?

— Một ông lớn, mày biết rằng gái của tao chỉ tiếp những ông lớn mà thôi.

Mẹ của Nhiên nghĩ đến dĩ vãng làm điểm của mình, tiếp những ông lớn, đó là một việc khó khăn, những ông lớn hầu hết là khó tánh khó nết, gái không phải chỉ vô phòng nằm ườn ra là xong, những ông lớn không bao giờ chịu thứ gái đó.

Mẹ Tám Thành vẫn oang oang cái miệng:

— Một ông tướng mày biết không, không phải thứ thường, chiều nay ông cho lính lái xe ra đón con Nhiên vô, sáng ngày mai sẽ trả về.

Mẹ của Nhiên càng thêm lo lắng:

— Nè mày à, tao sợ con Nhiên nhà tao còn mới quá nó không thông thạo môn nghề rồi làm phật lòng ông tướng thì mệt cho mày và cũng cho nó luôn.

Mẹ Tám Thành cười khích khích:

— Mày đừng có lo, tao đã có lời nói trước với ông tướng, tao đâu có thể huấn luyện được nó ngay.

truyện dài

KẼ BÀN MAU

nguyễn thụy long

— Dầu sao thì tao cũng thấy lo lắng, tao còn nhớ hoài ngày trước, lần đầu tiên tao được đưa vào thiếu tướng Bầy, tao không biết gì hết trơn hết trọi làm thiếu tướng nổi giận dưng dưng, thiếu tướng đánh tao một cái bạt tai...

Mẹ Tám Thành xi một tiếng:

— Tưởng tá bây giờ chó đâu có phải như ngày xưa, thôi mày ơi, dẹp chuyện đó đi tao lo cả trăm vụ như vậy đâu có kẹt gì mà mày lo, nghề của tao mà.

Mẹ Tám Thành chợt nhớ lại câu hỏi hồi nãy, mẹ nhắc lại:

— À mày, tới đây có việc chi vậy?

— Có việc gì đâu, tao tới chơi mà.

— Buổi sáng tao đưa tiền cho mày đã xài hết chưa?

Mẹ Nhiên cười:

— Nói thiệt với mày tao đi may quần áo hết trơn rồi, lâu quá tao đâu có được mặc một cái quần cái áo nào ra hồn đâu nên bây giờ có tiền là tao làm liền, tao đi ăn nữa, ăn uống đã đời luôn.

Mẹ Tám Thành nghe một cách lơ là:

— Vậy hả, con Nhiên ở đây mày đừng có lo lắng gì hết trơn, tao sẽ lo cho nó, thôi về đi,

— Nói thiệt với mày, tao chán về nhà tao, mà nào nhà đâu có ra nhà khỉ mốc gì?

— Ở ở, vậy thì nằm đây ngủ đi, mày có thể nằm ngoài này ngủ được, tao cũng mệt quá rồi.

— Mày đi ngủ sao?

Mẹ Tám Thành đứng dậy ngáp một cái, mẹ của Nhiên lên tiếng gọi nhỏ:

— Nè Tám...

Mẹ Tám Thành quay lại:

— Chi vậy?

— Nếu có thể mày cho tao mượn...

Mẹ Tám Thành cau mặt:

— Mượn gì nữa?

Mẹ Nhiên cười cầu tài:

— Cho tao mượn thêm mấy ngàn đồng nữa tao mua gì về cho lũ trẻ ở nhà rồi sẽ trừ vào tiền con Nhiên sau.

Mẹ Tám Thành cau có:

— Mới đưa mười ngàn bạc hồi sáng mà bây giờ đã hết rồi sao?

— Thì tao đã nói với mày đó, tao kẹt may quần áo hết trơn rồi.

Mẹ Tám Thành khó chịu, mẹ nhìn người bạn cũ:

(CÒN NỮA)

THẦY BÓI GIAO CHỈ

(Tiếp theo trang 7)

Nhà quý thuật Đinh Sơn

Các bạn đọc báo thường thấy một mesur thầy bói rất chịu khó đăng quảng cáo. Mesur đó là Mesur Đinh Sơn. Trên tờ Sóng Thần mới đây có đăng cái hình của ông này tay bắt ấn ngồi trên con dao mã tấu đâm thẳng vào hậu môn coi ghê thấy mỗ.

Nhà tướng số ĐS khoe «không hỏi tên tuổi mà biết tên tuổi, vợ con ra sao, tại sao hiếm muộn». Không cần hỏi tên mà phang phang gọi được tên người lạ thì tài thần rồi. Nếu quả thật ông này có tài thần sâu quý khốc ấy, CIA Mẽo đã phải đem cả triệu đô la tới mời thầy gia nhập để thầy trở tài bói tinh báo Cộng Sản. Nhưng người từng đến thử tài ĐS đều công nhận đương sự có tài, nhưng không phải tài coi bói mà là tài làm trò quý thuật.

Đinh Sơn có một số trò vật có thể làm ngạc nhiên đàn ông và đàn bà kinh sợ. Đương sự không tuổi tên thân chủ nhưng thân chủ phải viết tên tuổi mình ra một tờ giấy nhỏ, cùng với những chuyện đang thắc mắc muốn hỏi thầy, Tờ giấy này được bỏ vào cái hộp sắt đặt ngay trên bàn, giữa thân chủ và thầy. Thầy đưa một cái dây điện loại dây cảm magnetophone cho thân chủ nắm một đầu trong lòng bàn tay, đầu kia thầy nắm, ra cái điều bắt nhân điện từ lòng bàn tay thân chủ. Thầy tập trung tư tưởng và thầy cũng viết ra giấy những gì thân chủ đã viết. Không cần biết tên thân chủ là gì nhưng nếu thân chủ viết trong giấy «Tên tôi là Kèo». Tôi bị mất tiền, muốn biết ai lấy trộm của tôi... Thầy sẽ viết lại đúng như thế. Tờ giấy này cũng không đọc được tên ghi trong căn cước của thân chủ. Nhưng làm cách nào thầy đọc được những chữ thân chủ viết trong tờ giấy nhỏ bỏ trong cái hộp sắt đó? Chắc chắn là thầy phải đọc trộm được tờ giấy đó. Và đó là tài riêng của thầy.

Khi đã biết được chuyện làm thân chủ thắc mắc do chính thân chủ khai ra. ĐS bèn gạ thân chủ mua bùa ngải. Chẳng hạn như với những bà chồng có vợ bé, đang muốn chiều hỏi ông chồng, đến và khai ra với thầy, thầy bèn đầy nhẹ: «Ông chồng bà đang mê người đó. Tôi có thể giúp bà làm cho ông ấy hết mê và sớm trở về với bà. Tôi có quen một ông thầy ngải hay lắm vừa mới ở trên núi xuống. Nên bà muốn, tôi có thể xin bùa dùm bà. Ông ấy sẽ về ngay...» Thân chủ đàn bà đang lo mất chồng sẵn sàng chi ra vài ngàn — bây giờ với thời giá chắc phải tới vài chục ngàn — nhờ thầy xin dùm cho bầy cái bùa, không những chỉ làm sao cho chồng mình hồi chánh mà thôi, nhiều bà cay cú còn xin Thầy làm sao cho tình địch của mình thân bại, danh liệt, bị xe mướn bánh cán lòi ọc hoặc bị bẽ hội đồng cho nã cái giận này.

Chú tị NBL kính tặng

Nhìn chung tình hình giới bói toán Giao chỉ hiện nay, người ta thấy dường như thầy bói mù không

còn ăn khách nữa. Thầy bói đông khách hẳn là là thầy bói sáng, phải đầu bít hay, ăn nói lưu loát. Một trong số thầy bói sáng khá nổi tiếng bây giờ là Thầy Vũ Hùng ở đường Ng Trãi, Sg. Ông này có vẻ là Tàu lai, hầy còn trẻ, chỉ độ ngoài 40. Ông vừa coi Tả vi lẫn coi tay và bài Tây: Tả vi để biết cả đời, coi chỉ tay để biết tính nết và coi bài Tây để biết chuyện sắp đến trong thời gian gần. Cách đây 5 năm, một quẻ hăm bà lằng lằng ấy thứ của thầy VH chỉ là 1 bó, nhưng nay thì thầy đông khách rồi, mỗi quẻ phải một sin và khách tới hơi muộn một chút là về, mai trở lại. Tại phòng tiếp khách của VH có treo một bức tranh sơn mài, lạc khoản của trang này ghi hàng chữ:

Ông Nguyễn Ba Lương
Chủ tịch Hạ Nghị Viên
kính tặng
Nhà Tướng Số Vũ Hùng

NGŨ TỬ TỬ

Giống nhau

Trong một bữa tiệc, người đàn bà nghiêng đầu, ghé miệng hỏi người đàn ông ngồi bên cạnh:

— Này bác sĩ, ông có biết cái thằng cha đang đứng ngồi phía kia hay không?

— Trời ơi, sao tôi lại không biết? Em trai tôi do thừa bà.

— A! Sao mà tôi tối ủa thế nhỉ? Trông hai người giống nhau như 2 giọt nước!

Ai hơn?

Trong một bữa tiệc cưới, hai bà vừa ăn, vừa nói chuyện với nhau về chuyện quà mừng cô dâu, chú rể. Một bà nói:

— Tôi cho các cháu một bộ đồ trà đủ cho 15 người dùng.

Bà kia nổi lời:

— Còn tôi, tôi mừng các cháu một cái bàn ăn đủ cho những hai chục người cơ!

Đứt lời, bà ta quay sang hỏi ông già ngồi bên cạnh:

— Thế còn bác, bác mừng cho các cháu món gì thế?

Ông cụ chậm rãi trả lời:

— Tôi ủa? Tôi sắm cho chúng nó một cái muỗng để xúc đường pha trà cho ít ra cũng vài chục tách là ít!

Tướng số : Phong trào đang đại phát!

(TIẾP THEO TRANG 10)

Ông này không quảng cáo rầm rộ như ông Bạch Vân, nhưng khách hàng cũng không kém. Ngoài tài xem chỉ tay, lấy tử vi ra ông còn kiêm thêm nghề địa lý, chọn huyệt tìm hướng xây cất nhà cửa... Ông Sơn Đâu Mã Ngọa Long Mã Cơ Sinh tại đường Lưu xuân Tín (Mã Ngọa Long: Loài ngựa phải phủ phục trước mặt rồng) Không hiểu ông này có phải bảo là toàn thể bốc sư ở Saigon Cholon này đều chỉ là loài ngựa phải phủ phục trước mặt ông là loài rồng hay chăng? Tài ông thì cao như thế, mà không hiểu có phải vì con người này phạm mất tọc không biết đến bậc tiên tri hay sao mà ông bắt buộc phải hành thêm một nghề thứ hai là chữa trị bệnh tàn nhang, mụn cóc... mới đủ sống.

Thỉnh thoảng, tại Chợ Lớn, đọc báo Tàu người ta thấy xuất hiện một vài vị bốc sư có cái tên lạ hoắc, đó là đại quý ông đại bốc sư (theo lời quảng cáo) tiên tri như thần từ Hongkong, Đài loan, Singapor mới ghé Việt Nam, Thường thường với những vị này, lời quảng cáo trên báo bao giờ cũng tương tự nhau, nào là «Đại Bốc Sư X...» ứng danh tại... Trong dịp đi khảo cứu tại Ấn Độ Thái Lan gì đó sẵn dịp ghé đến Saigon lưu lại đôi ba bữa thăm hiểu tình hình kiều bào Việt Nam, và trong lúc dư dã thời giờ, sẵn sàng giúp đỡ đồng bào trong việc đoán hỏi vận mệnh, tương lai tài lộc... Thù lao nhẹ.

Đọc thấy ba chữ «thù lao nhẹ» quý vị đừng tưởng bỏ mà nhảy vào là kẻ ngay, vì coi chỉ tay tài lộc trong năm... năm ngàn, lấy tử vi suốt đời... ba chục ngàn, chọn ngày làm ăn buôn bán... mười ngàn... giá tiền quả «Bình Dân» phải không? Ở Việt Nam khoảng 1 tháng nửa

tháng là họ lại rút đủ sang xứ khác. Đời sống của quý vị này sang hơn ông Hoàng, ở thì ở khách sạn tối tân, ăn thì ăn tầu lâu, lại có cả thư ký riêng thì nhất rồi.VOIDAN Chợ Lớn không tin tướng số, thì họ cho rằng những tên này chính là những tên thầy bói đại bịp, tại Hồngkong chỉ là những tên vô danh tiểu tốt vì sống không nổi nên mới tha phương cầu thực như vậy. Dân tại Việt nam thì lại vọng ngoại, không cần biết ất giáp gì chỉ cần nghe rằng ông thầy bói này mới từ Hong Kong hay Singapor sang là vội cho ngay nhất định phải là bậc tiên tri, hoặc ít ra thì phải hay hơn thầy bói trong nước một bậc.

Có nhiều vị bốc sư ngoại nhập khi nhận thấy có thể mọc rễ tại Việt nam, đã định cư hẳn tại đây. Đó là trường hợp của Bốc sư Hà Thiết Ngón (có nghĩa là anh chàng họ Hà nói đầu đúng đấy không có sự sửa đổi), Đại lục Tiên (ông tiêu ở vùng đất liền). Tiên này là tiên hút sách hay tiên gì thì tác giả cũng không hiểu nổi. Chỉ có một điều cần biết là nhìn tên tuổi mấy vị bốc sư Chợ Lớn rồi so sánh với quý vị ở Saigon, quý vị sẽ thấy một sự khác biệt ngay. Dân Chợ Lớn thì cần những cái tên có vẻ huyền bí quý khốc thần sâu, trái lại quý vị «sơ mu rùa» ở Saigon thì có cái tên nghe nó ẻo là hơn như Huỳnh Liên, maitre Khánh Sơn, Huyền Linh Tử... nghe như tên con gái thơm như mít không bằng.

Ngoài các báng bốc sư có trương bằng hiệu bói toán, cơ sở làm ăn đang hoàng, ở Chợ Lớn còn có thêm một số nhà Đồng Bông kiêm nghề bốc sư. Thí dụ như xác Natra ở một hẻm nhỏ gần Ngã Bảy. Bà xác này, lúc xưa chỉ là một cô bé bán nước mía ở lề đường, sau một thời

gian buôn bán lỗ lã phải dẹp tiệm nằm nhà, nhà thì chẳng qua chỉ là một túp lều ọp ẹp tựa sát vào hiên người. Thế mà dùng một cái không hiểu trời xui đất khiến sao lại để cho Na Tra thái tử (một vị thần mà quý vị nào có đọc qua truyện Phong Thần của Tàu đều biết) nhập xác, để cô bán nước mía lem luốc ngày nào uy nghi trở nên một cô đồng cho người quý lạ. Đặc biệt một điều mà tác giả bài này không hiểu nổi là tại sao với một người như cô bán nước mía (thuộc dòng đại bất hiếu, mỗi lần giận là sách củi đánh đập vào lưng vào cổ mẹ già) lại được thần thánh nhập xác nói lời tiên tri và chữa bệnh tà cho người lành?

Hành nghề được trên hai năm, nhờ số tin đồn cờ bạc đến xin số đánh đề số đuôi, xin quẻ, chữa bệnh tà... mà chẳng mấy chốc, cô bán nước mía ngày xưa bây giờ đã có nhà lầu ba tầng, phần sơn lóc loẹt... khá giả, muốn sống đời sống huy hoàng không gì tốt hơn là liệng bút đi hành nghề ông đạo (xin lỗi ông Đạo Cây) coi bộ ngon lành hơn cả.

Nhà xuất bản
SÁNG TẠO
đã cho phát hành toàn quốc
CÂY ĐÀN MIẾN ĐIỆN
tác phẩm đã đưa tác giả
Takeyama M. chio lên đài vinh
quang của văn đàn NHẬT
sau đệ nhị thế chiến.
Bản dịch Việt ngữ trau
chhuốt của Đỗ Khánh Hoan

NHỮNG BÍ ẨN DÀY ĐẶC...

(Tiếp theo trang 19)

Vấn đề then chốt và cũng là sự thử thách thiện chí của Tàu đối với Mỹ hiện nay tập trung ở vùng Đông Nam Á này. Nếu Tàu từ bỏ chính sách đế quốc đối với các nước nhỏ bé ở Đông Nam Á thì Tàu muốn gì Mỹ cũng thỏa mãn hết, ngược lại trong một thời gian nữa nếu mà Tàu còn nuôi tham vọng thôn tính các nước Đông Nam Á thì Mỹ sẽ mượn tay người Á Châu giải quyết vấn đề Á Châu. Chính vì vậy mà trong chuyến Hoa du của Nixon vấn đề Đông Nam Á không được Nixon thiết tha đặt ra, dù nhu cầu chấm dứt chiến tranh VN rất cần cho Mỹ và cho riêng Nixon trong mùa bầu cử sắp tới.

Tàu cũng biết rõ thâm ý của Mỹ, nên luôn luôn đề cao năm nguyên tắc sống chung hòa bình giữa các Dân tộc nhỏ và lớn trên thế giới. Và nếu có một lời cam kết mật nào giữa Tàu Mỹ về vấn đề Đông dương thì đó là lời cam kết của Tàu sẽ thôi chỉ viện quân sự cho Bắc Việt theo đuổi cuộc chiến tranh trường kỳ tại Đông Dương nữa. Trong chuyến Nga du sắp tới Nixon cũng chỉ đòi Nga giúp Mỹ có chừng ấy thôi, thì lập tức hòa bình Việt Nam vẫn hồi.

BÓI MỘT QUÉ CHÍNH TRỊ

(Tiếp theo trang 5)

Khi Điều 10 khoản 7 được Quốc hội thông qua, cả nước chờ đợi xem ông Kỳ có ra được không. Một thầy tướng quả quyết ông Kỳ sẽ không ra được nếu không chịu cạo bộ râu mép đi vì chính bộ râu mép được chăm sóc kỹ đó đã phá hỏng tướng quý của ông. Bao nhiêu những gì có thể phát vào sự nghiệp của ông đã phải đổ dồn lại để nuôi râu. Một thầy tử vi lặc đầu bảo là cái số cả. Dù tướng Kỳ có ra ừng chừng cũng sẽ thua vì số của ông Nguyễn văn Thiệu lớn lắm. Ông Thiệu có (Tứ Tý đồng quý). (sinh giờ tý ngày tý, tháng tý, năm tý) Trong nhiệm kỳ hai có năm Tý, nên ông

sẽ tái đắc cử về vang.

Đối với các thầy tướng thì trường hợp của ông Nguyễn văn Thiệu là một trường hợp kỳ lạ ông không có một lộ tướng gì đặc biệt để có thể leo tới tột đỉnh vinh quang. Mấy tay bốc dịch thì cho rằng bản tử vi của ông đã giúp ông lên làm tới TT. Nhưng mấy ông thầy địa lý thì lại tìm ra một điểm khác. Theo họ gia đình ông Thiệu đã đặt được một ngôi mộ phát. Ngôi mộ tam đại để giữa hòn Nghiên và hòn Bút ở gần bãi bễ Ninh Chữ, từ phía trong dãy Trường Sơn một con lạch chảy ra. Theo thầy Tả Ao tảo thời thì ngôi mộ đặt đúng vào chiếc lưỡi rồng

NHÌN THẤY TƯƠNG LAI

(TIẾP THEO TRANG 21)

thế là vừa rồi. Hoặc: «Xin cậu giúp cho tên X được tai qua nạn khỏi». — Không. Phải đi lính đi. Trốn lính làm sao tôi giúp». Và người hỏi xén lên ra về.

Tới tôi, tôi được «Cậu» nói ngay «ông tuổi đó phải không?» Tôi đành vâng vì đúng quá. «Cậu» nói tiếp: «ông bà năm nay không ở với nhau được đâu, mỗi người một nơi, sang năm mới đoàn tụ. Tôi hoảng quá, lủi lại, «Cậu» lại nói: «cứ đi không sao đâu, tốt đấy». Vợ chồng tôi ra về, và tôi phóng ngay đến Bộ Tư Lệnh, thì quả nhiên tôi lại được một vị đàn anh to lớn hơn vị trước xin với thượng cấp cho tôi về miền lục tỉnh làm việc. Giấy tờ đã lo cả rồi. Tôi vừa hoảng vừa lo. Thở ra mọi việc có thể thấy được cả như vậy sao. Từ đó tôi không dám lại hỏi «Cậu» nữa mặc dầu không lúc nào tôi quên được sự kỳ lạ này.

Việc thứ tư, chỉ mới đây thôi. Đầu năm tôi chịu bà xã dẫn bà ấy đi coi bói. Ông thầy bói mà 2 mắt, khách rất đông. Đợi mãi phát chán, tôi được biết ông ta kiểm nấy trăm ngàn một tháng, và mời lấy cô vợ trẻ măng. Biết thế, tôi nghĩ bụng, vợ trẻ măng mà cả ngày ngồi đây coi bói, vợ ở nhà nó «ân vụng» làm sao bói cho ra. Tôi có nói điều này cho vợ tôi hay, vợ tôi bảo «anh tâm bậy». Khi đến lượt tôi, ông thầy khấn vái một hồi, rồi gieo quẻ, hai ba lượt không ứng, ông ta nói «ông bà không có quẻ, xin để khi khác trở lại». Vợ chồng tôi ra về. Vợ tôi trách «tại anh nói vậy đó.» Tôi cười, không biết ông ta có bói được điều tôi nghĩ không.

TUẦN HUÂN

đang hút nước, hòn Nghiên hòn Bút là hai chiếc nanh rồng thôi ra.

Một người thân cận gia đình TT Thiệu cho biết Đại Sứ Nguyễn văn Kiểucũng lấy làm đặc ý về ngôi mộ phát lớn này. Đại Sứ Kiểu có khuôn mặt tướng rất đẹp tướng. Mặt phương phi, tai lớn, tiếng nói rất to, sang sảng. Đúng là qui tướng. Nhưng đại sứ Kiểu lại chịu thua nét tướng của ông em làm TT vì tướng ông em có đặc điểm «Kiến Điện Bất Kiến Nhĩ» — nhĩa mặt không trông thấy tai.

Kể ra tướng số nói thì chắc phải đúng. Nếu tướng số và phúc đức nhà ông Nguyễn văn Thiệu khiến ông đã làm tới chức TT, thì ta phải nhận định rằng tướng số và mệnh của Trần văn Lê phải làm nghề viết báo vậy.

T.V.L

Tại số 53/18 đường Nguyễn Khắc Nhu
(Ngã tư Cô Bắc — Nguyễn Khắc Nhu)

Châm cứu toàn khoa

Sáng 9 giờ — 12 giờ
Chiều 3 giờ — 6 giờ

BỆNH CẤP CỨU TIẾP THƯỜNG TRỰC

Nhật Ngũ Tứ Âm

Do 4 nữ giáo sư phụ trách,
có lớp đặc biệt, tuần 10 giờ trong 3 tháng
cho các s.v chuẩn bị du học tại Nhật

PHONG NGŨA

Ghê chốc, lở loét, gãi tới đâu ăn lan tới đó
Không phải thoa phết sơ sài ngoài da mà hết
uống: **Giải phong Sát Độc Hoàn**

ÔNG TIÊN

GẦN 40 NĂM DANH TIẾNG

Hỏi các tiệm thuốc Hoa — Việt (có bán lẻ)

Nhà thuốc ÔNG TIÊN

Phú Lâm — CHOLON — KNBYT số 3 — 9-5-63

Mỗi lần HO
lời đều uống
Sirope
PECTORAL DRAGON

trị các chứng HO
NGƯỜI LỚN VÀ TRẺ EM

KN SỐ
1304/6YT/66

GIẢI PHẪU THẨM MỸ VIỆN

NHƯ HÀ

320 Phan thanh Giản - Saigon Đ.T. 92.807.

GIẢI PHẪU ĐỂ TÔ ĐIỂM SẮC ĐẸP.

GIẢI PHẪU ĐỂ CẢI TẠO TẬT BẨM SINH.

— Quý khách muốn Trẻ lại 20 tuổi, xin mời đến căng da mặt.

— Quý khách muốn trở nên kiều diễm với đôi mắt bồ câu, mũi dọc dừa, cằm chẻ, má núng đồng tiền, xin mời đến giải phẫu thẩm mỹ viện NHƯ HÀ.

— Đặc biệt và độc nhất Việt Nam, Giải phẫu thẩm mỹ viện NHƯ HÀ có sẵn:

— Nhiều khuôn mặt mẫu để lựa chọn.

— Chuyên viên thẩm mỹ phối hợp với Bác sĩ giải phẫu thẩm mỹ lựa chọn một sống mũi và đôi mắt phù hợp với khuôn mặt.

— Bác sĩ nội khoa thẩm mỹ phối hợp với bác sĩ giải phẫu thẩm mỹ giúp quý khách có nét mặt đẹp kèm theo vẻ xinh tươi mơn mớn.

GIẢI PHẪU THẨM MỸ THUẦN TÚY

— Mắt 2 mí, mũi dọc dừa, cánh mũi gọn, cằm lẹm má núng đồng tiền, cằm chẻ, môi trái tim, mắt bồ câu, căng da mặt, làm ngực lớn, nhỏ, bụng phệ v.v..

QUÍ VỊ SẼ HOÀN TOÀN HÀI LÒNG VÌ:

— Đây là nơi quy tụ nhiều bác sĩ bậc nhất Việt Nam và ngoại quốc, chuyên môn về thẩm mỹ và giải phẫu thẩm mỹ đủ mọi ngành để phụng sự tối đa cho sắc đẹp và sức khỏe quý vị.

— Với các tiện nghi tối tân đúng theo tiêu chuẩn y khoa.

— Với phòng tiện nghi có máy lạnh để quý vị ở xa nằm lại.

— Với sự niềm nở ưu ái và mọi công việc làm với nhiều công tâm của các chuyên viên và phụ tá.

— Sau khi giải phẫu xong, có xe đưa về tận nhà.

MỞ CỬA SUỐT TUẦN

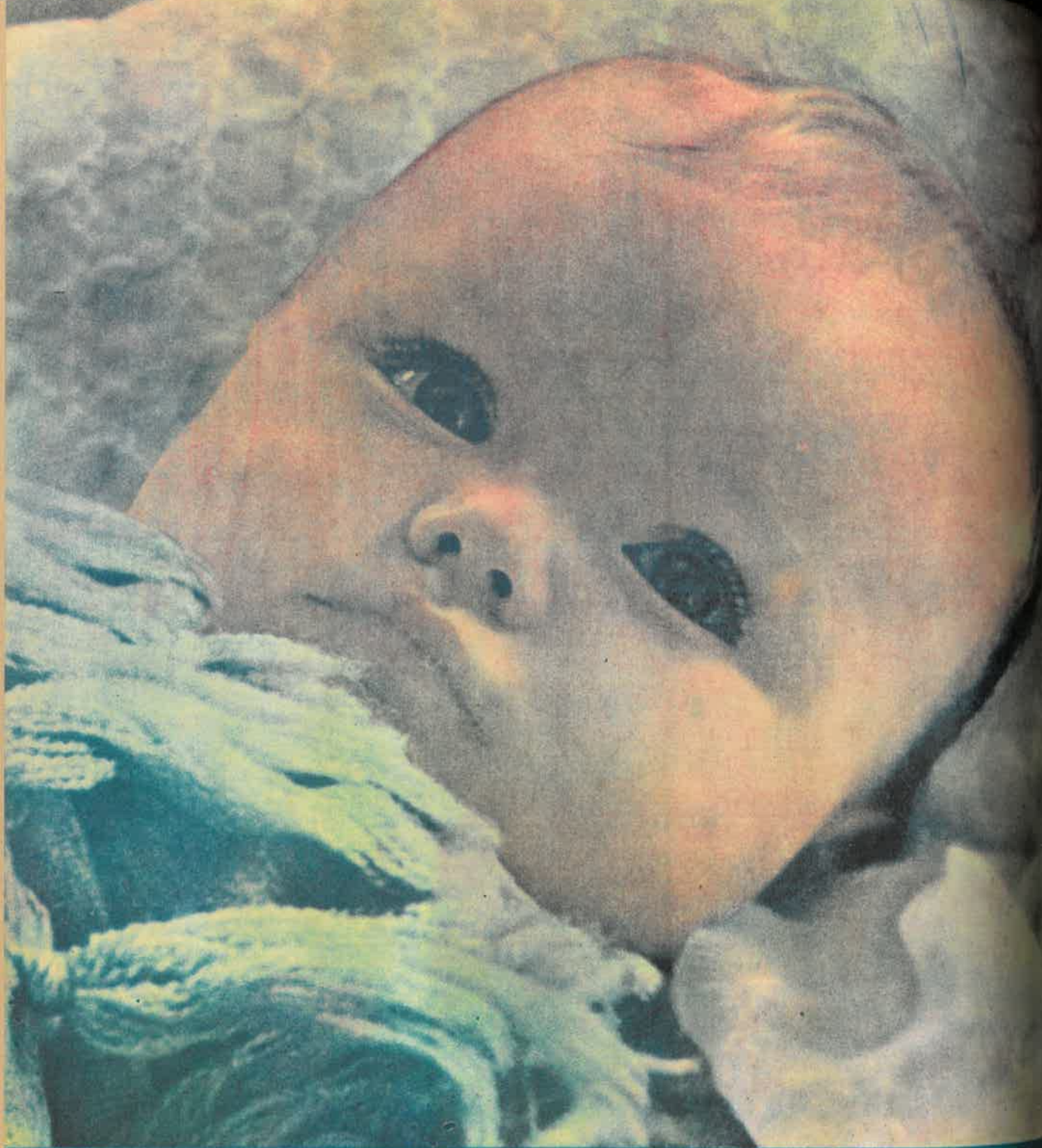
Từ 8 giờ 30 sáng đến 20 giờ tối.

ai uống cũng đều khen...

hương vị
thanh tao,
uống
với soda
nước đá,
thật mát
và
rất đã khát

SỮA BỘT THỤY SĨ

MATERNA

Đầy đủ chất bổ dưỡng
dễ pha - mau tan - thơm
ngon - tinh khiết tốt như
sữa mẹ

ĐỜI

123

Wason

DS 531

D642+

THÈ GIÒI CHO AI CHOI

